

Karl Neupert:

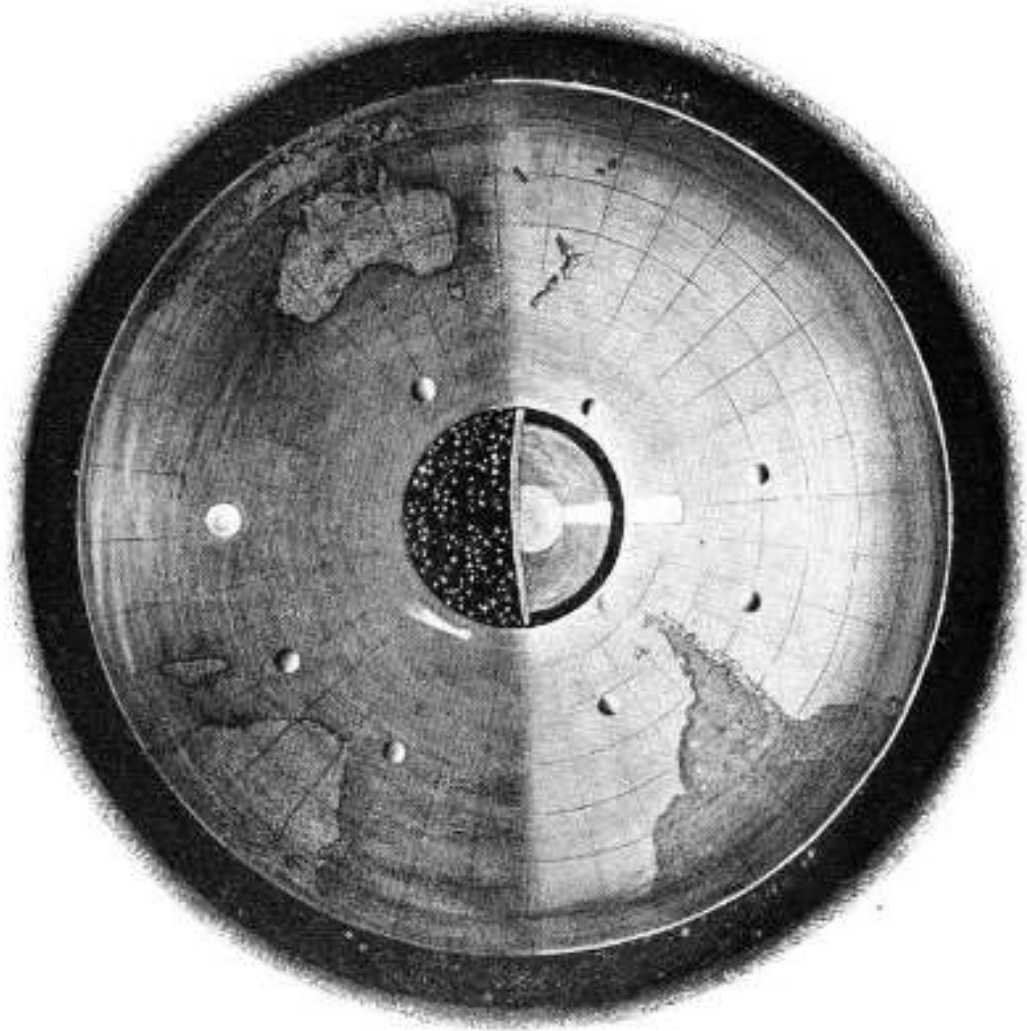
Johannes Lang:

**Unser
Wissen
vom
Sein**

Aquarius-Verlag
Magdeburg, Kölner Str. 16

Het universum in de wereldbol

Uitleg

De tekening stelt een doorsnede door de evenaar van het heelal op het tijdstip van de equinox voor.

We kijken vanaf de noordpool in het zuidelijke halfmond van de wereldbol.

De vaste sterrenbol is opengesneden. In haar binnenste zien we de oerzon. Tussen de vaste sterrenbol en de aardoppervlakte cirkelen de planeten. De linker helft ligt in het donker, de rechterhelft in het licht. Let op de verlichting van de planeten en de volle maan en stel je de rondingen voor van het zonlicht.

Karl Neupert:

Onze kennis van het zijn

(Het heelal in de wereldbol)
(De ware aard van de kosmos)

populaire wetenschap gepresenteerd door:

Johannes Lang

Onze kennis van het zijn.

Voorwoord

Deel 1 Onhoudbare wereldbeelden

- Hoe is het idee van eerdere wereldbeelden ontstaan?
- Het Copernicaanse wereldbeeld
- De bewijskracht van astronomische metingen.
- Het Copernicaanse wereldbeeld is in tegenspraak met de natuurwetten.

Deel 2 Het nieuwe wereldbeeld

- Het nieuwe wereldbeeld
- De ware aard van het universum
- Maten en afstanden van hemellichamen.

Deel 3 Kosmogonie

- De evolutie van de Kosmos
- De geologische ontwikkeling

Deel 4 Het mysterie van het zijn

- De oorsprong van het leven
- Het denken
- De betekenis van de wereld.
- De nieuwe ethiek

Slotwoord

Bijlagen:

Tekeningen, tabellen, speciale uitleg.

De utopieën van gisteren zijn
de waarheden van vandaag en
de vanzelfsprekendheden van morgen.

Voorwoord

Het nieuwe wereldbeeld dat in dit boek wordt gepresenteerd is zo fundamenteel revolutionair en omverwerpend dat het begrijpelijk is als een deel van de lezers, maar vooral de in dienst van de overheid zijnde volgzieke wetenschappers, het bekende gezegde van Luther over de Copernicanen citeren: "De dwazen willen de hele kunst van de astronomie omverwerpen." We belijden dit verlangen openlijk en vrij, maar vragen elke lezer om zorgvuldig het belang van onze redenen daartoe te overwegen. Sinds 1901, toen het nieuwe wereldbeeld stevig verankerd was, heeft de particuliere geleerde Karl Neupert het herhaaldelijk onder de aandacht van de gezaghebbende faculteiten van onze wetenschap gebracht, zonder enig succes.

In deze kringen weten ze heel goed dat het nieuwe wereldbeeld onweerlegbaar is, ze kennen ook het verrotte gebouw van het Copernicaanse, het contrast tussen de exacte natuurwetenschappen en de altijd onbewijsbare claims van de officiële astronomie. Om deze reden gaan ze niet in gesprek met de vertegenwoordigers van het nieuwe wereldbeeld, maar zwijgen ze erover. Dit is des te gemakkelijker omdat het ons ontbreekt aan alle titels en academische onderscheidingen die ons blijkbaar kwalificeren om onderzoekers te zijn. Wij bevinden ons hier echter in goed gezelschap. Bijna alle baanbrekende uitvindingen en ontdekkingen zijn gedaan door buitenstaanders. Slechts drie namen: Graaf Zeppelin, cavalerieofficier, Herschel, organist, Julius Robert v. Meijer, dokter. Robert von Mayer, die de wet van krachtbehoud opstelde, werd daardoor zelfs opgesloten in een gekkenhuis. Ze wilden ook graaf Zeppelin uitschakelen vanwege zijn 'geavanceerde ideeën'.

Genoeg en goed; de autoriteiten hebben een vijand, de vooruitgang. Ze bestrijden hem met alle mogelijke middelen. Het is aan de lezers van dit boek om de vooruitgang aan de overwinning te helpen. Van de autoriteiten verwachten wij niets.

Om deze reden heb ik mijn uitleg zo duidelijk en eenvoudig mogelijk geschreven. Alleen voor de mensen van mijn taal bij uitstek. Als gevolg hiervan kon ik veel van het materiaal dat voor de deskundige uiterst interessant zou zijn, niet gebruiken. Het simpelweg gebruiken van al het gedetailleerde bewijsmateriaal dat Karl Neupert mij heeft gegeven over de onjuistheid van de Copernicaanse theorieën zou een dik boek nodig hebben gehad. Helaas beschikken wij niet over de financiële middelen om een groot, fundamenteel werk te publiceren. Als dit boek zijn doel vervult en een grote kring van mensen in het Duitstalige gebied bereikt, bestaat er hoop dat met hun hulp de publicatie van een uitputtend werk mogelijk zal zijn.

Voor degenen die bekend zijn met het occultisme en de prehistorie zou ik willen wijzen op een feit dat Karl Neupert tot voor kort onbekend was. In oude Indiase boeken vindt je vaak de bewering dat we in de aarde leven. Een soortgelijk gezegde wordt ook toegeschreven aan de mystieke Egyptenaar Hermes Trismegistos. Ik durf niet te beslissen hoe de Ouden deze waarheid hebben leren kennen, maar zou alleen een woord van diepe wijsheid willen citeren dat ik vond in een boek van de bekende, geestige schrijver Oskar A. H. Schmitz. "Ik ken geen betere bevestiging van nieuwe waarheden dan de ontdekking dat ze oud zijn."

Maagdenburg, mei 1926.

JOHANNES LANG.

DEEL 1

Onhoudbare wereldbeelden

Hoe is het idee van de eerdere wereldbeelden ontstaan?

Toen de zorgvuldig bewaarde geheime priesterlijke wijsheid van vroegere volkeren verloren ging met het verval van de oudste culturen, werd ook de kennis van de structuur van de wereld die gedurende vele tienduizenden jaren was verworven het slachtoffer van vergetelheid.

Tegenwoordig kunnen we niet meer met zekerheid vaststellen of deze kennis van de ouden een wereldbeeld in al zijn details bevatte.

Maar er is veel wat erop wijst dat zij meer wisten dan hun directe opvolgers, de oude mediterrane volkeren. Deze laatsten waren opnieuw afhankelijk van het waarnemen van de omgeving, op deze manier moesten ze hun wetenschap opnieuw opbouwen en kwamen nu ook tot een bepaald idee van het universum, dat volledig gebaseerd was op de indrukken van het oog.

Toen de geleerde uit die tijd in de geest door de bekende wereld liep, kwam hij overal bij de zee aan. Het door water omringde land zag hij, afgezien van de bergen, die in verhouding tot de grootte van het land onbeduidend waren, als een platte schijf die in de zee rustte. Dit werd beperkt door de hemelsferen waarop de sterren waren bevestigd. Maar het beeld van de hemelse wereld, zoals het zich aan het oog van de toeschouwer voordoet, zegt niets over de structuur van de ruimtelijke wereld. De sterrenbeelden vertegenwoordigen groepen sterren die ruimtelijk (in diepte) extreem verschillend zijn, zoals we nu kunnen vaststellen door de evenwijdige assen van de sterren te meten. Maar dit is niet zichtbaar voor het oog. We hebben visueel geen idee van de diepte van de sterrenruimte.

Gebaseerd op deze en soortgelijke overwegingen en met de perfectie van astronomische instrumenten en hulpmethoden, niet alleen wiskunde, bevrijdden mensen zichzelf van eerdere opvattingen en transformeerden ze het geziene platte beeld door middel van logische overwegingen in een ruimtelijk beeld. Het belangrijkste hulpmiddel bij dit denkproces was het doorsnijden van perspectief lijnen door beweging, zoals we waarnemen bij een rijdende trein. Het geherinterpreteerde wereldbeeld was dus een gedachtestructuur, het resultaat van reflectie, ofwel een product van de verbeelding. Direct bewijs van de ruimte kon voor het nieuwe wereldbeeld evenmin worden geleverd als voor het oude. Het enige bewijs dat kan worden geleverd is de overeenstemming van het nieuwe wereldbeeld met alle feiten van de uiterlijke wereld die destijds bekend waren.

Hoe zag dit wereldbeeld eruit? De aarde zelf, d.w.z. de grond waarop men stond, was een volle vaste bol van materie. Deze wordt omgeven door een onmetelijk grotere hemelbol, die met alle vaste sterren, binnen een dag, van oost naar west, om de aardbol draait. De zon, maan en planeten volgen deze beweging, maar hebben ook hun eigen beweging. Claudius Ptolemaeus, de grote Alexandrijnse geleerde en astronoom, vatte deze bevindingen in de tweede eeuw na Christus samen in een werk "Almagest", dat de basis vormde van alle astronomie tot de 16e eeuw. Dit wereldbeeld wordt daarom het Ptolemeïsche systeem genoemd.

Naarmate de tijd verstreek, boekte de wetenschap echter verdere vooruitgang, er werden nieuwe bevindingen gedaan die in tegenspraak waren met het vorige wereldbeeld en de vraag rees: óf het Ptolemeïsche systeem heeft het mis, óf het zijn de nieuw erkende natuurverschijnselen en de daarop gebaseerde natuurwetten. Omdat men echter door middel van experimenten exact en direct wetenschappelijk bewijs voor de juistheid van de natuurwetten zou kunnen leveren, maar het wereldbeeld slechts een epistemologische speculatie vertegenwoordigde die niet experimenteel kon worden bewezen, moet het wereldbeeld, dat voorheen algemeen als juist werd erkend, noodzakelijkerwijs verkeerd zijn.

Het Copernicaanse wereldbeeld.

Nu maakten ze gebruik van hun verbeeldingskracht, hun fantasie, om een wereldbeeld te vinden dat niet in tegenspraak was met de wetten van de natuur, de wiskunde, de hemelse mechanica en de feiten waarvan werd erkend dat ze ongetwijfeld correct waren. Nicholas Copernicus heette de man die dit probleem oploste. Hij vestigde het Copernicaanse systeem dat zijn naam draagt, dat tot op de dag van vandaag vrijwel universeel als correct wordt aanvaard.

Terwijl de eerdere geleerden de aarde in de ruimte lieten stilstaan en het hele universum eromheen draaide, draaide Copernicus deze relatie eenvoudigweg om. Waarom zou het heelal om de aarde moeten draaien? Laten we de aarde laten draaien, in de ruimte rond de zon draaien en overwegen of we alle verschijnselen en feiten volledig kunnen verklaren met behulp van deze hypothese. Dat was ongeveer zijn denkproces. En zie, nadat Kepler zijn baanberekeningen, Galileo zijn valwetten en Newton zijn mechanica aangevuld met de zwaartekrachthypothese hadden ontwikkeld: het werkte.

Men mag echter niet over het hoofd zien dat lang vóór Copernicus, zelfs vóór Ptolemaeus, het heliocentrische systeem, later vernoemd naar Copernicus, op puur filosofische wijze tot stand kwam. De beroemde filosoof Aristarchus (265 v.Chr.) erkende dat de zon en de sterren vast waren, en dat de aarde ronddraaide en omliep. Korte tijd later bepaalde Eratosthenes (200 v.Chr.) de grootte van de aarde door graden te meten. Hipparchus (150 v.Chr.) vond toen de belangrijkste ongelijkheden in de beweging van de zon en de maan, evenals de precessie (omzwerving van het gehele hemelgewelf rond de polen van de ecliptica in ca. 26.000 jaar). Dit heliocentrische wereldbeeld werd door het gezonde instinct van de Ouden zonder meer verworpen en raakte vervolgens in de vergetelheid. We weten niet of Copernicus op de hoogte was van de ideeën van zijn voorgangers.

In het Copernicaanse systeem was de zon het centrum waaromheen de planeten in een elliptische banen bewegen. De aarde werd gereduceerd tot een planeet die dagelijks om zijn as draaide en zijn omwenteling rond de zon in één jaar voltooide. Als gevolg hiervan moest men zich de afmetingen van de andere planeten, en vooral die van het centrale lichaam, de zon, enorm groot 'voorstellen', zonder aanvankelijk in staat te zijn de naar voren gebrachte hypothesen op enigerlei wijze, direct of indirect, te bewijzen. Het zal echter moeilijk zijn om direct bewijs te leveren voor welk wereldbeeld dan ook. De opvolgers van Copernicus verzamelden later echter een grote hoeveelheid indirect bewijs. De huidige officiële wetenschap, die geheel gebaseerd is op de Copernicaanse leer, in het bijzonder de door de staat erkende astronomie, 'bewees' de onfeilbare juistheid en onweerlegbaarheid van het Copernicaanse systeem met behulp van zijn precieze instrumenten met wiskundige zekerheid en de spreekwoordelijke 'astronomische nauwkeurigheid'. Het raamwerk van indirect bewijs, dat zo kunstmatig op deze manier werd geconstrueerd, verleende dezelfde wetenschap een zo suggestieve kracht dat niemand, die niet ongeneeslijk krankzinnig wilde worden verklaard, dat ooit heeft durven doen om zich hiertegen te verzetten, ook al is het Copernicaanse systeem in tegenspraak met de nieuwere bevindingen van onze natuurwetenschappen.

Dus wat zeggen onze officiële astronomen? Ze zeggen unaniem zoiets als het volgende: als we omhoog kijken naar de heldere nachtelijke hemel, zien we een opeenstapeling van talloze sterren, de zogenaamde Melkweg. Aan weerszijden van deze ring wordt de laag sterren dunner en dunner, zodat we, zo concluderen ze, ongeveer in het midden van een gigantische stellaire lens zitten. In de verbeelding wordt het zicht op de Melkweg omgezet in een zicht op de rand van een lens en moet daarom op het langere pad naar deze rand veel meer sterren tegenkomen dan op het relatief korte pad naar weerszijden van de lens. Dit betekent dat het zogenaamde Melkwegsysteem "bewezen" is.

Ons zonnestelsel is slechts een van de talloze lenzen op deze wereld. 'Wat wij van de wereld herkennen heeft alleen betrekking op die 'kleine' kolonie die zich rond de zon heeft gebouwd in een cirkelvormig gebied van 63 biljoen vierkante kilometer. Zelfs de dichtstbijzijnde naburige ster zou deze kolonie alleen maar zien als een punt onder een hoek van 15", ongeveer zo groot als Jupiter. Maar tussen het zonnestelsel en de dichtst bijzijnde sterren bevindt

zich een lege zone van 60 biljoen kilometer breed, d.w.z. 20.000 keer groter dan de straal van de kolonie. Hoe dit gebeurde blijft een eeuwig mysterie!*)

*) *Uit het werk "The Wonders of Heaven" van de bekende astronoom Littrow, onder redactie van Dr. E. Weiß, directeur van het observatorium en hoogleraar astronomie aan de Universiteit van Wenen.*

Het licht reist met een snelheid van 300.000 km per seconde, maar het zou 3,5 jaar duren om de volgende ster te bereiken en 8 jaar om Sirius te bereiken; om ons melkwegstelsel te doorkruisen heeft het licht 44.000 jaar nodig.

Maar om ons vanaf de meest afgelegen nevels te kunnen bereiken, moet het licht honderdduizenden jaren aanhouden zonder enige verandering, dan ontvangen we het beeld van de nevel en kunnen we hun afstanden zover meten. De zon is het centrum van haar systeem, haar diameter is 1.400.000 km, de massa is gelijk aan 1.300.000 aardbollen, haar soortelijk gewicht is 1,4 (water = 1), een vallend gewicht legt in de eerste seconde een afstand van 135 meter af op de zon, maar op de aarde slechts 5 meter. De ster Wega in het sterrenbeeld Lier is aanzienlijk groter dan de zon, omdat hij 7 miljoen zonnebollen zou kunnen creëren. De temperatuur van de zon werd voorheen geschat op 4 miljoen graden, maar vandaag de dag wordt deze geschat op 2.000-10.000 graden Celsius.

Mercurius, Venus, de Aarde samen met de Maan, en Mars draaien rond de zon als binnenplaneten, gevolgd door de gordel van asteroïden of kleine planeten, en vervolgens Jupiter, Saturnus, Uranus en Neptunus als buitenplaneten. Terwijl Mars bijna twee jaar nodig heeft om rond de zon te draaien, zijn de buitenste banen zo immens dat Jupiter 12 jaar nodig heeft en Neptunus 165 jaar.

De afstanden van deze planeten variëren tussen 58 miljoen km voor Mercurius en 4500 miljoen km voor Neptunus. De aarde is als bol met een diameter van 12.750 km 150 miljoen km verwijderd van de zon, waarom licht 8 1/3 minuut nodig heeft of geluid 15 jaar. De diameters van de planeten zijn: Mercurius 4.840 km, Venus 12.700 km, Mars 6.780 km, Jupiter 145.000 km, Saturnus 118.000 km, Uranus 50.000 km, Neptunus 62000 km. De maan heeft een diameter van 3.400 km en bevindt zich op een afstand van 384.000 km van de aarde. Een sneltrein zou er in 270 volle dagen naartoe racen, maar het zou 285 jaar duren om de zon te bereiken of zelfs 40 miljoen jaar om de dichtstbijzijnde ster te bereiken, om van de verre sterren niet te spreken, die zelfs het licht duizenden jaren lang moet bereiken. Een vliegtuig zou 1000 jaar moeten vliegen om het racecircuit van de aarde rond de zon te doorkruisen. De aarde vliegt met een snelheid van 30 km per seconde, dus het duurt maar een jaar. Ondanks hun fijne nevel leggen kometen echter in één seconde een afstand van wel 500 km af. Dit wordt overigens beschouwd als een bewijs van de absolute leegte van de ruimte.

Wij kunnen deze enorme aantallen niet begrijpen en zijn daarom genooddaakt vergelijkingen te maken. Als wordt aangenomen dat de zon een bol is met een diameter van 40 meter, is de aarde een bol met een diameter van 37 cm op een afstand van 4,3 km. De maan staat op 11 meter van de aarde als een kleine bol met een diameter van 10 cm. Teken nu de cirkelvormige paden en verwonder je over de sturende zonnekrachten! Volgens dezelfde afbeelding is Mars 7 km verwijderd, Jupiter 22 km, Saturnus 41 km, Uranus 82 km, Neptunus 130 km verwijderd. De zon trekt de Neptunus-bol, die een diameter heeft van ongeveer 1,5 meter, over een afstand van 130 kilometer zo energetisch aan, dat de Neptunus-bol ondanks zijn snelheid in de cirkelvormige baan eromheen wordt gedwongen.

Gezien de andere cijfers is deze vergelijking echter te groot. Dus als je de diameter van de aarde maar op 3 mm instelt. die van de maan met 1 mm, de zon krijgt 750 mm. De afstand tussen de aarde en de maan is 190 mm en die tussen de zon en de aarde is 47 meter. Nu beginnen hier al onvoorstelbare numerieke waarden. De dichtstbijzijnde vaste ster bevindt zich al op 9.000 km afstand. We zouden Sirius op een afstand van 60.000 km moeten plaatsen, de Poolster op 140.000 km. Na de vergelijking is er geen idee van de verre sterren of zelfs van de nevels, want zelfs als we het zonnestelsel als de norm accepteren, komen we ook tot onbegrijpelijke numerieke waarden voor de afmetingen van de kosmische ruimte. Vergeet de vergelijking niet van de aardediameter van 3 mm met de Poolsterafstand van 140.000.000.000 mm.

De astronoom Littrow schrijft er zelf over: "Geen enkel mens kan zich deze duizelingwekkende sommen van ruimtegrootheden met andere gevoelens voorstellen dan die van machteloos huiveren over de omvang van de wereld..." als ze zulke

ongebruikelijke, op zijn minst volkomen ongelooflijke beweringen horen, wie kan het hen kwalijk nemen dat ze óf helemaal niet naar de veronderstelde grootsprekers hebben geluisterd, óf alleen maar met de bedoeling erachter te komen hoe slim de sofist zichzelf uit de strik zal trekken die hij voor zichzelf heeft gezet, of hoe zou hij beginnen met het strooien van zand in de ogen van zijn gelovige luisteraars, om ze aan het einde van zijn productie weer naar huis te laten gaan, verbijsterd door Gallimathia's pompeuze en betekenisloze woorden, zonder iets te hebben bereikt?

We weten alleen, of denken te weten, wat er vanuit de buitenwereld naar ons binnenkomt via de vijf kanalen die we onze zintuigen noemen. ... Ja, het is zelfs heel goed mogelijk dat we zo goed als niets weten over wat we nog steeds als het meest begrijpelijk beschouwen.

Het door Littrow hierboven beschreven 'gevoel van machteloze huivering' wordt zelfs nog groter als we bedenken dat het hele 'ongelooflijk grote' Melkwegstelsel slechts één van de talloze andere is, waarvan de afstand zelfs door een astronomisch geschoolde verbeelding niet langer kan worden gemeten. De hele waarneembare wereld van sterren volgens professor Albert Einstein en de directeur van het Observatorium van München, staatsraadslid professor Seeliger, heeft de vorm van een afgeplatte bol, een bevinding die we zonder voorbehoud accepteren. Alleen de gemeten verhoudingen zijn een beetje te ongelooflijk fantastisch voor ons.

Kometen worden bewonderd of gevreesd als wonderen van de hemel. Ze bestaan uit zo'n fijne massa dat zelfs het licht van kleinere sterren door de staart en de nevel heen kan dringen; alleen de kopkern is dichter. Hij zendt in korte tijd staarten van enorme lengte uit, de komeet van 1618 had bijvoorbeeld een staart van 100 graden lang, de komeet van 1680 had een staart van 400 miljoen kilometer. De kop van de komeet uit 1811 had een diameter die vier keer zo groot was als de afstand van de aarde tot de maan, en de staart was 360 miljoen kilometer lang. De kometen reizen door de ruimte met variërende snelheden van enkele meters tot 500.000 meter per seconde en in de meest ongelooflijke baanvlakken als parabolen, hyperbolen of in allerlei ellipsen.

"Uit dit alles zien we dat de kometen vreemde zigeuners zijn wier identificatiedocumenten nooit voldoen aan de eisen van een ordelijke astronomische politie!

De aangehaalde passages komen uit het bovengenoemde werk van de beroemde astronoom prof. Weiss. We zien dat astronomen, zelfs met de beste optische instrumenten tot hun beschikking, niet in staat zijn kometen en hun banen op een perfecte manier te bepalen en te verklaren. Maar zelfs voor de twee sterren die het dichtst bij ons staan, de Maan en Mercurius, komen de vastgestelde berekeningen en wetten niet overeen met de spreekwoordelijke astronomische precisie met de feiten, wat ook openlijk wordt toegegeven door astronomen. De natuur volgt haar eigen wetten zonder zich zorgen te maken over de wetten van astronomen.

Deze afwijkingen van de berekende waarden zijn immers niet erg groot en kunnen niet tegen het Copernicaanse systeem worden gebruikt. Het zou theoretisch mogelijk zijn dat deze veroorzaakt zouden worden door krachten die ons onbekend zijn. Einsteins relativiteitstheorie, toegepast op de periheliumbeweging van Mercurius, laat zien dat afwijkingen ook verklaard kunnen worden door de imperfectie van de rekenmethoden.

Aan de andere kant mag men echter niet de realiteit van astronomische voorspellingen aanhalen als overtuigend bewijs van de juistheid van het Copernicaanse systeem, zoals zo vaak met de leek wordt gedaan. De astronomen van de oude Chaldeeën waren ook in staat enkele van deze voorspellingen te doen op basis van hun toenmalige wereldbeeld. Als bewijs kan hier alleen de Saros-periode worden genoemd, die vele duizenden jaren oud is, waarmee de maansverduisteringen met zo'n nauwkeurigheid werden voorspeld dat zelfs met behulp van onze moderne instrumenten geen noemenswaardige correctie kon worden aangebracht in de maansverduisteringen.

De bewijskracht van astronomische metingen.

Wat meten astronomen met hun prachtige precisie-instrumenten? Voornamelijk alleen de visuele hoeken van het beeld zichtbaar in de lucht. Deze metingen leveren geen direct bewijs voor hun beweringen over afstanden, afmetingen, gewichten, dichtheden, enz. De uitspraken van astronomen over afstanden tot miljoenen, biljoenen en triljoenen kilometers gloeiende gigantische zonnen van onbegrijpelijke afmetingen en gewichten, enz. zijn allemaal meer of minder een product van het denken, van de verbeelding, dat wil zeggen van de fantasie, en dat zal zo blijven totdat we erin slagen een instrument uit te vinden waarmee de diepte van de ruimte rechtstreeks kan worden gemeten.

Hoe komt de ongelooflijke astronomische inflatie van getallen tot stand? Het ongeschoolde, originele denken en de verbeeldingskracht van onbeïnvloede mensen zouden nooit zulke puur abstracte numerieke monsters hebben uitgevonden! Het wildste bijgeloof uit vervlogen tijden lijkt niet zo monsterlijk als de beweringen van onze moderne astronomen.

Zoals eerder vermeld meten we alleen de hoeken van het beeld dat we aan de hemel zien. Zoals bekend is de diepte ervan tot op de dag van vandaag nog niet direct te meten. Op school leerden we al dat de hoogte van een driehoek kan worden bepaald met behulp van de regels van de trigonometrie, zodra de lengte van de basis en de hoeken bekend zijn. Op dit principe (perfecties in meet- en rekenmethoden veranderen hier niets aan) worden de metingen van onze astronomen van de afstanden van de hemellichamen, de diepte van de kosmische ruimte gebaseerd. Laten we een rechte lijn trekken van het middelpunt van de aarde naar de zon. X graden vanaf het snijpunt van deze lijn met het aardoppervlak, een tweede lijn naar de zon en een andere naar het middelpunt van de aarde, dus we krijgen een driehoek. De basis van deze driehoek is de uiteindelijke straal van 6370 km. Vervolgens meten we de hoeken van de op deze manier geconstrueerde driehoek met behulp van onze nauwkeurige astronomische instrumenten. Al het overige is puur rekenwerk, gebaseerd op de bekende wiskundige formules. De berekende hoogte van de geconstrueerde driehoek is de afstand van de zon tot de aarde. De perfectie van astronomische berekeningsmethoden veranderde dit principe niet. Wiskundig gezien is deze berekening volkomen foutloos. We kennen nu objectief correct de afstand tussen de aarde en de zon, als, ja, als de basis van onze berekening correct is. De lengte van de straal van de aarde, die werd berekend op basis van de lengte van de evenaar van de aarde, die nauwkeurig werd bepaald door directe metingen, moet precies correct zijn en het licht van de zon moet in een haarscherpe rechte lijn naar ons toe reizen zonder de kleinste afwijking. Maar als deze ook maar een klein beetje afwijkt van deze rechte lijn, zijn de zijden van de driehoek scheef en klopt onze berekening dus niet.

Laten we doen zoals onze astronomen doen en aannemen dat licht zich miljoenen jaren lang in een volledig rechte lijn voortbeweegt. We zullen dan ontdekken dat we op basis van deze aanname en de enige betrouwbare basis, de lengte van de evenaar van de aarde, ook bekende formules kunnen gebruiken om de grootte van de sterren, hun oppervlakte, kubieke massa, dichtheden, gewichten en aantrekkelijke eigenschappen te bepalen. Alle prachtige, duizelingwekkende astronomische getallen zouden met 'wiskundige precisie' worden berekend onder de stilzwijgende aanname van het absoluut rechte pad van het licht, namelijk uit de ongeveer 40.000 kilometer lange lengte van de evenaar van de aarde. Als de gemeten grootte van de evenaar niet overeenkomt met de werkelijkheid, of als het licht afwijkt van het rechte pad, stort het hele kaartenhuis van 'Copernicaanse berekeningen', dat drie eeuwen lang moeizaam is ondersteund, in elkaar.

De theorie van de rechte lijn van licht kan vandaag de dag niet langer volgehouden worden na het onderzoek van onder meer de beroemde Nobelprijswinnaar professor Albert Einstein, deze demonstreerde de afbuiging (kromming) van licht in de buurt van massa's. (Zwaartekrachteffect) Verschillende expedities naar landen die gunstig zijn voor observatie, speciaal uitgerust om deze beweringen te verifiëren, bepaalden feitelijk de kromming van de lichtstralen. Ja, er zijn zelfs foto's van gemaakt. Wij doen daarom een beroep op de officiële astronomen die deze verklaring zelf hebben afgelegd als kroongetuigen voor de onnauwkeurigheid van het Copernicaanse wereldbeeld dat zij nog steeds erkennen. Maar bovenal merken wij het op. De spreekwoordelijk nauwkeurige astronomische

metingen spreken zichzelf tegen: enerzijds worden de afstanden van de hemellichamen gemeten met het rechte lichtpad als basis en dit leidt tot de bekende inflatie van getallen, terwijl anderzijds de afwijking (kromming) van het licht van het door de zwaartekracht veroorzaakte licht wordt in een rechte lijn gemeten, zonder dat bij de eerste meting rekening wordt gehouden met de resultaten van laatstgenoemde meting.

Dit is echter ook onmogelijk, omdat het op geen enkele wijze te bepalen is, hoe vaak en hoeveel het licht in de 'oneindige' kosmische ruimte op weg naar ons, volgens de theorieën van de astronomie, in alle richtingen wordt afgebogen door de zwaartekracht.

Er wordt ons niet verteld dat de afwijking van het licht van het rechte pad minimaal is en beperkt is tot bepaalde gevallen. Bewijs dat deze afwijking (kromming) van licht ook niet kan voorkomen, en in grotere mate, op andere plaatsen buiten onze waarneming, zou nooit kunnen worden geleverd. Als we de kromming van het licht in de buurt van zware lichamen bepalen, mogen we de mogelijke afbuiging van het licht dat dit beeld op ons overbrengt niet negeren. In dit geval moeten alle metingen noodzakelijkerwijs onjuist zijn. Het feit dat licht überhaupt wordt afgebogen door de zwaartekracht bewijst het probleem met alle astronomische metingen gebaseerd op het rechte lichtpad. Pas nu begrijpt men de volledige absurditeit van de astronomische inflatie van getallen, die op zo'n onzeker fundament was gebouwd.

Dit is tenslotte nog geen overtuigend bewijs tegen het Copernicaanse wereldbeeld in het algemeen, maar alleen tegen de nauwkeurigheid van de resultaten van de astronomische metingen. Het zou denkbaar zijn, dat de verhoudingen enz. anders zouden zijn, maar dat er fundamenteel niets zou veranderen. We willen op dit moment afzien van het onderzoeken van een dergelijke mogelijkheid en ons tevreden stellen met de bewering dat het Copernicaanse wereldbeeld niet kan worden bewezen door astronomische 'metingen'.

Wij vatten onze uitspraken samen. De beweringen van moderne astronomen over de absolute realiteit van hun Copernicaanse wereldbeeld, die herhaaldelijk aan het publiek worden gesuggereerd, kunnen nog niet worden onderbouwd met direct bewijs. Het wereldbeeld van de hedendaagse officiële wetenschap ontstaat alleen door het geziene platte beeld met behulp van denken en verbeelding om te zetten in een ruimtelijk beeld. Het feit dat ze de meest ingewikkelde en gevoelige instrumenten en wiskundige formules gebruiken om hun verbeelding te ondersteunen, verandert daar niets aan. Er is geen manier om een bepaalde diepte in de ruimte en dus een absoluut correcte afstand tot de sterren rechtstreeks te bewijzen, waarmee alle verdere beweringen onbewijsbaar blijven. De enige steun voor het Copernicaanse wereldbeeld is de bewering dat het niet in tegenspraak is met de bevindingen van de natuurwetenschappen die door experimenten bewezen moeten worden. Als we er nu in slagen te bewijzen dat dit het geval is, moet het Copernicaanse wereldbeeld het lot delen van het Ptolemeïsche wereldbeeld en zijn voorgangers. Een wereldbeeld kan altijd alleen maar een product zijn van onze ideeën, die we moeten verzoenen met alle feiten en ervaringen (natuurwetten) waarvan we weten dat ze onweerlegbaar zijn. Als we hierin niet slagen, zijn óf de natuurwetten verkeerd, wat als onmogelijk moet worden beschouwd, óf zijn onze ideeën, het Copernicaanse wereldbeeld, verkeerd. Hieronder vallen uiteraard ook de basisprincipes van astronomische berekeningen, het rechte pad van het licht, de lengte van de evenaar van de aarde of beide, omdat we er niet van kunnen uitgaan dat de wiskunde als zodanig ook onjuist is.

Het Copernicaanse wereldbeeld is in tegenspraak met de natuurwetten.

Welke bevindingen zijn in tegenspraak met het Copernicaanse wereldbeeld? Deze vraag zullen we hieronder onderzoeken. Volgens de natuurwetten (wetten van Boyle en Gay-Lussac) moet de kou in de ruimte het absolute nulpunt -273 bereiken. Deze ruimte was oorspronkelijk gevuld met gloeiende nevels (volgens astronomische beweringen), die condenseerden tot talloze gigantische zonnen en daardoor een ruimtetemperatuur van -273°C creëerden. Deze oernevels moeten miljarden malen dunner zijn geweest dan lucht en nog steeds gloeien. Een kubus met een randlengte van 570 m bevat ongeveer 1 gram materiaal. In deze niet meer waarneembare materie vormden zich vervolgens punten waarrond het materiaal zich verzamelde, begon te roteren, steeds meer materiaal aantrok, groter en groter werd, totdat uiteindelijk alle materie in de ruimte werd opgezogen door de gigantische zonnen die in deze materie ontstonden. Vervolgens lieten onze astronomen deze gigantische zonnen ringen vormen, waaruit planeten werden gecreëerd door uitstoting, die op hun beurt manen uitstoten en de Copernicaanse wereld werd gecreëerd in de verbeelding van de wetenschap. (Kant-Laplace).

Ze fantaseerden nu verder, ze lieten de manen langzaam afkoelen, vielen dan in de planeten, later de planeten in de zon en nadat dit alles voltooid was, had de materie zich weer mooi verzameld in de zon, het spel begon opnieuw, zinloos door de eeuwen heen. Dat er voor een korte tijd leven op aarde mogelijk was, was te danken aan het samenvallen van de gunstige ligging in de woestijn van de kosmische ruimte en de logische conclusie voor ieder denkend mens was dat het menselijk leven even zinloos is als het worden en vergaan in het universum.

Een experiment dat al eeuwen bekend is, had mensen eigenlijk moeten bewijzen dat zo'n zinloze gebeurtenis fysiek onmogelijk is. Als je met de luchtpomp een vacuüm, een luchtloze ruimte, creëert, verdampt het aangevoerde water direct. Bovendien verdampen de gloeidraden in de elektrische lampen na verloop van tijd en vormen ze een zwarte laag op de wanden. Materie streeft daarom naar ruimte, weg van het centrum in alle richtingen. Het comprimeren van de stof tot stoom- of gasballen is in de lege ruimte van de ontvangers onmogelijk. Maar daarmee ook in het vacuüm van de kosmische ruimte.

Maar laten we het bestaan van zulke gigantische zonnen als een gegeven aannemen en bedenken dat ze met een minimumsnelheid van 20 kilometer per seconde vliegen, en projectielen met een snelheid van $0,5$ km/sec. De traagheidskrachten die inherent zijn aan alle materie als resultaat van de beweging van atomen zouden deze zonnen in de ruimte moeten verspreiden, te meer omdat al deze agglomeraties van materie elkaar zouden moeten aantrekken. Uiteraard zijn uitstoten en explosies dan onmogelijk, omdat de wetenschap zelf beweert dat de zonnen van binnen het dichtst zijn en daarom niet over de noodzakelijke uitzettingsdruk beschikken.

Aan de andere kant moet de ruimte een puur vacuüm zijn, omdat de beweerde eeuwige duur van de beweging anders onmogelijk is. Ook hier vereist de transmissie van licht absoluut een geleidend medium. De wetenschap construeerde daarom een ether die tegelijkertijd oneindig dun, extreem hard en extreem elastisch moest zijn. Toen ze uiteindelijk beseftte dat zo'n stof zelfs in de ruimte niet kon bestaan, bracht ze de theorie van elektromagnetische velden naar voren. Maar deze hebben ook een soort materieel medium nodig om te kunnen bestaan, omdat dezelfde wetenschap elektriciteit verklaart via materiële elektronen en ionen. Deze tegenstrijdigheden sluiten de beweerde oneindig grote, 273 graden koude absoluut lege ruimte uit, evenals een eeuwige bewegingsduur, evenals de transmissie van licht en eventuele zwaartekrachteffecten over lange afstanden. (Gravitatie)

Afgezien hiervan is de zogenaamde voortplanting van licht door de ether of als veld in de lege ruimte tot de gespecificeerde afstanden onmogelijk, omdat de lichtintensiteit, zoals duidelijk is aangetoond, afneemt met het kwadraat van de afstand tot de bron en onze astronomen geven licht een levensduur van honderdduizenden jaren, het licht van de sternevel bereikt zelfs miljoenen en biljoenen jaren. De metingen van onze natuurkundigen, die, in tegenstelling tot die van de astronomen, als onberispelijk moeten worden beschouwd, laten nu zien dat licht oscilleert met $400...800$ biljoen per seconde. Deze buitengewoon fijne trilling, die afneemt met het kwadraat van de afstand, zou een vrijwel oneindige

levensduur hebben?

Als dit vanuit het gezond verstand uiterst onwaarschijnlijk lijkt, sta je versteld van de ongelooflijk naïviteit van astronomen als je de resultaten van recente radio-experimenten in ogenschouw neemt. Uit de experimenten bij het grote radiostation Nauen bleek dat wanneer zowel Nauen als Buenos Aires zich in het donker bevonden, met korte elektrische golven (ca. 7 miljoen trillingen per seconde) goede communicatie tot stand kon worden gebracht. Overdag arriveerden daar echter alleen maar lange elektrische golven (ca. 30.000 trillingen per seconde). De korte golven verdwenen snel onder invloed van zonlicht.

Hieruit komen twee dingen naar voren. Ten eerste: langere golven hebben een langere levensduur. Ten tweede: de lichtgolven beïnvloeden de elektrische golven.

De levensduur van de 7 miljoen trillingen bedraagt een fractie van een seconde. Licht kan dus niet langer leven als een trilling die 1.000.000.000 keer korter is. De vrijwel oneindige levensduur van licht die astronomen aannemen, is daarom fysiek onmogelijk.

Bovendien: Geluid kan van echo naar echo worden overgedragen, ook al functioneert de geluidsbron niet. Onze astronomen beweren dat we nog steeds het licht kunnen zien van een ster die al miljoenen jaren is afgekoeld. Als het licht daadwerkelijk een waarneembare levensduur zou hebben, zou het van spiegel naar spiegel moeten kunnen worden overgedragen, zelfs nadat de lichtbron was uitgegaan.

Het exacte, wetenschappelijk volkomen foutloze bewijs van de onmogelijkheid van Copernicaanse afstanden wordt hierbij geleverd. Als 7 miljoen oscillaties slechts een fractie van een seconde duren, dan kunnen oscillaties die 1.000.000.000 keer korter zijn, geen miljoenen jaren duren, nadat de langere levensduur van langere golven en wegebben van elke oscillatie als het kwadraat van de afstand duidelijk zijn bewezen. Bovendien is de wederzijdse invloed van de verschillende golven bewezen door de radio-experimenten. Er zou een algemene lichtnevel moeten ontstaan uit het wederzijdse doordringen van de vele ontelbare lichtbollen uit de oneindige uitgestrektheid.

Overigens zou de intensiteit van het licht op de bronlocatie zo groot moeten zijn dat het ondanks de snelle afname van het kwadraat van de afstand nog steeds met de zichtbare intensiteit kan worden waargenomen. Dit zou resulteren in intensiteitsniveaus die niet langer in cijfers kunnen worden weergegeven. Dergelijke lichtintensiteiten zijn echter fysiek onmogelijk omdat, zoals we weten, de zon uit dezelfde materialen bestaat als de aarde. De warmte neemt ook snel af als het kwadraat van de afstand tot de warmtebron. Als gevolg hiervan zijn de ideeën van astronomen over de hitteniveaus die heersen op de gigantische zonnen onvoorstelbaar groot. Nog maar een paar jaar geleden werd gezegd dat de temperatuur van de zon 4 miljoen graden Celsius bedroeg. Omdat deze beweringen, gedaan op basis van uiterst nauwkeurige astronomische berekeningen, in te flagrante tegenspraak waren met de wetten van de natuurkunde, zijn we tegenwoordig tevreden met 2.000 tot 10.000 graden. Maar zelfs bij deze relatief bescheiden temperatuur zouden de resulterende uitzetting en vergassing leiden tot de verstrooiing van de zon.

Aan de andere kant zou de uitdijning van de massa's in de ruimte, die door niets worden gehinderd, de zon weer moeten afkoelen. Ook hier zijn er dus niets anders dan tegenstrijdigheden. Noch onze zon, noch enige andere zon zou op de nauwkeurig gemeten afstand van 150 miljoen kilometer de noodzakelijke warmte- en lichtintensiteit kunnen hebben. Hoe onvoorstelbaar groot zou dit moeten zijn, gezien de afname van de krachten in het kwadraat van de afstand die niemand betwijfelt, blijkt uit het volgende voorbeeld: wat echter slechts een verdubbeling vertegenwoordigt omdat de getallen van het kwadraat onvoorstelbaar groot zouden worden." Als je de 64 velden van het schaakbord bedekt met granen, op de eerste 1, op de tweede 2, op de derde 4, op de vierde 8, enz., ontvangt het vierenzestigste veld 9 biljoen granen - 500 miljard ton = 50 miljard spoorwagens met graan. Dit resultaat wordt verkregen op een afstand van 64 eenheden vanaf het startpunt. We willen het aan de verbeelding van de lezer overlaten om zich voor te stellen welke graden van intensiteit er zouden ontstaan op Sirius of de Orionnevel als we de intensiteit van het zonlicht op de evenaar op 1 zetten en de afstanden gebruiken die door de Copernicaanse astronomen als basis zijn gegeven.

Laten we onszelf nogmaals herinneren aan de volgende feiten: De astronomen

zelf geven de temperatuur van de zon slechts 2/3000 graden Celsius. De uitspraken van de natuurwetten resulteren echter in een afname van de krachten als het kwadraat van de afstand. Dit betekent dat een opwarmingseffect op aarde niet langer mogelijk zou zijn. Deze tegenstrijdigheden hadden officiële wetenschappers er allang toe moeten aanzetten een standpunt in te nemen tegen het Copernicaanse systeem.

Hoe denkende mensen uit de twintigste eeuw in zulke 'onvoorstelbare' hoeveelheden licht en hun eeuwige levensduur konden geloven, zal een mysterie zijn voor toekomstige generaties. We zeggen uitdrukkelijk 'geloven' omdat onze kennis van de lichtintensiteiten niet verder gaat dan die van zonlicht op de hoogste hoogten waarop tot nu toe metingen zijn gedaan.

Volgens de verklaringen van de astronomische autoriteiten leidt de constante straling van warmte van de sterrenzonnen tot de entropie van de wereld. Warmtedood treedt op omdat de energie niet meer terug kan stromen. De dode ballen met ijzige temperaturen in een even ijzige ruimte, waarvan de uitgestraalde hoeveelheden warmte vanwege hun onmetelijke omvang slechts een paar graden zijn opgewarmd, kunnen nooit uit de entropie worden opgewekt. Omdat momenteel wordt beweerd dat de wereld voor altijd heeft bestaan, rijzen meteen de vragen: waarom is de wereld niet lang geleden het slachtoffer geworden van entropie? Waar komt de hitte van de gloeiende gasballen vandaan, hoe kunnen ze bewaard blijven in de ijsskoude ruimte?

Om deze vragen te beantwoorden heeft de natuurwetenschap geen andere keuze dan te lenen van de theologie (Laplace). Voor serieuze mensen met een echte religiositeit is dit misbruik van het concept van God om onhoudbare theorieën te onderbouwen onaanvaardbaar. Als je in een persoonlijke God gelooft, moet je onmiddellijk aannemen dat zijn wetten die aan de natuur zijn gegeven perfect zijn, de hoogste praktische toepasbaarheid hebben en eeuwig duren, en daarom nooit onderhevig zijn aan directe tussenkomst. Anders zou God zijn schepping steeds opnieuw moeten herhalen, anders zouden zijn interventies chaos veroorzaken. Bovendien laat de hele natuur, die toegankelijk is voor directe observatie, zien dat overal het hoogste nut wordt bereikt met de meest beperkte middelen en dat de natuurwetten nergens worden overtreden.

Bovendien vereist de wet van behoud van energie een eeuwige cyclus van krachten. De wereld moet een complete perpetuum mobile zijn waarbinnen niets verloren kan gaan, inclusief de hitte in de ijzige ruimte. Anders zou het helemaal niet kunnen bestaan. De eeuwige duur van de bewegingen van de sterren zou ook volkomen onmogelijk zijn, omdat de bewegende krachten (worp en zwaartekracht) zouden worden stilgelegd door de weerstand die inherent is aan de massa's zelf.

De banen van de planeten zijn in tegenspraak met het feit dat ze uit de zon worden geworpen. Anders zouden ze allemaal in hetzelfde vlak moeten liggen, perfecte cirkels moeten vormen en zou de snelheid van de planeten en manen op alle punten in hun baan absoluut uniform moeten zijn, jaar in jaar uit. Zoals bekend is dit niet het geval, volgens astronomische berekeningen worden de banen allemaal ellipsen genoemd met alle mogelijke orbitale hellingen en veranderende snelheden.

Een release kon ook niet als schot plaatsvinden, maar alleen als een langzame duw, zoals bij bowlen. Eén treffer op de gloedbol zou hem doen versplinteren. Als, volgens de inmiddels algemeen aanvaarde theorie van Newton, de banen feitelijk uit twee componenten bestaan: zwaartekracht en werpkracht, dan zouden de planeten niet kunnen zijn zoals b.v. Neptunus, die na 165 jaar precies terugkeert naar het startpunt. Elke afleidende verstoring van de zon en de andere planeten binnen 165 jaar zou Neptunus een nieuwe baan moeten geven. Een werp- en zwaartekracht kan na een verstoring nooit meer terugkeren naar zijn oude pad. Een kanonskogel die door een of andere omstandigheid wordt afgebogen, zal zijn doel nooit raken. Het licht gaat, net als alle andere golven, ook na de verstoring verder langs nieuwe paden. Een systeem als dat van Saturnus, met zijn vrij zwevende ringen en acht manen die met een snelheid van tien kilometerseconden bewegen, lijkt voor de ongeschoolde geest hekserij. Zoals bekend zijn de verstoringen in de banen van andere planeten enorm, aangezien de locatie van Neptunus werd berekend op basis van de verstoringen in de baan van Uranus.

Dit wordt allemaal nog onwaarschijnlijker als we bedenken dat twee manen van Jupiter in de tegenovergestelde richting draaien. Saturnus heeft er één.

Deze tegenstrijdige "werp- en zwaartekrachtcrachten" moeten voor veel verwarring zorgen. Stel je dit eens voor.

Deze indruk wordt versterkt als men de gedeeltelijk retrograde manen van de buitenplaneten in ogenschouw neemt en bedenkt dat zelfs de banen van de maan bijna loodrecht op de baan van de planeten staan. De banen van kometen gaan zelfs in alle richtingen en op alle mogelijke niveaus. Als de planeten feitelijk zijn ontstaan doordat ze door de centrale zon zijn uitgeworpen of verzameld, dan moeten ze volgens de wet van de gyroscopische beweging ook dezelfde richting hebben. Volgens dezelfde wet kon de helling van de aardas niet gedurende de hele baan van de aarde in dezelfde positie blijven, maar zou de as altijd naar binnen moeten kantelen, dat wil zeggen gedurende een jaar een kegelvorm omcirkelen.

Atoombeweging is een uitdijende en afstotende kracht. De resulterende zwaartekracht kan daardoor niet naar het middelpunt van de aarde trekken. Anders zouden de atomen steeds meer naar het midden toe worden samengedrukt, hun beweging zou in de tegenovergestelde richting werken, zodat er effecten (verschijnselen) zouden ontstaan die niet aan onze waarneming konden ontsnappen. Bovendien zou de zwaartekracht natuurlijk moeten toenemen met toenemende diepte.

Metingen in mijnen bewijzen het tegendeel. De zwaartekracht neemt af met de diepte. Niettemin plaatsen de officiële wetenschappers de aantrekkingsplaats in het centrum van de sterren en verklaren de tegenstrijdigheid van de mijnmetingen met de afname van de aantrekkende massa naarmate de diepte toeneemt. Het binnenste punt, dat zelf geen enkele massa meer heeft en dus geen aantrekkingskracht meer heeft, zou de gigantische massa van de ster moeten vasthouden, en zelfs die van de systemen op oneindige afstanden. Het bekende beeld van Baron von Münchhausen die zichzelf met zijn eigen vlecht uit het moeras trekt. Verder commentaar op dit punt is derhalve wellicht overbodig.

Bovendien kan de aarde niet om de zon draaien. De benodigde snelheid van 30 km per seconde moet onder alle omstandigheden waarneembaar zijn aan de interferentieverschijnselen van licht. De bekende experimenten van de Amerikaanse professoren Michelson, Morley en Miller hebben echter de afwezigheid van een dergelijk fenomeen aangetoond.

Over het algemeen hebben de Copernicanen de neiging om simpelweg al het bewijs tegen hen te negeren. Zoals bekend hebben radiogolven hun relatief sterkste effect op het tegenovergestelde punt op het aardoppervlak. Maar dit kan alleen het geval zijn in een holle bol. Op een vaste bol zouden de golven rond de bol moeten reizen, zodat ze niet het sterkst zouden kunnen zijn op de punten aan de andere kant van de aarde.

Verder is men het erover eens dat de golven vanuit de bron in alle richtingen uitstralen. Dus ook de ruimte in." Ze konden dus helemaal niet rond de aarde lopen. Maar ze gaan ook niet door de grond, anders hoefden we geen ontvangstmasten op te zetten.

Deze radioverschijnselen kunnen op geen enkele manier worden verklaard door onze Copernicaans vooringenomen wetenschappers, omdat de veronderstelling van verschillende Amerikaanse professoren is dat de aardbol zich bevindt in een tweede holle bol gemaakt van waterstofkristallen op een hoogte van 4-500 km. De binnenmuur waar de elektrische golven langs glijden kan niet worden ondersteund door enig direct of indirect bewijs. Beschaamd stotteren, zou je kunnen zeggen.

Er zijn ook kloven waarvan de muren en vloeren volledig zijn geïsoleerd door het ijs. Er werden experimenten uitgevoerd om de oorsprong te bepalen van de gammastraling die voortdurend uit de ruimte komt. Omdat deze ondanks de "rotatie van de aarde" altijd verticaal vielen, kon er geen plaats van herkomst worden vastgesteld. Mensen hielpen zichzelf weer met beschamend stamelen over de afstand tot de Melkweg etc. Over de oorsprong van deze mysterieuze stralen zullen we elders uitgebreid berichten.

Ook de beweerde dagelijkse rotatie van de aarde om haar as is om verschillende redenen onmogelijk. We vinden lucht en water, evenals alle elementen met een licht soortelijk gewicht op het oppervlak van de korst. Dit zou onmogelijk zijn met een roterende Copernicaanse aarde, omdat de middelpuntvliedende kracht de zware metalen, de stralende elementen, naar de oppervlakte zou hebben gebracht. Lucht en water zouden zich binnenin bevinden, dus alleen al om deze reden zou leven aan de buitenkant van de korst onmogelijk zijn. Bovendien zou het vanaf het begin worden vernietigd door de effecten van de stralingselementen.

De bewering van de officiële wetenschap dat de passaatwinden

(oostenwinden) de rotatie van de aarde bewijzen, is ook vrij zwak. Volgens hun visie worden de passaatwinden veroorzaakt door de weerstand van de lucht tegen de rotatie van de aarde. Maar hier rijst meteen de vraag: Waarom blijven ze er niet bij dat de aarde ongeveer 60 keer sneller rond de zon beweegt? Waarom komt de lucht er niet uit als een staart? Waarom is er geen constante, gigantische overstroming aan de avondkant van de aarde? Het water moet zeker symptomen van traagheid vertonen. Waarom staat er dan water aan de polen? De rotatie had het op de evenaar moeten verzamelen. Aan de andere kant had de voortdurende wrijving als gevolg van het voortbestaan van de zeeën de rotatie van de aarde al lang geleden tot stilstand moeten brengen. Hun oppervlak zou door de min of meer hardnekkige zee zo glad zijn gepolijst als een biljartbal.

Het is echter ook niet acceptabel om de aandrang te willen ontkennen door erop te wijzen dat er slechts zeer kleine schommelingen in de zee zijn (eb en vloed). Het convexe oppervlak van de maan dat we kunnen zien, bewijst dat deze persistentie aanwezig is of was op het oppervlak van elke roterende bol. Het afbrokkelen van de geologische mummie-maan bewijst duidelijk het voortbestaan ervan, als dat zelfs al nodig was. Bovendien: de hele ijsdrift van de noordelijke IJzsee draait rond een punt dat nog niet zonder enige twijfel kan worden vastgesteld. De bekende Canadese Noordpoolonderzoeker Stefanson vermoedt het op 84° N. Br. en 160° W. Lg. Daar waait ook een constante oostelijke wind. De vraag rijst: Welke kracht zorgt ervoor dat de lucht, de zee en de ijsmassa's hier roteren? Zijn lucht, zee en ijs misschien bestand tegen de rotatie van de aarde? Waarom dan ook niet op de evenaar, waar de rotatiesnelheid vele malen groter is? Of moet de oorzaak hier, net als bij de passaatwinden, de beweging van de sterren, enz., gevonden worden in de magnetische universele kracht die van oost naar west door de ruimte van de aarde stroomt? Het antwoord op deze vragen onthult ook de onmogelijkheid van de rotatie van de aarde. De passaatwinden danken hun bestaan aan dezelfde kracht die de hemellichamen bewegen.

Zelfs als je deze bezwaren tegen rotatie zou kunnen weerleggen, is dat nog steeds onmogelijk. Anders zou het in de tegenovergestelde richting moeten gebeuren. Zoals bekend ligt de magnetische zuidpool van de aarde op de noordpool. Volgens de wet van Ampere worden alleen krachten in dezelfde richting getolereerd. De kracht die ervoor zorgt dat de aarde draait, zou parallel moeten werken met de magnetische kracht, waarvan de stromen in de zuidpool van de magneet altijd met de klok mee draaien. De zon zou dus opkomen in het westen en ondergaan in het oosten. Omdat dit in tegenspraak is met de feiten, is óf de fundamentele natuurwet van de beroemde onderzoeker Ampere verkeerd, óf is de rotatie van de aarde van west naar oost onmogelijk.

De juistheid van deze natuurwet, waarop onze hele elektriciteitsindustrie is gebaseerd, blijkt uit het experiment, dat zo vaak als gewenst en in een grote verscheidenheid aan uitvoeringen kan worden herhaald, en de feilloze werking van het daarop gebaseerde apparaat. (Tellers, voltmeters, galvanometers, scheepskompassen en vele andere meetinstrumenten die deels door de astronomen zelf worden gebruikt).

Zoals we hierboven echter hebben aangegeven, is het Copernicaanse wereldbeeld slechts een product van de wetenschappelijke verbeelding, waarvoor geen direct bewijs bestaat.

We merken verder op dat een wereldbeeld alleen maar kan beweren juist te zijn, zolang het niet in tegenspraak is met welke natuurwet dan ook. De verbeeldingskracht moet het idee van het wereldbeeld altijd in harmonie brengen met de feiten. Als het dit niet meer kan, dan is het idee van het wereldbeeld door de ontwikkeling van de exacte wetenschap achterhaald en moet het in de vervorming verdwijnen. Dit stadium van ontwikkeling hebben we al lang bereikt. Ofwel zijn de natuurwetten goed, dan is het Copernicaanse wereldbeeld fout, ofwel omgekeerd.

In het laatste geval zou de officiële astronomie van de exacte natuurwetenschappen de onjuistheid van de natuurwetten moeten bewijzen, wat gemakkelijk als onmogelijk kan worden omschreven, aangezien de juistheid hiervan op de laboratoriumtafel kan worden bewezen. Het Copernicaanse systeem en het daarop gebaseerde wereldbeeld zijn nu voorbij.

DEEL 2

Het nieuwe wereldbeeld

Het nieuwe wereldbeeld.

In het eerste deel van dit boek hebben we duidelijk aangetoond dat er een onoplosbare tegenstelling bestaat tussen de beweringen van de hedendaagse astronomie en de natuurwetten. De fantastische claims van miljoenen lichtjaren, gigantische afstanden, afmetingen, hittegraden, lichtintensiteiten, enz., die altijd onwaarschijnlijk zijn geweest, kortom, de hele onzin van astronomische getalleninflatie is als een kaartenhuis dat instort door de frisse wind van menselijke intellectuele activiteit. Wat nu? -

We moeten nu de bevindingen van alle natuurwetenschappen gebruiken, de inherent correcte wiskundige berekeningen en metingen van het direct waarneembare, platte wereldbeeld, om filosofisch het nieuwe wereldbeeld op te bouwen, dat in harmonie moet zijn met al deze dingen. Daartoe zetten we alle geleerde opvattingen en hardnekkige vooroordelen een tijdje opzij en proberen we de feiten zonder enige vooronderstelling op ons te laten inwerken.

Als we op het moment van de equinox op de noordpool van de aarde staan, zien we onszelf in het midden van een platte, cirkelvormige schijf. Aan de horizon beschrijft de zon binnen een dag een precieze cirkel. Meer kunnen we niet vaststellen door directe observatie. Sinds we onze aangeleerde overtuigingen opzij hebben gezet, weten we alleen maar dat de zon aan de horizon cirkelt. Nu gaan we rechtdoor (vanaf de Noordpool gaan alle richtingen naar het zuiden) en bereiken zo de evenaar. In onze gedachten kunnen we dit doen met de snelheid van ons denken en merken we op dat op deze dag om 12.00 uur, hoe verder naar het zuiden we gaan, des te hoger de zon aan de hemel staat, dat wil zeggen dat hij zijn hoogste positie op de evenaar bereikt. Daar staat hij precies verticaal boven ons hoofd. Tegelijkertijd staat de zon dicht bij de horizon op de Noordpool en boven ons hoofd op de evenaar. Beide posities vormen een rechte hoek, dat wil zeggen dat ze 90 graden uit elkaar liggen. Daarom moet de grond waarop we staan de vorm van een bol hebben. Zoveel is zeker.

Maar we hebben hierboven al bewezen dat we ons niet op het oppervlak van een volledige bol kunnen bevinden die van west naar oost draait. Als de aarde niet draait, moet het universum noodzakelijkerwijs binnen 24 uur één keer rond de locatie van de kijker draaien. Als we teruggaan naar onze observatiepost op de Noordpool, kunnen we feitelijk de hele noordelijke helft van het universum aan de hemel zien cirkelen. Op de Zuidpool kunnen we dezelfde waarneming doen met de zuidelijke helft van de ruimte. Ook zien we het firmament rond onze locatie op de evenaar cirkelen.

We beschikken nu over een ballon, optimaal uitgerust met de meest gevoelige instrumenten, om wellicht op de hoogste hoogten die mensen kunnen bereiken de oplossing voor het probleem te vinden. De ballon stijgt op, we zien de grond onder onze voeten schijnbaar zinken en even vergeten we de problemen terwijl we eerbiedig naar dit spektakel kijken. Alleen de assistent die de instrumenten bedient, roept ons af en toe hoeveel meter we hebben bereikt. Na een korte tijd merkten wij, nieuwkomers in het luchtschipgilde, de sterke uitstulping van de aardkorst op. Vreemd genoeg buigt het aardoppervlak niet naar beneden om een massieve bol te vormen, maar juist naar binnen en naar boven om een holle bol te vormen.

Wij klimmen hoger en hoger. De horizon stijgt altijd terwijl de grond onder ons steeds dieper wegzakt. We zweven in het midden van een enorme holle bolvormige schaal. Als we omhoog kijken, zien we het firmament, ook als een holle halve bol, boven ons. We bevinden ons in het centrum van een holle bol gevormd door het firmament en het aardoppervlak.

Wij zijn erg geïnteresseerd in dit fenomeen en vragen daarom de vertegenwoordiger van de officiële sterrenkunde die met ons meereist om uitleg. Tot onze verbazing kan hij ons dit wetenschappelijk onberispelijke niet geven, maar probeert hij in plaats daarvan het opvallende fenomeen te verklaren met optische illusies zoals luchtspiegelingen en dergelijke. We willen dit fenomeen absoluut tot op de bodem uitzoeken, zuurstofapparatuur opzetten en de opdracht geven om naar de hoogste hoogte te stijgen die kan worden bereikt. Maar als we geloofden dat de 'fata morgano' van onze astronoom op een hoogte van 10.000 meter in de ijle lucht zou eindigen en dat we iets zouden zien van de zogenaamde bolle vorm van het aardoppervlak, hadden we het mis. Zelfs wanneer we uiteindelijk een hoogte van 12.000 m bereiken, verandert het beeld niet. Bij

helder weer kunnen we een groot stuk van het aardoppervlak zien in de vorm van een enorme ketel. Omdat de wetenschappelijke metingen geen nieuwe resultaten opleveren, keren we terug naar het aardoppervlak om de opgedane indrukken te verwerken.

We beschouwen nu de volgende gedachtegang: Door de positie van de zon op de Noordpool en de evenaar te vergelijken, hebben we vastgesteld dat de aarde een bol moet zijn, maar lieten we de vraag of het een convexe of concave bol is open. Wat dwingt ons eigenlijk, afgezien van de diepgewortelde ideeën om de horizon naar beneden te buigen, om kunstmatig een convexe bol te construeren? Laten we de horizon naar boven buigen, zodat we door logische overwegingen het beeld kunnen krijgen dat we in de ballon waarnemen en onderzoeken of dit idee in overeenstemming kan worden gebracht met de feiten die we kennen.

De bezwaren dat de schepen die ons naderen eerst met de top van hun masten etc. worden gezien, willen we voorlopig terzijde schuiven als mogelijk gebaseerd op optische illusies, maar we zullen ze later in detail onderzoeken. Op dezelfde manier zien we bij onze waarnemingen tijdens de ballonvlucht geen bewijs van een holle bol waarbinnen de zon, de maan en de sterren, dat wil zeggen het hele universum, op natuurlijke wijze zouden zijn omsloten. Zoals bekend is de diameter van de aarde 12.750 km, wat betekent dat de sterren niet ontelbare lichtjaren of biljoenen kilometers van ons verwijderd zijn, maar in het wiskundig beste geval 6.375 km van de respectievelijke locatie van de waarnemer, d.w.z. in het centrum van de aarde.

Deze veronderstelling wordt echter tegengesproken door de extreem nauwkeurige veronderstellingen die astronomen maken over afstanden van enorme afmetingen. Ofwel zijn deze metingen correct, dan zijn, zoals we hebben bewezen, de natuurwetten verkeerd; of de metingen kloppen niet, dan staat niets de aanname van een concave bol in de weg, waarbinnen het heelal zich op relatief korte afstand bevindt.

Er is nog een derde geval, namelijk dat de metingen zelf correct zijn, maar dat het gebruik ervan voor berekeningen niet acceptabel is. Laten we niet vergeten dat de enige echte basis voor astronomische berekeningen de lengte van de evenaar van de aarde is. De directe metingen die herhaaldelijk met zorg en nauwkeurigheid zijn uitgevoerd, geven ons het recht om de juistheid van hun resultaten aan te nemen. De metingen van de visuele hoeken van het geziene platte beeld kunnen ook beweren exact te zijn. Hierdoor blijft alleen de hypothese van een absoluut rechte lichtpad over als valse basis voor astronomische berekeningen. Het is duidelijk dat de enorme aantallen eenvoudigweg onhoudbaar zijn als de lichtstraal van de ster kromme paden volgt. De kromming van het licht als gevolg van de zwaartekracht is nu echter absoluut perfect bepaald door de officiële astronomie zelf.

Maar als we uitgaan van een kromming van de lichtbundel, dan kunnen de hemellichamen zich op elke mogelijke afstand van de locatie van de kijker bevinden, waarover zelfs de meest nauwkeurige meting van de gezichtshoek niets kan zeggen. De holle bol met het universum erin zou mogelijk zijn. Het is nu een kwestie van onderzoeken of de aard van deze 'ruimtebol' en de hemelmechanica in harmonie zijn met de resultaten van wetenschappelijk onderzoek.

De ware aard van het universum.

Laten we onderzoeken of en hoe in de holle bol een kromming van de lichtbundel ontstaat en laten we op basis van dit onderzoek proberen ons het nieuwe wereldbeeld in al zijn details voor te stellen.

Sinds Einstein is het wetenschappelijk bewezen dat de effecten van de zwaartekracht licht afbuigen. Hoe werkt de zwaartekracht in de holle bol Aarde? Het kan niet naar het midden van de aarde bewegen, anders zouden we niet op het holle binnenoppervlak van de aarde kunnen leven.

Uit ons onderzoek bleek dat de oorzaak van de zwaartekracht oscillaties van de ether waren die uit het materiaal voortkwamen. De kleinste deeltjes van de stof noemen we ether. Het is in wezen in rust, terwijl de individuele polair uitgelijnde deeltjes van oost naar west rond hun as roteren, die evenwijdig is aan de wereldas. We herkennen trillingen van deze deeltjes als krachtverschijnselen. Ether = oermateriaal = oerkracht.

Trillingen van de ether ontstaan door continue, opeenvolgende botsingen van de deeltjes. Afhankelijk van de snelheid, richting en grootte van deze ethertrillingen maken we onderscheid tussen elektrische golven, lichtgolven, hittegolven, zwaartekrachtgolven etc. De zwaartekrachtgolven ontstaan als gevolg van de weerstand van de ether tegen de beweging van atomen. De verschillende structuur van de atomen veroorzaakt verschillende bewegingen, en dus ook verschillende effecten op de allesdoordringende ether = verschillende gewichten van de substantie.

De zwaartekracht van materie is het grootst op het binnenste, holle oppervlak van de aarde, omdat de weerstand van de ether tegen de beweging van atomen verandert met toenemende diepte of hoogte. De beweging van atomen streeft altijd naar ruimte. Als de weerstand van de ether tegen de atomaire beweging van kleinere verandert als gevolg van de zwaartekrachtstraling van grotere massa's, wordt de kleinere massa blijkbaar aangetrokken door de grotere.

Hetzelfde proces vindt plaats met magneten. De kracht die erin werkt, beïnvloedt de ether tussen hem en de aangetrokken materie. De oscillaties van de atomen ondervinden in deze richting minder weerstand en het lichaam beweegt er naartoe. Deze korte uitleg van de aard van de zwaartekracht was nodig om de volgende verklaringen te begrijpen.

Laten we dus eens kijken naar onze tekening nr. 3. De buitenste cirkel vertegenwoordigt de evenaar van de aarde, de binnenste de vaste sterrenbol. De vaste sterren moeten ook een bol vormen, waarvan we het buitenste convexe oppervlak zien als het firmament. Deze conclusie vloeit voort uit de volledig uniforme beweging en de onderlinge posities van de vaste sterren, die in korte tijd niet veranderen. Zoals we al hebben vermeld, kwamen ook prominente vertegenwoordigers van de officiële astronomie tot dezelfde conclusie.

Vanuit alle punten op ons binnenste, holle aardoppervlak gaan zwaartekrachtgolven nu voortdurend naar binnen. Zwaartekrachtgolven stralen ook vanuit de vaste sterrenbol naar ons toe. Er bestaat dus een zone van onverschilligheid tussen de twee sferen, veroorzaakt door de wederzijdse opheffing van de zwaartekracht. Er zijn nog steeds geen betrouwbare metingen beschikbaar over de lengte en snelheid van zwaartekrachtgolven. Maar aangezien de afbuiging (kromming) van licht door de zwaartekracht sinds Einstein perfect is bewezen, moeten de afmetingen van de zwaartekrachtgolven dicht bij die van de lichtgolven liggen. Het licht maakt 400-800 biljoen trillingen dicht bij die van de lichtgolven liggen. Het licht maakt 400-800 biljoen trillingen met een lengte van 0,0007-0,0004 mm per seconde. Zwaartekrachtgolven zijn ongeveer zo groot, maar ze zijn niet transversaal zoals lichtgolven, maar eerder longitudinale oscillaties in de bewegingsrichting.

Op het aardoppervlak is de kromming van het licht moeilijk waar te nemen, omdat de afstanden die directe metingen mogelijk maken te kort zijn. Hun werkelijke bestaan bevestigt echter een bekend fenomeen. In de verte zien we alleen de top van een toren. Op zee is een schip dat op ons afkomt voor het eerst zichtbaar met de top van zijn mast.

Dit fenomeen wordt altijd gebruikt als bewijs van de convexe bolvorm van de aarde. Hoe zit het daarmee? Erg makkelijk. Het licht dat uit de mast of torentop komt, wordt op weg naar ons licht afgebogen en gebogen. Ons oog verplaatst zijn locatie nu in de richting van de invalshoek en kan dus alleen de objecten waarnemen die zich boven de horizon bevinden. Als we onze positie

vergroten, zien we steeds meer van de mast of toren. Hetzelfde is het geval wanneer het schip nadert. Op het kortere pad wordt de lichtbundel minder gekromd, waardoor ook de invalshoek in het oog verandert. Naarmate de afstand kleiner wordt, zien we steeds meer van het schip. Het lijkt te stijgen. Vergelijk de bijgevoegde tekening Nr. 4.

Op korte afstanden is de afbuiging van het licht niet merkbaar. Onze natuurkundigen zeggen daarom met enige rechtvaardiging: het pad van het licht is recht. Binnen ons gezichtsveld is dit beperkt en kunnen metingen op grotere afstanden niet worden uitgevoerd juist vanwege de kromming van het licht. Aardse plaatsen die ver weg zijn, liggen dan "onder de horizon" en er is geen vergelijkingspunt in de lucht.

Alle lichtstralen die ons vanuit de ruimte raken, moeten de golven van de zwaartekracht kruisen en worden daardoor afgebogen volgens de wet van het parallellogram van krachten. De enige uitzondering is de lichtstraal die de zwaartekrachtgolven loodrecht snijdt.

Dit proces wordt verklaard door het feit dat de zwaartekrachtgolven die zowel van het aardoppervlak als van de vaste sterrenbol uitgaan, de allesdoordringende ether in X-bollen van onbegrijpelijke fijnheid vormen. Elk etherdeeltje trilt in de loodrechte richting van de bollen. De lichtbundel die deze zwaartekrachtgolven treft oscilleert loodrecht in dezelfde richting en wordt dus niet beïnvloed. Aan de andere kant verandert elke lichtstraal die onder een hoek inslaat, de eerdere trillingsrichting van de individuele etherdeeltjes, veroorzaakt door de zwaartekracht. De schokken die uitgaan van de lichtbron op de ether, waardoor deze in lichtgolven wordt gelaagd, worden nu niet meer in de oorspronkelijke richting doorgegeven. De richting verandert afhankelijk van de kracht die resulteert tussen de impact veroorzaakt door de zwaartekrachtgolven op de etherdeeltjes en die van de lichtbron. De lichtstraal buigt.

We willen het bezwaar beantwoorden dat bij uitgevoerde experimenten de verschillende golven elkaar 'spoorloos' kruisen door te wijzen op de kleinheid van de paden, de constante aard van de invloeden die op één plek in het universum inwerken en de verschijnselen van interferentie.

Laten we de tot nu toe opgedane kennis nu toepassen op de hemelmechanica. Om het proces van lichtbuiging, en vooral de dynamiek ervan, beter uit te leggen, willen we dit graag beschouwen aan de hand van het voorbeeld van de belangrijkste lichtbron voor ons: de zon.

Voor dit doel gaan we in onze gedachten naar de evenaar op het moment van de equinox en zien we de zon om 12.00 uur verticaal boven ons hoofd. De zon komt op in het oosten en gaat onder in het westen, beschrijft daarom een halve cirkel binnen 12 uur en een cirkel in het vlak van de evenaar van de holle bol in 24 uur.

Het licht van de zon valt één keer per dag precies loodrecht op alle plekken langs de evenaar; op die plek is het dan middag. De lichtstraal van de zon, die recht boven ons staat, snijdt verticaal door alle lagen tussen de zon en het aardoppervlak en wordt dus niet afgebogen. Deze relatie verandert echter onmiddellijk. De zon zakt naar de horizon, dus in werkelijkheid gaat hij verder van ons weg op zijn cirkelvormige pad rond de wereldas, het licht dat daaruit voortkomt, moet een langere afstand naar ons afleggen en snijdt daarbij de ruimtelagen die tussen de zon en ons liggen scheef door. Er ontstaat dus een afbuiging. De gebogen lichtstraal valt nu schuin in het oog, waardoor de stand van de zon verschuift naar het vervolg van de richting van de invalshoek, net als bij een voorwerp dat onder water ligt. In beide gevallen leidt de waargenomen richting niet naar de plaats waar het licht vandaan komt.

Hoe verder de zon zich op haar cirkelvormige baan van ons af beweegt, d.w.z. naar boven stijgt, hoe groter de invalshoek van de lichtstralen tegen de loodrechte richting. Het oog beweegt de zon dus steeds meer richting de horizon. Dit gaat door totdat de zonnestrallen ons niet langer bereiken. De zon gaat onder. In werkelijkheid heeft het sinds de middag slechts een kwart van zijn cirkel rond de wereldas voltooid. (zie tekening Nr. 3)

Omdat zijn stralen tijdens de equinox precies de helft van de evenaar verlichten, is onze observatieplaats uitgesloten van de lichtcirkel. De zon reist nu gedurende 12 uur naar de andere kant van de aarde (d.w.z. naar boven) en bereikt aan het einde van deze tijd het punt 90 graden ten oosten van onze locatie, van waaruit zijn stralen ons weer kunnen bereiken. Deze plaats heeft

middag, wij hebben zonsopgang. Het komt nu steeds dichterbij ons, ons oog verplaatst zijn locatie steeds hoger in de lucht afhankelijk van de veranderende invalshoek, totdat het na 6 uur zijn hoogste niveau bereikt. Wij lunchen weer. De zonnestrallen vallen zonder enige afbuiging verticaal op ons; we zien de zon op zijn werkelijke plaats.

Hoe vindt dit proces plaats op de Noordpool? We zien de zon aan de horizon cirkelen, met de klok mee naar rechts, en zijn ervan overtuigd dat de krachten nu op elkaar zijn afgestemd. Het pad van de zon, dat hier altijd zichtbaar is, loopt parallel aan de horizon en moet dus ook parallel lopen aan de evenaar van de aarde.

Onze ogen verplaatsen de schijnbare locatie van de zon naar de horizon. We hebben ontdekt dat dit alleen het geval kan zijn als we 90° verwijderd zijn van de werkelijke locatie van de zon. Daarom moet de zon in het vlak van de evenaar van de holle bol nauwkeurige dagelijkse cirkels rond de wereldas beschrijven.

Nu gaan er drie maanden voorbij. Het begin van de zomer. De zon maakt nu zijn dagelijkse cirkels vanaf de Noordpool, gemeten op $23\frac{1}{2}^\circ$ boven de horizon. Omdat het licht ervan, zoals we uit ervaring weten, slechts op één halfrond schijnt = 180° , zoeken we naar de werkelijke locatie $23\frac{1}{2}^\circ$ ten noorden van het equatoriale vlak. De Zuidpool wordt dan uiteraard niet meer bereikt door hun licht en ligt in duisternis. (zie tekening nr. 5)

Zes maanden later ligt de Noordpool in duisternis. Zoals we door metingen hebben vastgesteld, draait de zon nu $23\frac{1}{2}^\circ$ ten zuiden van het equatoriale vlak.

Hij draait dus niet alleen elke dag rond de as van de wereld, maar beweegt zich binnen een half jaar ook ongeveer 47° loodrecht op zijn baan, of beter gezegd, hij oscilleert eens in het jaar tussen de Steenbokskeerkring en die van Kreeft voort. Als we bedenken dat het enorme halfrond van lichtstralen ook met dit aantal graden beweegt, zien we deze beweging als de oorzaak van de verschuiving in de lengte van dag en nacht, de seizoenen.

Het is bijzonder aantrekkelijk om je het ontstaan van de verschillende lengtes van dag en nacht in je hoofd voor te stellen. Laten we ons voorstellen dat we op een punt op de evenaar staan en vanaf daar elke dag naar de zonsopgang kijken. We hebben observatiepunten verdeeld van breedtegraad tot breedtegraad op de overeenkomstige lengtegraad van onze aarde. We beginnen onze waarnemingen op de lente-equinox om 12.00 uur. Alle stations melden de middag op hetzelfde tijdstip, de zonsondergang op hetzelfde tijdstip en de zonsopgang op hetzelfde tijdstip de volgende dag. Zelfs op de evenaar zien we de zon nu elke dag een stukje verder naar links opkomen. Onze waarnemer op de Zuidpool meldde een volledige verdwijning van de zon in de dagen na de equinox. Aanhoudende ijskoude nacht. Zijn collega van de Noordpool daarentegen ziet de zon met de dag hoger opkomen. Deze informatie komt overeen met onze eigen waarnemingen. We zagen de zon verder naar links opkomen, links is het noorden, op de Noordpool staat hij nu hoger aan de hemel, vanaf de Zuidpool verdween hij volledig, waardoor het 180° halfrond van licht zich uitstrekt voorbij de Noordpool. De as staat nu schuin ten opzichte van de wereldas, waar hij elke dag omheen beweegt en beschrijft twee kegelvormen. De grotere helft bevindt zich op het noordelijk halfrond van de aarde. Dit idee, gevonden door logisch denken, wordt vervolgens ook bevestigd door onze observatiestations. Terwijl onze dag op de evenaar niet korter wordt of alleen maar iets korter wordt nabij de evenaar, rapporteerden de posten ten zuiden van ons steeds latere zonsopgang en eerdere zonsondergang. De lengte van de dag wordt korter naarmate de breedtegraad naar het zuiden toeneemt.

Op het noordelijk halfrond is het tegenovergestelde waar. Hier komt de zon van dag tot dag vroeger op en gaat later onder, de dagen worden langer en langer naarmate de noordelijke breedtegraad toeneemt, totdat de extremen op 21 juni worden bereikt. De as van het halfrond van licht beschrijft precies de poolcirkels. De waarnemer op de poolcirkel meldt dat de zon hoog aan de horizon cirkelt, zijn collega op de zuidelijke poolcirkel meldt dat de zon zojuist onder de horizon is verdwenen. Op de Noordpool staat de zon $23\frac{1}{2}^\circ$ boven de horizon en draait voortdurend naar rechts, maar op de Zuidpool is het volledige nacht, omdat de zon hier $23\frac{1}{2}^\circ$ onder de horizon staat. Van de zuidelijke tot de noordelijke poolcirkel rapporteren onze waarnemers nu daglengtes die geleidelijk toenemen in een zeer specifieke verhouding naarmate de afstand tot de zuidelijke poolcirkel toeneemt, totdat de daglengte op de noordelijke poolcirkel 24 uur bedraagt.

De zon draait nu in het vlak van de Kreeftskeerkring. Zijn lichthelft bestrijkt nu het grootste deel van het noordelijk halfrond van de aarde. Het zuidelijk halfrond is grotendeels in duisternis gehuld. Als we nu bedenken dat het halfrond van het licht van de zon eenmaal per dag rond de wereldas draait, evenwijdig aan het vlak van de evenaar, kunnen we gemakkelijk de verschillende lengtes van dag en nacht op verschillende punten op aarde begrijpen.

Nu beweegt de zon zich langzaam weer naar het zuiden en zal op 21 september het vlak van de evenaar bereiken. Nu zijn dag en nacht over de hele aarde even lang. De as van het halfrond van licht heeft dezelfde positie als de wereldas.

De zon vervolgt nu zijn pad naar de Steenbokskeerkring, die hij op 21 december bereikt. Nu roteert het grootste deel van het licht op het zuidelijk halfrond van de aarde. Dus op de Zuidpool is het constant dag, op de Noordpool is het altijd nacht. Daartussenin nemen de dagen van de noordelijke naar de zuidelijke poolcirkel altijd toe.

Als we in onze gedachten de beweging van de zon in de noord-zuidrichting begrijpen waarop dit proces is gebaseerd, ontdekken we dat de dagelijkse baan van de zon rond de wereldas een cilindrische spiraal is geworden. De zon zwaait heen en weer in een spiraal tussen de twee tropen.

Als we onze ogen naar de hemel richten, ongeacht waar we ons op aarde bevinden behalve de polen, zien we dat niet alleen de zon, maar ook alle hemellichamen opkomen in het oosten en ondergaan in het westen. We herschikken het beeld dat we in onze geest zien ruimtelijk, rekening houdend met de hierboven beschreven lichtpaden, en ontdekken dat de vaste sterren, de planeten en de maan dan eenmaal per dag rond de wereldas moeten draaien. We zouden een bevredigende verklaring hebben gevonden voor de hemelse mechanica van de aardbol als de bewegingen van de planeten en de maan niet zo ongelijk waren. Ja, ook de baan van de zon verschilt dagelijks ongeveer 1° van de baan van de vaste sterren. Hoe wordt dit uitgelegd?

Zoals bekend wordt de eigen beweging van de zon, de maan en de planeten gemeten aan de vaste sterrenhemel, waarvan de sterren, zoals hun naam doet vermoeden, stilstaan. Hun onderlinge positie verandert niet of slechts zo langzaam en weinig dat we het kunnen negeren. Onderzoek van fysische en chemische aard heeft ons tot de veronderstelling gebracht dat de vaste sterren geen echte hemellichamen zijn, maar slechts stralingspunten van een grote bol bestaande uit verschillende lagen, die jaar in jaar uit één keer per dag het meest gelijkmatig rond zijn as draait en door het centrum van de wereld loopt, van de noordelijke naar de zuidelijke poolster. De stralingspunten (vaste sterren) die zich tussen de lagen bevinden, zijn waarschijnlijk afkomstig van de ophoping van stralingsmaterie. Zelfs de krachtigste telescopen zijn niet in staat de vaste sterren in plakjes, d.w.z. lichamen, op te lossen; het enige wat je ziet zijn bundels stralen. De diameter van deze bol bedraagt ongeveer 1000 km. Hun wanddikte kan ongeveer 50 km bedragen.

Hoe ziet de rotatie van deze sterrenbol eruit voor onze visie? De ster die wij zien rijzen bevindt zich op 90° afstand van het punt van de bol die verticaal boven ons staat, aan de rand van de bol die zojuist voor ons zichtbaar is geworden. De lichtstraal die eruit komt, wordt onderweg afgebogen door de vele zwaartekrachtgolven tussen hem en ons, net als de zonnestraal, en bereikt ons oog onder een grote invalshoek, zodat het in de richting van deze hoek beweegt, dat wil zeggen horizon.

Nu draait de bol. Het licht van de ster bereikt onze ogen onder een steeds steilere invalshoek, waardoor het oog steeds hoger in de lucht beweegt totdat we het direct boven ons zien. Nu snijdt de lichtstraal precies loodrecht door alle zwaartekrachtgolven tussen hem en ons. Daardoor wordt hij niet afgebogen van zijn pad, onze ogen zien hem op zijn ware plek.

De bol blijft draaien, waardoor de invalshoek van de lichtbundel die de ster ons stuurt weer groter wordt. Hierdoor wordt de waargenomen locatie steeds verder richting de horizon verplaatst totdat de ster onder de horizon lijkt te zinken. In werkelijkheid bevindt hij zich aan de achterkant van de vaste sterrenbol, wat door de sterke kromming van het licht niet zichtbaar is. Dit is hetzelfde proces dat we al met de zon hebben beschreven.

De vaste sterrenbol verandert slechts heel weinig van locatie binnen onze aardbol en onze astronomen noemen de resulterende verschuivingen in de sterren epicycli en aberraties. De banen van de zon, de maan en de planeten bevinden

zich tussen de vaste sterrenbol en het oppervlak van onze aarde. Hun licht bereikt ons ook onder de hierboven beschreven omstandigheden. We zien ze ook op het culminatiepunt, dat wil zeggen precies verticaal boven ons, op hun ware locatie. We gaan opzij en verplaatsen hun locaties afhankelijk van de invalshoek van het licht.

Als we kijken naar de verplaatsingen van de zon, de maan en de planeten ten opzichte van elke locatie in deze sterrenbol, zien we dat de zon elke dag gemiddeld 1° achterloopt. Voor de planeten is deze vertraging soms groter, soms kleiner, en bedraagt voor de maan gemiddeld 15° . Laten we dit proces nu eerst eens met de zon onderzoeken: haar dagelijkse vertraging op het moment van de equinox, wanneer de baan precies evenwijdig aan de evenaar draait, bedraagt 1° ; Op 21 december echter iets meer en op 21 juni iets minder.

Uit onze metingen bleek dat de zonnescijf op 21 december zijn grootste diameter had en op 21 juni zijn kleinste diameter. Daarom is het op 21 juni verder van ons verwijderd dan op 21 december. Het door ons bepaalde spiraalpad is dus niet cilindrisch maar conisch van vorm. Deze conische vorm betekent dat de zon op 21 december een grotere cirkel rond de wereldas moet afleggen dan op 21 juni. Gezien de constante snelheid van de zon resulteert een langer pad ook in de tijd. Daarom blijft de zon op 21 december op zijn grotere pad meer achter de vaste sterrenbol, zodat de bekende wetten van Kepler een verbazingwekkend eenvoudige verklaring vinden. Als we elke middag van het jaar de positie van de zon vóór de sterrenbol erachter observeren en deze punten markeren, krijgen we aan het eind de 'baan van de aarde' van het jaar, het schijnbare pad van de zon door de dierenriem (ecliptica), die door de Copernicaanse astronomen, geïnterpreteerd wordt als de "baan van de aarde".

Het Doppler-principe vindt ook zijn natuurlijke rechtvaardiging. Als het zonlicht 's ochtends van oost naar west op ons afkomt, wordt het versneld door de magnetische kracht die van oost naar west door de hele ruimte stroomt. Het spectrum verschuift naar violet. 's Avonds kan licht ons alleen bereiken tegen de richting van de magnetische kracht in. Omdat het van de zon in het westen komt. Het moet dus eerst de weerstand van deze kracht overwinnen. Het spectrum verschuift naar rood. Dit heeft niets te maken met het traject van de aarde.

We hebben dus alle verschijnselen van de beweging van de zon op een eenvoudige, natuurlijke en verstandige manier verklaard. Als we bedenken welke onwaarschijnlijke beweringen en de meest ingewikkelde herinterpretaties nodig zijn om dezelfde feiten in het Copernicaanse systeem te verklaren, zal de denkende persoon geen moment aarzelen over welke van de twee herinterpretaties van het geziene beeld in een ruimtelijk wereldbeeld de voorkeur zou moeten zijn. Beide herinterpretaties kunnen niet direct worden bewezen. De menselijke geest probeert altijd het onbekende te verklaren met het bekende en sinds de oudheid is het de regel dat de eenvoudige verklaring de voorkeur verdient boven de ingewikkelde. Een groot man - Alexander von Humboldt - zei ooit: Er zijn alleen simpele dingen in de natuur; wat ingewikkeld is, is ongetwijfeld het werk van de mens. Hij heeft ongetwijfeld gelijk.

Een blik op tekening nr. 6 laat zien hoe onzinnig de Copernicaanse herinterpretatie van het geziene platte beeld naar een wereldbeeld, gebaseerd op de aanname van het absoluut rechte pad van het licht en de vrijwel oneindige levensduur van het licht. Hoe eenvoudig, duidelijk en absoluut praktisch is het hier beschreven wereldbeeld. De hele natuur die toegankelijk is voor directe observatie laat zien dat de hoogste prestaties worden bereikt met zo min mogelijk middelen. Moet dit anders zijn, vooral in de ruimte, waar we geen enkel vergelijkingspunt hebben dat toegankelijk is voor directe observatie?

Er bevindt zich geen water op het oppervlak van de maan tegenover ons. Als onze professoren daar met hun prachtige telescopen zouden zitten en reflecties op de zeeën van de aarde zouden observeren, dan zouden ze zeker op zoek zijn naar de ware locaties van de verzegelde dingen in de diepten van de Atlantische of Stille Oceaan. Ze misten ook het vergelijkingspunt, dat alleen al directe herkenning van de optische illusie mogelijk maakt.

Laten we ons dus opnieuw levendig de resultaten van ons onderzoek in onze geest voorstellen. We bevinden ons op het binnenste holle oppervlak van een grote bol, kijken omhoog naar het centrum van de wereld en zien daar een tweede bol. In de verschillende lagen van deze bol bevinden zich stralingspunten die wij zien als de sterrenhemel.

Dat we deze bol niet als bol in de lucht zien zweven, heeft enerzijds te

maken met zijn grootte en anderzijds met de kromming van de lichtstralen. Als gevolg hiervan zien we, zoals hierboven gedetailleerd beschreven, het beeld van de bol optisch uitgestrekt over de hele hemel en verschijnt voor ons als het firmament, als een stolp die over het direct zichtbare kleine deel van het aardoppervlak is geplaatst. We zien de sterren aan de buitenrand van de bol volgens hun invalshoek op de horizon, de andere op een hoogte aan het firmament die overeenkomt met de invalshoek van de lichtstraal die eruit komt. Hierdoor veranderen de onderlinge afstanden tussen de sterren niet in het minst. De werkelijke locaties van de sterren op de vaste sterrenbol zijn van elkaar gescheiden in dezelfde verhouding als we aan de hemel zien. Dit is hetzelfde proces dat we waarnemen als we in een microscoop kijken. Kleine afwijkingen die ook in het Copernicaanse systeem voorkomen (epicycli en aberraties) hoeven deze verklaringen niet te veranderen.

Maar nu weten we dat er naast de zon ook kometen tussen de vaste sterrenbol en het aardoppervlak voorkomen, evenals de planeten Neptunus, Uranus, Saturnus, Jupiter, de asteroïden, Mars, Venus, Mercurius en de maan. Ze veranderen hun locatie op extreem verschillende manieren vergeleken met de vaste sterrenbol, zodat men in het Copernicaanse systeem bijvoorbeeld een aantal zeer fantastische banen (parabolen en hyperbolen) aan de kometen hebben toegeschreven. Volgens de kennis die we nu hebben verworven over de ware structuur van de wereld, kunnen deze hemellichamen alleen cirkelvormige banen trekken binnen de baan van de aarde rond de wereldas en moeten ze altijd van oost naar west gaan, omdat de magnetische kracht van de hele aarde er doorheen stroomt, de wereld zou geen omgekeerde beweging toestaan. (wet van Ampère). We moeten dus de banen van deze hemellichamen zo verklaren dat ze in overeenstemming zijn met de natuurwetten. Hoe ingewikkeld en gecompliceerd de banen van de planeten op het eerste gezicht ook lijken, hun rationele verklaring is eenvoudig en duidelijk.

Laten we eerst eens kijken naar de planeet die zich het dichtst bij het aardoppervlak bevindt, de maan. De maan beschrijft dezelfde dagelijkse cycli rond de wereldas als de zon. Maar omdat het veel verder verwijderd is van de wereldas, moeten deze cirkels dienovereenkomstig groter zijn. De maan doet er lang over om dit te doen. Hij loopt dus elke dag ongeveer 13° achter op de vaste sterrenbol. Na ongeveer $27 \frac{1}{3}$ dag zien we de maan weer op dezelfde plaats op de vaste sterrenbol, zij heeft in de tegenovergestelde richting gedraaid door elke dag iets achter te blijven op haar beweging. In werkelijkheid loopt hij elke dag dertien keer achter en moet hij terug naar zijn oude plek.

Ook zien we dat de schijf van de maan de ene keer groter wordt en de andere keer weer kleiner. De diameter varieert tussen $0,49^\circ$ en $0,56^\circ$, dus hij moet verder van ons verwijderd zijn en dan weer dichterbij. We zien ook dat het soms ten noorden en dan ten zuiden van het pad van de zon en de evenaar ligt. Als we dit beeld in onze geest ruimtelijk herschikken, krijgen we een spiraalvormig pad dat lijkt op dat van de zon. Als we vervolgens de posities van de maan die deze elke dag rond het middaguur inneemt op de vaste sterrenbol markeren, krijgen we een cirkel die ongeveer 5° helt richting de ecliptica. De Copernicaanse 'maanbaan'.

Het sterkste bewijs voor het Copernicaanse wereldbeeld is de verklaring (d.w.z. herinterpretatie van het waargenomen beeld door de verbeelding) van de maanfasen en de maan- en zonsverduisteringen. Nadat we met succes de ogenschijnlijk moeilijkste taken op de eenvoudigste manier hebben opgelost en een eenvoudige en natuurlijke verklaring hebben gevonden voor de meest gecompliceerde dingen in het Copernicaanse systeem, zal de aandachtige lezer er vertrouwen in hebben, dat we deze vragen op dezelfde eenvoudige en natuurlijke manier zullen beantwoorden.

Laten we voor een beter begrip eerst het eenvoudigste geval nemen. We gaan daarom naar de evenaar, kijken omhoog naar de hemel en zien de stralende schijf van de volle maan. Het is middernacht, dus volgens onze eerdere verklaringen staat de zon precies tegenovergesteld aan de andere kant van de aarde; zijn stralen kunnen ons niet bereiken omdat de vaste sterrenbol tussen hem en ons in ligt. Hoe komt het dan dat hun stralen de prachtig gloeiende volle maan bereiken? Ze komen niet door de vaste sterrenbol. Als we naar het halfrond van het licht van de zon tegenover ons kijken, ontdekken we dat dit zich alleen uitstrekt tot de punten op het aardoppervlak die 90° van ons verwijderd zijn. Onze helft van de evenaar is om 12 uur 's nachts in het donker. Toch zien we de

maan nog steeds schijnen. Omdat de zonnestrallen niet door de sterrenbol kunnen gaan, wat betekent dat deze niet rechtstreeks van hen kunnen worden bereikt, is het enige dat overblijft de veronderstelling dat ze hun gebogen pad voortzetten en op deze manier naar de maan komen.

Het beeld van de lichtstralen komt dus overeen met het beeld van de magnetische krachtlijnen die we verkrijgen, als we een magneet onder een stuk papier leggen en het bestrooien met het fijnste ijzervijlsel. De magneet rangschikt het ijzervijlsel in lijnen die magnetische krachtlijnen worden genoemd. Dezelfde lijnen vormen het licht in de magneet (solenoid) aarde.

Eén pool van deze lichtbol is de zon die zichtbaar is aan de hemel. De andere pool kunnen we niet zien omdat deze geen licht uitstraalt, maar in tegendeel stroomt het licht erdoorheen terug naar het centrum van de wereld. Het bevindt zich altijd precies achter de zon. Deze uitspraak van ons wordt bevestigd door niemand minder dan de zeer beroemde natuurkundige Faraday. Volgens hem gedraagt de dagelijkse variatie van het magnetisme van de aarde (afwijkingen van de inclinatie en declinatie van de magnetische naald) zich alsof deze wordt gegenereerd door twee magnetische polen die de schijnbare beweging van de zon in de atmosfeer van de aarde volgen. Het zijn krachten die zich boven het aardoppervlak bevinden, elektrische stromen die in de atmosfeer lopen en die een specifiek systeem van krachten creëren dat één keer per dag om de aarde draait. Voor de onbevooroordeelde wetenschapper is deze verklaring van een van onze beste natuurkundigen een klinkend, objectief bewijs van de juistheid van wat we filosofisch hebben voorgesteld van het gevonden wereldbeeld.

Dit bewijs wordt zelfs nog overtuigender als we de feculaire variaties in declinatie in ogenschouw nemen. In 1580 had Frankrijk een lokale declinatie van $11^{\circ} 80'$. Dit nam vervolgens gestaag af totdat het in 1663 nog maar 0 graden was. Vervolgens werd het westelijk totdat in 1814 het westelijke maximum werd bereikt op $22^{\circ} 34'$. Sindsdien is ze weer aan het afvallen. De oorzaken van deze fluctuaties zijn nog steeds onbekend bij de officiële wetenschap. De "volle-aarde"-magneet kon zijn polen niet veranderen! Dit fenomeen wijst ook noodzakelijkerwijs op de oorsprong van het aardmagnetisme binnen de holle aardbol. Hier kunnen de magnetische polen hun locatie ten opzichte van het aardoppervlak veranderen, afhankelijk van het respectieve krachtenevenwicht.

Als we niet de ring van ijzerafzettingen hadden die door de hele aarde loopt, en de magnetische naald beïnvloedt, zouden de geografische en magnetische polen samenvallen. Het feit dat de ijzerafzettingen feitelijk de oorzaak zijn van de verschillende locaties van de geografische en magnetische polen vloeit voort uit de onregelmatige lijnen van de isogons en isoclijnen. Bovendien liggen de door het kompas bepaalde magnetische polen niet precies tegenover elkaar, wat een duidelijk bewijs is van de afbuiging van de magnetische polen van de wereldkracht door ijzerafzettingen. Op voldoende hoogte van de afzettingen zouden onze instrumenten zeker de overeenstemming van de magnetische polen met de geografische polen aantonen.

Nu begrijpen we ook waarom de richting van de aardstroom die om de aarde draait, wat al door Ampère werd bewezen, van oost naar west is in de zin van de waarneembare beweging van de zon en waarom deze 's middags het sterkst is en 's nachts het zwakst. De betalende pool van de lichtbol vergroot zijn kracht, de tegenoverliggende pool verzwakt deze. Omdat deze stroom in de tegenovergestelde richting liep van de rotatie van een vaste bol van de aarde, zoals door de wetenschap wordt aangenomen, heeft de wetenschap het tot nu toe als een thermostroom beschouwd, hoewel zij moet toegeven dat het feit van het magnetisme van de aarde zou vereisen dat deze stroom in tegengestelde richting zou lopen. Het feit dat het heel logisch om de aarde draait in de holle bol Aarde in dezelfde richting als de elektrische stroom om de polen van een magneet draait, beschouwen we als verder bewijs van de juistheid van ons systeem.

Terug naar het maanprobleem. (zie tekening Nr. 8) Het gereflecteerde licht, dat de kromming volgt en naar het centrum van de wereld streeft, verlicht de volle maan van alle kanten, waardoor we de maan om middernacht precies verticaal boven ons zien als gevolg van dit gereflecteerde licht. Het bereikt ons nu via het meest rechte pad, zonder enige breking. We zien de maan dus op zijn ware locatie. Als de maan in haar cirkel rond de wereldas blijft bewegen, vindt hetzelfde proces plaats alsof de maan haar eigen licht uitstraalt. De lichtstraal die uit de maan komt, wordt min of meer afgebogen, opnieuw gebogen,

de invalshoek in ons oog verandert, we verplaatsen de locatie ervan min of meer naar de horizon, zoals we dit proces al verschillende keren hebben beschreven.

Dus wat is het proces met de nieuwe maan? De zon en de maan staan om 12.00 uur verticaal boven ons op de evenaar. Zoals bekend staat de maan dichterbij het aardoppervlak, dus bereikt het licht van de zon via het directe pad de van ons afgekeerde kant. Daarom blijft de kant die we zien donker. Met onze telescopen en optische apparaten zien we alleen een zwartachtige schijf met een roodachtig glinsterende rand.

Bij een halve maan gaat het proces als volgt: de ene helft van de maan wordt verlicht door het licht van de zon, de andere helft bevindt zich in het donker en we kunnen uiteraard alleen de verlichte kant zien. Bij de halve maan, bijna volle maan of andere fasen zien we een min of meer groot deel van de verlichte kant van de maan, terwijl het andere deel zich in duisternis bevindt. Hiermee hebben we ook op een heel eenvoudige manier de fasen van de maan uitgelegd en nu blijven we zitten met de maan- en zonsverduisteringen.

Laten we eerst de maansverduistering nemen en ons voorstellen dat het terugkerende zonlicht van alle kanten terug streeft naar de aangrenzende pool op paden die lijken op magnetische lijnen. We krijgen daardoor een soort schaduwtrechter die niet belicht wordt door het terugkerende zonlicht. Nu staat dit lichtvrije kanaal, dat naar het midden toe erg dun wordt, altijd precies tegenovergesteld aan de zon, omdat het licht in alle richtingen straalt, zodat het licht dat van alle kanten terugstroomt gelijkmatig door het centrum van de wereld naar de zon terugkeert. Een maansverduistering komt niet elke volle maan voor, maar alleen als de zon en de maan precies tegenover elkaar staan. Als we een lijn trekken van het centrum van de maan naar het centrum van de zon, moet deze lijn precies door het centrum van de wereld gaan als er een maansverduistering moet plaatsvinden. Dit geval komt van nature relatief zelden voor vanwege de laterale afwijkingen van de maan.

Tijdens de zonsverduistering is het proces veel eenvoudiger. De maan passeert effectief tussen de plaats van de kijker en we kunnen daarom de zonnenschijf niet meer zien. We zien de schijf van de maan voor de schijf van de zon passeren. Het feit dat er niet elke maand een zonsverduistering plaatsvindt, wordt verklaard door het feit dat de maan vaak zijwaarts langs de zon beweegt, zodat deze het beeld van de zon niet verduistert.

Nu moeten we nog de banen van de planeten en kometen verklaren. De dichtstbijzijnde hemellichamen zijn Mercurius en Venus. We weten dat ze nooit ver van de zon verwijderd zijn. We weten ook dat ze, net als de andere planeten, tijdelijk hun banen aan de hemel veranderen. Ze lijken dan in de tegenovergestelde richting te bewegen in de vaste sterrenhemel. De technische term is: ze nemen af.

Dit fenomeen, dat astronomen retrograde noemen, is geen daadwerkelijke beweging terug van oost naar west, maar komt voor ons alleen als zodanig voor wanneer we het vanaf het aardoppervlak bekijken, zodat hij zijn dagelijkse rotatie rond de wereldas sneller voltooit dan de vaste sterrenbol. De planeet blijft dan niet, zoals gebruikelijk, achter in zijn dagelijkse baan ten opzichte van een punt op de vaste sterrenbol, maar gaat juist iets vooruit.

Waarom zijn de banen van de planeet, die alleen spiraalcirkels rond de wereldas binnen de holle bol kunnen vertegenwoordigen, zo onregelmatig? De verklaring voor dit proces vinden we in verstoringen in de planetaire banen veroorzaakt door de zonnekrachten. Deze werken als een versturende factor op de snelheid van de planeten en versnellen of vertragen deze volgens zeer specifieke wetten.

Uiteraard zijn de verstoringen het grootst voor Mercurius en Venus, die het dichtst bij de zon staan, en deze twee planeten kunnen daarom maar een klein stukje van de zon af bewegen. Hoe dichterbij de planeetbanen, dat wil zeggen de spiraalcirkels rond de wereldas, bij het centrum van de wereld liggen, hoe lager de verstoringen zijn. Ze hebben daarom het zwakste effect op de planeten die het verst van ons verwijderd zijn. Over het algemeen heeft hij van alle planeten de kleinste dagelijkse cirkels rond de wereldas, die hij met bijna dezelfde snelheid aflegt als de bol van vaste sterren. Het dagelijkse voorkomen ervan is zo minimaal dat hij pas na 165 jaar weer op dezelfde plek aan de vaste sterrenhemel te zien is. De maan heeft slechts ongeveer 27 1/3 dag nodig om dezelfde beweging te maken.

Als we naar de zogenaamde omlooperperioden kijken, zien we dat de

hemellichamen die zich het dichtst bij het aardoppervlak bevinden, dat wil zeggen de maan, de zon, Mercurius en Venus, het meest achterblijven in hun dagelijkse cirkel rond de wereldas. De omvang van deze dagelijkse vertraging neemt in dezelfde mate af naarmate de planeten verder van de wereldas verwijderd zijn. Hoe groter de afstand tot de wereldas, hoe groter uiteraard de af te leggen afstand. Ons chemisch en natuurkundig onderzoek heeft tot de conclusie geleid dat de kracht die de planeet aandrijft in zichzelf te vinden is, zodat de dagelijkse achterstand voldoende verklaard wordt door de langere afstand die de planeet, die verder van de wereldas verwijderd is, moet afleggen. De planeet is zelf een motor.

We zouden nu duidelijk zijn over de banen van de planeten. De planeten bewegen zich ook in spiraalvormige cirkels rond de wereldas binnen de aardbol en moeten cirkels voltooien volgens de "eeuwige, ijzeren, grote wetten van hun bestaan".

Het enige dat overblijft zijn dus de kometen, die de Copernicanen omschrijven als 'vreemde zigeuners wier identificatiepapieren nooit voldoen aan de eisen van een ordelijke astronomische politiemacht.' We zouden ons tevreden kunnen stellen met het bevestigen van dit oordeel van de Copernicanen. In onze prettige situatie om te kunnen bewijzen dat de aard en de paden van deze vreemde zigeuners precies te verklaren zijn, willen wij onze bevindingen niet aan de lezer onthouden.

Het verst verwijderd van het aardoppervlak bewegen kometen, de kleinste hemellichamen, in dagelijkse cirkels rond de wereldas, net als alle andere. Omdat ze zo dicht bij de vaste sterrenbol draaien, is hun snelheid ongeveer dezelfde als die van de vaste sterren die zich het dichtst bij hen bevinden. Als resultaat van chemische en fysische processen binnenin, licht het plotseling op en ontwikkelt het een staart. Door de kracht die erin zit, die nu toeneemt, wordt zijn snelheid zo groot dat hij zich in vele steeds groter wordende dagelijkse cirkels (spiraal) ver naar het aardoppervlak voortbeweegt. Het komt dicht bij de zon, waardoor de chemische en fysische processen daarin afnemen. De dagelijkse cirkels worden weer kleiner en het keert terug naar de omgeving van de vaste sterrenbol. De kracht die door de betreffende processen wordt gecreëerd, is opgebruikt, de glans is opgehouden en we nemen het niet langer waar. Als we de middag- en middernachtpunten op de vaste sterrenbol markeren, zoals we al hebben gedaan met de planeten, de zon en de maan, en deze punten met een lijn verbinden, krijgen we de bekende Copernicaanse hyperbolen en parabolen. In sommige kometen (Enke, Donati, Biella, Halley, enz.) herhalen deze processen zich met relatief korte tussenpozen; er bestaan perioden.

Tot nu toe gaat alles goed, zullen de Copernicanen nu zeggen. Maar we ontdekten met onze krachtige optische instrumenten dat de planeten ook manen hebben met allerlei orbitale inclinaties. Hoe dan ook, op dit punt zal uw systeem falen. Maar dit is niet het geval. Laten we onszelf eraan herinneren dat zelfs de Copernicanen, met al hun prachtige instrumenten, niets anders kunnen zien dan het platte beeld. De circulatie b.v. van de 9 Jupiter-manen rond Jupiter, deze kunnen ook niet zien, maar alleen de locaties van de manen vóór de vaste sterrenbol daarachter.

Omdat ze, van ons gezien, soms iets links en soms iets rechts van Jupiter staan en nooit ver van hem verwijderd zijn, werd het aldus verkregen platte beeld geherinterpreteerd tot een ruimtelijk beeld en liet in de verbeelding "manen" draaien rond Jupiter in een elliptische baan. Als je, vanuit ons gezichtspunt, alle punten in de vaste sterrenhemel markeerde waar een bepaalde Jupiter-maan blijkbaar langskwam en deze punten met een lijn verbond, kreeg je een figuur die, rekening houdend met de beweging van Jupiter aan de vaste sterrenhemel, waarschijnlijk een elliptisch pad gevormd dat zich rond Jupiter zou kunnen construeren. Op zichzelf kan een revolutie rond Jupiter op geen enkele manier bewezen worden. Het enige dat direct kan worden waargenomen, is het heen en weer zwaaien van de "manen" rond de planeet, wat zichtbaar is aan de hemel.

Dit is hetzelfde proces dat we waarnemen bij Mercurius en Venus en wordt verklaard door dezelfde oorzaken. De sterkere zwaartekracht die van de planeet uitgaat, werkt op dezelfde kracht en dus op de snelheid van de "maan", door deze eerst te versnellen en vervolgens weer te vertragen, waardoor de indruk ontstaat dat de maan om de planeet draait. In werkelijkheid beschrijven de planetaire manen ook de bekende dagelijkse spiraalcirkels rond de wereldas. Als hun

snelheid wordt bevorderd door de planeet, worden de cirkels groter, de planetaire manen blijven iets meer achter op de vaste sterrenbol. In het tegenovergestelde geval, als de planeet de snelheid van de maan remt, wordt de baan kleiner. Naarmate de locaties van de vaste sterrenbol verder bewegen, zien we het fenomeen dat door astronomen retrograde wordt genoemd. Verduisteringen van de planetaire manen zijn ook mogelijk en bewijzen niets tegen ons systeem. Het is ook alleen maar logisch dat de verduisteringen in het smallere binnenpad eerder moeten plaatsvinden dan in het bredere buitenpad.

We herhalen dat alle bewegingen in de ruimte, zonder uitzondering, van oost naar west gaan rond de wereldas die van de Noord- naar de Zuidpool door het centrum van de wereld loopt, en dat dagelijks. De bewegingssnelheid is ook redelijk uniform voor elke planeet en wordt in wezen bepaald door de massa van de planeet. De drijvende krachten achter deze beweging liggen in de atomaire structuur van de planeet. De invloeden van de grotere massa's of krachten (de zon) op de kleinere komen echter tot stand, wat de bekende verschijnselen veroorzaakt van de zogenaamde retrograde en verstoringen van de planeten en de verschijnselen die worden geïnterpreteerd als banen in de zogenaamde planetaire manen.

Een slinger die vrij rondzwaait aan de pool beweegt ook een keer in de 24 uur een cirkel, net als een planeet. (Foucauldiaanse poging). Overigens wordt dit door de officiële wetenschap aangehaald als bewijs van de rotatie van de aarde. In werkelijkheid bewijst het alleen maar dat in de atomen van het slingergewicht dezelfde krachten werkzaam zijn als op de planeet. Beiden worden door de rotatie van de etherdeeltjes in dezelfde oost-westrotatie gedwongen. De slinger gedraagt zich als een planeet. Het feit dat vallende lichamen ten oosten van de loodlijn inslaan, is te wijten aan de afbuiging van de loodlijn door de beschreven magnetische kracht die het hele universum vult en het resultaat is van de rotatie van de etheratomen. Door zijn eigen snelheid wordt het vallende gewicht minder door de universele kracht naar het westen geduwd dan door de stilstaande loodlijn.

De zogenaamde precessie, de langzame migratie van de lente-equinox door de dierenriem, zou nu verklaard moeten worden. De lente-equinox wordt bepaald door de positie van de zon vanaf de evenaar van de aarde te markeren op de vaste sterrenbol daarachter, tijdens de lente-equinox. De Copernicaanse astronomen beweren dat deze lente-equinox in de loop van ongeveer 26.000 jaar eenmaal door de hele dierenriem reist en zijn oude locatie bereikt. Dit lijkt ons uiterst onwaarschijnlijk, omdat de ontwikkeling van de wereld over zulke lange perioden vooruitgang boekt en er onvermijdelijk afwijkingen zullen optreden. Wij erkennen ook volledig de waarnemingen van de astronomen. Er is geen reden om aan te nemen, dat de dagelijkse spiraal van de zon voor eeuwig onveranderlijk verbonden is met de vaste sterrenbol. Je kunt je de spiraal als geheel gemakkelijk voorstellen, die eens in de 26.000 jaar om zichzelf draait; elk jaar gaat hij een klein stukje vooruit vergeleken met de vaste sterrenbol.

Nu moeten we nog wat informatie geven over de afmetingen en afstanden van dit universum op de aardbol. We benadrukken dat we deze dimensies niet te danken hebben aan directe metingen, maar ze gevonden hebben via berekeningen, vergelijkbaar met de getalsinflatie van de Copernicaanse astronomen. Er is echter een fundamenteel verschil. De grondslagen van onze berekeningen zijn in overeenstemming met de natuurwetten en zijn daarom correct, terwijl dit bij de Copernicaanse niet het geval is en de uitkomsten van hun berekeningen daarom noodzakelijkerwijs verkeerd moeten zijn.

Laten we beginnen bij de evenaar van de aarde. Dit vormt een cirkel met een straal van ongeveer 6570 km. We weten feitelijk dat het centrum van de wereld zich op dit aantal kilometers afstand van het aardoppervlak op de evenaar bevindt. De hele waarneembare wereld moet nu tussen hem en ons staan. We willen nu alle afstanden tot het aardoppervlak en de werkelijke diameters van de hemellichamen in ronde getallen weergeven.

Maten en afstanden van hemellichamen.

Afstand in km vanaf het aardoppervlak	doorsnee in km	spec. Dichtheid (water=1)
Maan ca. 3300	ca. 30	ca. 0,020
Mercurius ca. 3700	ca. 5	ca. 0,015
Zon ca. 3700	ca. -	ca. -
Venus ca. 3700	ca. 5	ca. 0,015
Mars ca. 3800	ca. 20	ca. 0,014
Asteroiden ca. 4000	ca. 3-5	ca. 0,014
Jupiter ca. 4300	ca. 17	ca. 0,010
Saturnus ca. 4700	ca. 12	ca. 0,007
Uranus ca. 5000	ca. 10	ca. 0,005
Neptunes ca. 5200	ca. 8	ca. 0,005
Vaste Sterrenbol ca. 5600	ca. 1500	ca. 0,003

Dit brengt ons aan het einde van onze beschouwingen over de structuur en mechanica van het heelal in de aardbol. Het enige dat ons nog rest is het beantwoorden van één vraag die in de hoofden van sommige lezers is opgekomen: hoe dik is de laag aarde onder onze voeten? En verder: wat komt er daarna? Deze vragen kunnen wij eigenlijk niet beantwoorden. Geen van de tot nu toe uitgevonden instrumenten is in staat de lagen onder onze voeten te verkennen.

Maar naar analogie kunnen we ervan uitgaan dat de aardlagen onder onze voeten ongeveer 200 km dik zijn. Hoe verder we ons van het aardoppervlak verwijderen, hoe groter het soortelijk gewicht van deze lagen wordt, zodat er helemaal aan de buitenkant stralende elementen zouden zijn die, tijdens het verval, de lagen materie weer oplossen in ether. Wat buiten de aardbol ligt, ontgaat elk onderzoek. "Het absolute niets" is ondenkbaar. Het idee dat de aardbol eigenlijk een planeet is die in een nog grotere bal rond zijn as draait, komt in ons op. Om verschillende redenen lijkt dit ons zeer onwaarschijnlijk. We willen wel, maar gaan niet verder dan de grenzen van het menselijk denken. Het is voldoende dat we de ware structuur van het waarneembare universum in detail hebben beschreven.

DEEL 3

Kosmogonie

De evolutie van de kosmos.

In de voorgaande delen van dit werk hebben we laten zien hoe mensen tot een beeld van de structuur van de wereld komen, de wereldbeelden uitgelegd die belangrijk zijn geworden in het leven van de mensheid, en de fouten aangetoond die deze onjuist en daarom onbruikbaar maken voor de menselijke wetenschap, resulteerde in een nieuw wereldbeeld dat voor de geest van de lezer opdook en ontdekte dat dit nieuwe wereldbeeld in harmonie is met de wetten van de natuur en het rationele denken en daarom noodzakelijkerwijs correct moet zijn.

Hoe komt dit universum tot stand? Welke krachten hebben het geschapen en welke krachten houden het in stand? Wat was er vóór de oprichting ervan en wat zal het einde ervan zijn?

Laten we eerst eens kijken naar de schepping van het universum; het moet zich ontwikkeld hebben volgens de natuurwetten om zijn huidige staat te bereiken. Voor dit doel moeten we eerst het gebied van de scheikunde en natuurkunde betreden om bij de oorspronkelijke vorm van de materie te komen waaruit al het andere moet zijn ontstaan.

De hedendaagse natuurwetenschap gaat ervan uit dat de uiteindelijke vorm van materie wordt bereikt met de componenten van het atoom, namelijk de ionen en elektronen, en dat kracht en materie opnieuw één en dezelfde zijn. Materie als gecondenseerde elektriciteit. Als je wilt, kun je elektriciteit ook materie in zijn oorspronkelijke vorm noemen. Ja, ze gingen zo ver dat ze zich dat om het atoom voor te stellen als een miniatuurzonnestelsel, rond wiens kern, de centrale zon, elektronen zouden draaien als planeten op vermeden afstanden en vlakken. Deze theorieën zijn echter nog niet algemeen aanvaard door een analogie te trekken van de allergrootste tot de allerkleinste. Tot op heden is het niet mogelijk geweest enig bewijs te leveren voor deze toestand van het atoom.

Als er volgens onze verklaringen geen Copernicaans zonnestelsel in de ruimte bestaat, dan is de analogie dat het atoom een miniatuurzonnestelsel is ook verkeerd. We benadrukken uitdrukkelijk dat we op geen enkele manier de geldigheid van de natuurwetten zoals verdeeld door de wetenschap willen aanvallen, maar dat we alleen de ideeën bekritisieren die wetenschappers in deze discipline hebben gevormd over de aard van de materie.

Net zoals astronomen de aard van het universum niet direct kunnen doorgronden met hun gigantische telescopen, kunnen scheikundigen en natuurkundigen de structuur van atomen niet onderzoeken met hun ultramicroscopen. Ze vertrouwen allemaal op indirect bewijs. De producten van hun verbeelding (theorieën) mogen de feiten niet tegenspreken en moeten geschikt zijn om de eigenschappen van materie te verklaren.

Logische overwegingen leidden tot de aanname van de kleinste, ondeelbare materiedeeltjes: de atomen. De resultaten van het laatste onderzoek op dit gebied onthulden de mogelijkheid om dergelijke atomen te delen met behulp van radium of elektrische krachten. De verklaring hiervoor werd gemakkelijk gegeven doordat sommige planeten uit de bekende "zonnestelsels" konden worden geduwd, bestaande uit de atoomkern (zon) en de elektronen (planeten).

De toestand van het systeem wordt voor de verschillende elementen anders voorgesteld. Deze analogieconclusie is echter onhoudbaar in het geval van het Copernicaanse systeem. Bovendien lijkt de concentratie van deze uitgestrekte zonnestelsels zeer onwaarschijnlijk voor de objectieve onderzoeker. Elke cirkelvormige beweging streeft naar ruimte. De kern van het binnenste atoom in de Copernicaanse bol zou de hele wereld bij elkaar moeten houden door pure aantrekkingskrachten, ondanks het feit dat de hele beweging van deze ontelbare atomenmassa's streeft naar een steeds grotere ruimte (centrifugale krachten!).

Om deze reden zou het ook verkeerd zijn om vanuit het nieuwe wereldbeeld een analogie te trekken met de aard van de materie. We kunnen alleen maar conclusies trekken over de toestand van de materie uit de ons bekende toestand van het heelal door te zeggen: We herkenden een polair gerichte kracht in het heelal die er doorheen stroomt, die we ook kunnen waarnemen in de kleinste deeltjes van het heelal en daarom alle bewegingen zijn uitgelijnd in dezelfde richting, dus ga van oost naar west rond de poolkracht. Bijgevolg moeten zelfs de kleinste deeltjes van zichtbare materie, de atomen, kracht door zich heen laten stromen en van oost naar west roteren rond hun eigen as, die evenwijdig is aan de wereldas. Maar omdat de kracht ook een soort materiële drager nodig

heeft, moeten we uitgaan van een ether die door alles stroomt, alle ruimte opvult die de materie vrijlaat, van waaruit alles zich ontwikkelt en waarin alles terugkeert. We stellen ether gelijk aan primair materiaal. We herkennen bewegingen van deze primaire substantie als krachten, die we aansteken afhankelijk van het type etherbeweging dat ze veroorzaakt. Noem warmte, elektriciteit, zwaartekracht etc.

Maar voordat we verder gaan met onze verklaringen, willen we heel specifieke grenzen trekken en overwegen hoe ver het menselijke cognitieve vermogen zich eigenlijk uitstrekt. Het absolute niets is ondenkbaar. Op dezelfde manier kunnen we ons geen begin en een einde voorstellen van onze uiterlijke wereld. Wat buiten de wereld van de schijn ligt, ontgaat elke gedachte, aangezien de mens en zijn denken deel uitmaken van deze verschijnselen. Als wetenschappers kunnen we er ook van uitgaan dat er een God is die er vóór het begin van onze fenomenale wereld was, er ook in zit en er nog steeds zal zijn na de ineenstorting ervan.

De natuurwetenschap daarentegen moet het ontstaan en verdwijnen van deze wereld van het begin tot het einde van onze fenomenale wereld kunnen verklaren. We moeten scheppingsdaden en Gods interventies in de wereld van de verschijnselen tijdens haar bestaan vanaf het begin uitsluiten.

Wereldgebeurtenissen verlopen volgens eeuwige, bronzen, grote gebeurtenissen en wij willen deze gebeurtenis van begin tot eind voor onze geest laten ontvouwen.

Toen de schepping begon, bevonden de kleinste deeltjes van het heelal zich in de ruimte. Dit oermateriaal bestond uit de kleinste bolvormige structuren van de natuur, die na het begin van de schepping met grote snelheid (ether) om zichzelf heen draaiden, d.w.z. elkaar aan de rand loslieten, op zoek naar ruimte. Dit zorgde ervoor dat ze zich polair uitlijnden, omdat de polen in rust waren en de andere deeltjes niet wegstroonden. Maar een gebrek aan afstoting staat gelijk aan aantrekkingskracht. Het streven naar ruimte, de middelpuntvliedende kracht, vond een tijdelijk rustpunt in de gelaagdheid van de individuele deeltjes aan de polen.

De op elkaar gestapelde bollen, die allemaal gelijkmatig roteren in de richting van de beweging van de ster (beweging met de klok mee), wekken nu de indruk van enorme pooldraden die door het hele universum lopen. De afzonderlijke deeltjes waren feitelijk tot draden verbonden, omdat de rotatie druk moest genereren aan de polen van de afzonderlijke kogels, die in het midden van de draden sterker was dan aan de uiteinden. Cohesie was hier in ieder geval aanwezig.

Nu, in verhouding tot hun sterkte, draaien draden die ongelooflijk lang waren naast elkaar, strevend naar ruimte, stoten elkaar af en komen daardoor in slingerende bewegingen terecht, het soort dat kan ontstaan wanneer touwen die dicht bij elkaar hangen, in een snelle rotatie worden gedwongen. De verticale draden werden spiraalvormige draden. De trillingen van deze spiraaldraden namen steeds meer toe, hadden ruimte nodig, de wereld groeide. Deze groei had tot gevolg dat de ruimte tussen de afzonderlijke draden op sommige plekken groter werd dan overeenkwam met de trillingen, de spiralen werden te groot, ze braken.

Nu kregen andere spiralen de ruimte, waardoor deze ook braken en de spiraaldraden steeds korter werden. Ook de draden, die afhankelijk van de beschikbare ruimte kleinere of grotere spiralen vormen, vloeien aan hun uiteinden uit elkaar. Omdat ze zonder uitzondering polair waren, vonden deze schokken plaats in de noord-zuid richting. De schokken hadden ruimte naar de twee polen toe, maar niet naar het midden. Hier kwamen de schokken uit het noorden in botsing met die uit het zuiden.

De gemakkelijkste manier om bij deze botsing ruimte te creëren was door de aangrenzende draden te laten breken. De gescheurde, dus kortere, draden hadden minder ruimte nodig om te slingeren en konden nu de spiraaldraden die vanuit het noorden en het zuiden tegen elkaar aanliggen, in alle mogelijke richtingen drukken. Ze schroefden in elkaar, verweven en mat, waardoor kabels van deze draden ontstonden. Ook deze kabels draaiden spiraalvormig in de zin van de omwenteling van de oerkracht of oermateriaaldeeltjes (beweging met de klok mee). De draden die in de kabel waren ingesloten, bevonden zich daarentegen niet langer in een oost-westrotatie, maar draaiden in de tegenovergestelde richting (tegen de klok in), aangezien de afstoting van alle kanten het onmogelijk maakte om terug te keren naar de oorspronkelijke positie.

Deze kabels met spiraalvormige schroefdraad hadden uiteraard een sterkere

trilling die overeenkomt met hun grotere diameter. Met gemak doorbraken ze de lagen van de oermateriële spiraaldraden in hun zoektocht naar ruimte, naar buiten. De primaire materiaaldraden werden daarom richting de wereldas geduwd en zich in het centrum van de wereld weer tot kabels geweven. Deze duwden weer naar buiten, enzovoort, totdat het primaire materiaal steeds minder werd en de spiraalvormige draadkabels, waarvan we de eenvoudigste kennen in het waterstofatoom, zichzelf noord-zuid in het midden duwden, met elkaar verweven en gematteerd, waardoor sterkere kabels ontstonden. 3 waterstofdraden werden H3, een element dat we nog niet hebben kunnen detecteren. H1 + H3 gaf H4 = helium, dat gecombineerd met H3 vormde H7 = lithium, enz., zoals weergegeven in de bijgevoegde tabel.

Een kleine roterende wereldkiem zoog ether op en zette dit om in waterstof, H3 en helium. H3 en helium verbinden zich elementair (niet alleen chemisch) door de spiralen in elkaar te schroeven om lithium 7 te vormen. Dit werd metaal vanwege andere trillingen. De rotatie sorteert deze 5 stoffen in ringen, binnen H8, vervolgens helium, buiten lithium. Nu combineren helium + lithium om boor = 11 te vormen, dat verder weg wordt opgeslagen. Wanneer de maternale lithiumlaag wordt gepenetreerd, wordt deze aan beide kanten geduwd. Nu vormt 3 H3 berylliummetaal = 9, dat ketent met lithium om (metaal)zuurstof = 16 te vormen. Beryllium met H geeft koolstof = 12 en dit met H4 geeft weer 16. Op dezelfde manier vormt 3 helium koolstof en 4 helium = 16. Zo zijn de elementen 5, 4, 7, 9, 11, 12, 16 ontstaan. De tabel legt dit ook uit, verdere informatie kun je daar volgen.

Deze elementen zijn gesorteerd op atoomgewicht. Elke keer dat de lagen worden gepenetreerd, worden de eerdere lagen opzij geduwd (poolwaarts). De lagen zijn gerangschikt als ringen, aan weerszijden scheef, naast en op elkaar. Op de contactpunten vormden zich nieuwe stoffen. 7 + 9 geeft 16, 9+11=Neon 20, 11+12=Natrium 23, 12+16=Silicium 28, 16+20=Chloor 36, 20+23=Scandium 43, 23+28=Vanadium 51, 28+36=Koper 64 enz. Deze ringen werden op dezelfde manier bewaard. We zien dus een brede holle bol ontstaan, waarbinnen de eerste processen van de aangezogen ether en waterstof zich herhalen. Nu vormt de waterstof binnenin de vorm van zuurstofmetaal H 16.

Hier begint een grote reeks formaties terwijl de holle bolmaterialen uit de polen worden aangezogen. Eerst komt lithium binnen en vormt met 16 nu natrium = 23, daarna geeft beryllium magnesium 25, dit werd ook gevormd uit stikstof (boor + H3) 14 met boor naar 24, vandaar het atoomgewicht 24,5. De hoeveelheden waren verschillend en het mengsel was ook ongelijkmatig. Nu wordt boor toegevoegd aan 16 en geeft aluminium = 27, koolstof wordt silicium 28, metaalzuurstof wordt zwavel = 32, koolstof en lithium worden fluor, fluor en neon vormen met 16 chloor = 35,5. Het wordt natrium tot kalium = 39, magnesium tot calcium = 40, silicium tot scandium = 44, kalium tot mangaan = 55, calcium tot ijzer = 56, enz. De reeksen zijn zeer interessant als bewijsmateriaal vanwege de volgorde en timing van de gewichten.

Ondertussen verandert de interne formatie naar 4 H; of 3 H4 = koolstof 12. Nu weer met 11 = natrium 23, met 12 = magnesium 24, met 16 = silicium 28 enz., evenals vanadium, chroom, koper enz. Nikkel wordt gevormd uit fluor (12+7), Kobalt, daarna chloor, fosfor, zwavel. Dit veroorzaakt een enorme onrust en onrust binnen de ruimtesfeer. Er treden enorme uitzettingen op, afkoeling veroorzaakt chemische processen en gasvorming, zoals de chemie leert. De reeks vormingen van halogenen en metalloïden vindt plaats zoals de tabel laat zien. Door de hitte van de dampen zet de bolvormige wand uit, er ontstaat ruimte en nu ontwikkelen de elementen zich niet meer in dezelfde volgorde als voorheen. Vanaf koper en zink blijven ze in hun chemische familieorde en ontwikkelen ze zich afzonderlijk. Verder binden koper (Cu) en zink (Zn) zich om cesium te vormen, dat de zeldzame aardmetalen en edele metalen produceert, evenals de stralingselementen. De kenmerken zijn erfelijk. Dit zegt meer dan woorden over de juistheid van de lijst. De chemische tabel toont ook interessante formaties: zilver (Ag) uit chroom + ijzer, goud (Au) uit cesium + zink, platina (Pt) uit cesium + koper, uranium (U) uit lood + fosfor, enz. Het verklaart ook de verschil in aard zeer vergelijkbaar met materialen in gewicht, bij verschillende eigenschappen zoals Al en Si, V en Cr, Cu en Zn, J en Te, Sn en Sb, Pb en Bi enz.

Uranium, radium enz. zitten samen met fosfor en chloor en zijn daarom voortdurend in herschikking, wat de radioactiviteit verklaart. Deze metalen

vallen weer uiteen in ether.

De constante migratie van de draden en het tegenwerken van de verschillende rotaties creëerden een draaikolk rond de wereldas. Het fijnere materiaal, dat de minste weerstand had, werd altijd naar het centrum van de wereld geduwd. Daar transformeerde het, zoals we hebben gezien, in steeds sterkere kabels die meer ruimte nodig hadden voor hun trillingen en daarom naar buiten migreerden. Er is een bol ontstaan. Maar de bol duurde niet eeuwig omdat er een vacuüm aan de buitenkant was. Hier hadden de trillingen de ruimte. De oerdeeltjes van de buitenste draden van de kabels losten op in de oerdeeltjes (bolletjes). Geduwd van geen van beide kanten, hadden de laatsten geen reden om als draad bij elkaar te blijven. Ze werden weer ether en veranderden hun positie alleen door wederzijdse, relatief zeldzame schokken. Maar ze raakten opnieuw verstrikt in de draaikolk van de polaire roterende draden, waarvan de spiralen gezien vanaf de pool b.v. T.-buizen gevormd. Zo drongen ze door in alle materie, het hele universum.

Toen de metalloïden ontstonden, waren de ringlagen als gevolg van uitzetting en afkoeling al tot bollen gestold, waardoor er chemische processen plaatsvonden. Het water absorbeerde de dampen en de regen bracht deze stoffen naar de korst. De hitte van de chemische transformaties en de enorme druk vormden toen bergen, metaaladers naar boven, de korst bereikte maximale uitzetting en zo ontstond er ruimte binnen de massieve wand van de aardbol, gevuld met lucht en water.

Het zuigende bolcentrum blijft doorwerken. Alleen de materiaalvoorraad werd verminderd als gevolg van de laatste trucs. Er drongen in ieder geval voldoende etherdeeltjes door de spiraalvormige kanalen van de atomen. De ether stroomde door het hele universum en werd voortdurend in het roterende centrum gezogen waarin nieuwe atomen werden gevormd.

De perpetuum mobile. In de buitenste korst van het heelal valt materie uiteen in ether. In het midden wordt nieuwe materie gevormd uit ether, waardoor etherbewegingen = krachten ontstaan afhankelijk van zijn trillingen. Koude ether wordt hete materie, rotatie wordt thermische trilling. De hittedood van de wereld is onmogelijk. Op het aardoppervlak geldt echter de tweede wet van de kinetische warmtetheorie: warmte kan nooit uit koude ontstaan.

Toen de holle bol, op wiens binnenoppervlak wij vandaag de dag leven, werd gevormd, gingen alle trillingen van de kracht die door deze holle bol stroomde naar het centrum van de wereld en elke ongelijkmatige aard van deze trillingen moest als een ontwrichtende factor werken in de nieuwe vorming van de atomen en de bolvorming in het centrum. Het centrum verplaatste daarom voortdurend zijn locatie. De kracht die van alle kanten naar het centrum streefde, verzette zich tegen de migratie van de nucleaire kabels. Hetzelfde proces dat leidde tot de vorming van de eerste holle bol werd opnieuw herhaald.

Een tweede exemplaar met aanzienlijk kleinere afmetingen werd binnen de eerste holle bol gevormd. De etherbeweging die het van alle kanten binnendrong, liet het niet toe om voorbij een bepaalde grens van instabiliteit te komen. Zoals we weten viel de materie op het buitenoppervlak van de eerste sfeer uiteen, werd de ether in de draaikolk in het midden gezogen en condenseerde daar weer tot materie. Op de reeds beschreven manier werd een andere bal gecreëerd. De wederzijdse invloeden van deze sferen zorgden ervoor dat het centrum definitief werd verplaatst. Het centrum van de buitenste bol kon slechts heel weinig van het centrum van de wereld af bewegen, soms vanwege de grootte van de bol, soms vanwege zijn massa. De krachtschokken uit beide sferen beïnvloedden de binnenste sferen zeer ongelijkmatig, zodat de cirkelvormige beweging ervan een revolutie rond het centrum van de wereld werd als gevolg van de rotatie van het atoom. Als gevolg hiervan kwam het zeer dicht bij een punt op het binnenste, concave oppervlak van de tweede holle bol; er ontstond een elektrisch contact, een stroom van licht. De 'zon' is geschapen.

Het verval van de buitenste sfeer vorderde. Het oermateriaal bewoog zich als oerkracht (ether) naar de wereld, er ontstond steeds meer materie, die zich naar buiten verplaatste, de twee binnenste sferen groeiden, de buitenste viel steeds meer uiteen. De bollen, die voortdurend binnenin werden gecreëerd, cirkelden een tijdje rond het centrum van de wereld en vestigden zich vervolgens op het binnenoppervlak van de tweede sfeer. Er blijven zich nieuwe ballen vormen. De dikte van de buitenste bol neemt voortdurend af, de druk van de materie naar buiten, het streven naar ruimte neemt weer toe, de buitenste bol

groeit, wordt groter, maar valt daarbij steeds meer uiteen. Maar de binnenste sfeer groeit in dezelfde mate, wordt groter en krachtiger, totdat de buitenste sfeer volledig is uiteengevallen, zodat er geen weerstand meer is tegen het streven van de tweede sfeer naar ruimte, zijn behoefte aan expansie.

Maar nu ook de invloed van de buitenste sfeer op het centrum van de wereld is opgehouden, werd de volgende bol die werd gevormd niet langer uit het centrum geduwd, maar nam nu de vroegere positie van de buitenste sfeer in. De bollen die zich destijds tussen het centrum van de wereld en het oppervlak van de tweede sfeer bevonden, hadden nu ruimte; ze draaiden als planeten rond het centrum van de wereld, tussen de nieuw gevormde binnensfeer, die we vandaag de dag zien als de vaste sterren sfeer, en de voormalige tweede sfeer, onze huidige bol.

We zien nu de voormalige zon als planeten aan de hemel cirkelen. Onze planeten, asteroïden en kometen bevinden zich tussen de vaste sterrenbol en het binnenste concave oppervlak van de voormalige binnenbol, die nu de buitenste is geworden.

De instroom van het materiaal ging echter door en alle processen die tot de creatie van de eerste wereld leidden, kwamen weer naar voren. De tweede gevormde bol kwam weer in elektrisch contact met de vaste sterrenbol en het effect van dit proces zien we in onze zon. Onze zon is dus geen lichaam in de zin van een planeet, maar eerder een concentratie van enorme hoeveelheden energie.

Nu begrijpen we ook waarom de grote zonnevlekken altijd verschijnen aan de kant van de zon die van ons af is gericht. Het zijn niets meer dan nieuw gevormde bollen die tussen de oorspronkelijke zon en de binnenwand van de vaste sterrenbol passeren, worden verlicht door het enorme licht van de elektrische boog-'zon' en daarom voor ons verschijnen als zonnevlekken.

Dit zou de huidige staat van ontwikkeling van ons universum zijn. Maar er verschijnen voortdurend nieuwe lichamen (zonnevlekken) in het centrum van de wereld, dus zelfs vandaag de dag moet het centrum ether opzuigen en in materie omzetten. Dus de holle bol op wiens innerlijke, concave oppervlak we vandaag de dag leven, zal het lot delen van de vroegere en oplossen in ether. De planeten die zich tussen ons en de vaste sterrenbol bevinden, zullen hun cirkels vergroten en dichter bij ons komen om zich uiteindelijk op de korst te nestelen, die ze destijds niet konden bereiken omdat deze zich sneller ontwikkelde.

De materie aan de buitenste, bolle kant van de bol zal voortdurend vervallen tot ether en als zodanig naar het centrum van de wereld migreren om daar weer in materie omgezet te worden. De cyclus begint opnieuw. We zien dus dat de wereld als zodanig nooit kan sterven omdat materie altijd doorstroomt door ether, die naar het centrum streeft om zich weer tot materie te verdichten. Welk lot de mensheid zal ondergaan tijdens dit eeuwenlange proces, zal zelfs de meest stoutmoedige verbeelding zich niet kunnen voorstellen. Laten we hopen dat de mensheid ooit in staat zal zijn natuurlijke processen op haar eigen manier te beïnvloeden, of hun bestaan zodanig te veranderen dat alle bedreigingen van kosmische gebeurtenissen spoorloos aan hen voorbijgaan.

Je zou misschien kunnen tegenwerpen dat de hier gepresenteerde ideeën louter verzinsels zijn, waarvoor zelfs geen zweem van bewijs kan worden geleverd. We willen daarom graag een woordelijk verslag maken van de laatste onderzoeksresultaten van een gerespecteerde krant, de Berliner "Tag" nr. 303 van 19 december 1925, die onze uitspraken volledig bevestigt:

Waar komen de nieuwe, onbekende stralen vandaan?

De aarde wordt voortdurend gebombardeerd door stralen uit alle richtingen (altijd loodrecht op het aardoppervlak. D. Auteur) die sterker en doordringender zijn dan röntgenstralen. Ze worden alleen tegengehouden door loden platen van twee meter dik, en hun golflengte is ongeveer een duizendste van die van röntgenstraling. De Duitse natuurkundige Gockel begon er al in 1910 onderzoek naar te doen, en vanaf 1912 de Duitse natuurkundigen Heß en Kohlhörster. Zoals bekend heeft de Amerikaanse Nobelprijswinnaar Milikan nu, na vijf jaar onderzoek naar de top van Pikes Peak en de hooggelegen meren die alleen door sneeuwwater worden gevoed (en dus niet radioactief zijn), vastgesteld dat de doordringende kosmische straling kan geen aardse oorsprong hebben.

Uit energetische berekeningen concludeert Milikan dat alleen atomaire

transformaties die plaatsvinden met 50 keer grotere energie dan die van de radioactieve elementen die op aarde bekend zijn, in staat zijn straling van een dergelijke intensiteit uit te zenden. Dergelijke stralen zouden ook moeten optreden wanneer kwik in goud wordt omgezet. Mi et hij heeft er ook aan gedacht, maar het is nog steeds te moeilijk om het te bewijzen. Om de doordringende stralen in het laboratorium te produceren zou volgens onderzoek een spanning van 10 miljoen volt nodig zijn. Gelukkig is de hoeveelheid stralen die de aarde bereikt maar klein. Anders zouden ze een vernietigende uitwerking hebben op al het leven op aarde. vergelijkbaar met zeer sterke röntgenstralen Volgens de theorie van het Compton-effect moeten de nieuwe stralen straling veroorzaken wanneer ze de aarde raken, wat feitelijk werd waargenomen op Pikes Peak en Mount Whitney.

Het vreemde fenomeen dat de stralen uit alle richtingen komen met dezelfde sterkte (altijd loodrecht op het aardoppervlak. D. Auteur) wordt verklaard door het feit dat de centra waaruit ze voortkomen extreem breed zijn en willekeurig verspreid in de ruimte. Volgens het laatste onderzoek bevinden sommige spiraalniveaus zich op meer dan een miljoen lichtjaar afstand van ons. J.

Elke lezer zal waarschijnlijk de vraag van "Tag" kunnen beantwoorden, waar de gedetecteerde stralen vandaan komen. Ze komen van het buitenste, convexe oppervlak van de vaste sterrenbol, die langzaam weer oplost in ether. De wetenschap heeft bewezen dat ze niet worden afgebogen door de zwaartekracht. Hun afmetingen liggen te ver weg van de afmetingen van de zwaartekrachtgolven. Daarom wordt elk punt op aarde geraakt door de stralen die uit het tegenovergestelde punt van de vaste sterrenbol komen. Om deze reden is de sterkte van de stralen overal hetzelfde.

De Copernicaans bevooroordeelde verslaggever gelooft nu dat als gevolg van de 'draaiende wereldbol' de stralen elk moment uit andere delen van de oneindige Copernicaanse ruimte moeten komen. Hij - en met hem de hele officiële wetenschap - kan de constante sterkte van de stralen alleen verklaren door de oorsprong van de stralen voorbij de grenzen van de waarneembare afstanden te verplaatsen. Zelfs tot ver buiten de 'spiraalniveaus op miljoenen lichtjaren afstand.' (Vergeet niet: alle krachten nemen af met het kwadraat van de afstand! De intensiteit op het punt van oorsprong is dus niet meer in cijfers uit te drukken. De daarvoor benodigde nullen zouden een boek vullen. En dan zijn deze stralingen 'elektronen'. Oneindige fijnste materiedeeltjes, die met een snelheid van 120.000 km (!) per seconde door de ether razen, d.w.z. moeten "duwen". Bestaat er een groter wonder dan zo'n duurzaamheid van het verplaatsen van materie over miljoenen jaren?! Zullen deze professoren dan ophouden het eenvoudige mogelijk te maken door het onmogelijke, om hun theorieën, die eeuwig onbewijsbaar blijven, in stand te houden! Zijn de officiële wetenschappers die dergelijke opvattingen verspreiden nog wel nadenkende mensen?)

Als je bedenkt dat de door prof. Milikan gedetecteerde straling duizend keer groter is dan röntgenstraling en bedenkt wat er op pagina 29 is gezegd, zul je deze 'verklaring' van de officiële wetenschap beoordelen voor wat het is: gênant gestamel. Deze mening lijkt overigens ook de "Tag" te zijn geweest waarop hij de rel de titel gaf: Waar komen de nieuwe, onbekende stralen vandaan?

Wij daarentegen beschouwen deze ontdekking van professor Milikan als een exact, onberispelijk bewijs van de juistheid van het wereldbeeld dat wij naar voren hebben gebracht. De stralen die uit de "ruimte" komen en waarvan bewezen is dat ze voortkomen uit het verval van elementen, komen van het rottende, buitenste, convexe oppervlak van de vaste sterrenbol. De stralen die uit het binnenste van de aarde komen, d.w.z. uit het buitenste, bolle oppervlak van de bolvormige, schilvormige aardlaag onder onze voeten, zijn afkomstig van de elementen die daar aan het vergaan zijn en bewijzen onze beweringen in dit opzicht. De elementen daar vervallen tot ether, die naar het centrum van de wereld stroomt om nieuwe materie te vormen.

Hebben we nog beter bewijs nodig van de juistheid van ons wereldbeeld?

De geologische ontwikkeling.

Maar hoe is de oneffenheid van ons aardoppervlak ontstaan? Laten we eens terugdenken aan de tijd dat ons aardoppervlak een innerlijke sfeer werd. De atomen migreerden naar buiten vanuit het centrum waar ze zich vormden, waarbij de rotatie de zware elementen in de buitenste lagen van de bol verzamelde, terwijl de lichtere binnen bleven. Nu werkten er van alle kanten krachten op deze holle bol. De nieuwe bollen die zich binnenin vormden, werden op hun oppervlak afgezet.

De materie brak weer door lagen heen. Er vormden zich krachtstromen, die op hun beurt materiële stromen tot gevolg hadden, waardoor het geheel langzamerhand afkoelde. De bol groeide en terwijl hij groeide ontstonden er spanningen, chemische processen leidden tot nieuwe formaties, alles was voortdurend in beweging. Nadat de innerlijke sfeer de aarde werd, namen deze processen geleidelijk af, de hitte, die naar onze mening enorm was en die grotendeels het resultaat was van chemische processen, nam af, het aardoppervlak kalmeerde, het werd min of meer vast.

De chaos die aan deze toestand voorafging, de verwarring van alle krachten en lagen van de materie, zorgde er nu voor dat enorme bergen zich opstapelden. Zijdelingse druk en nieuwe gaten ontstonden omdat de bol nog steeds groeide. Door het heen en weer trekken van het nog relatief zachte materiaal ontstonden hoge bergen en diepe valleien. Zodra de bergen zich verhieven, braken er diepe valleien uit, of barstten bergmassa's uit elkaar. Met behulp van geologische kaarten kunnen we deze processen vandaag de dag nog steeds in de lagen van het aardoppervlak zien.

Vanaf het moment dat de buitenste en binnenste sferen volledig gesloten waren, begonnen ook de effecten van de zwaartekracht. Zwaartekrachtoscillaties gaan heen en weer van oppervlak naar oppervlak van de twee bollen, waarbij alle materie naar de oppervlakken worden geduwd. Dit verklaart de buitengewoon dunne materie in de ruimte, in het midden tussen de twee bollen, en de afname van de zwaartekracht met toenemende diepte (mijnmetingen).

Het binnenoppervlak van de aardbol waarop we leven heeft het grootste zwaartekrachteffect van alle zones in het universum, wat niet voortkomt uit enige vorm van aantrekking, maar integendeel druk vertegenwoordigt. In de beschreven stadia van de ontwikkeling van de aardbol leidde dit tot een afname van de lichte materie in de ruimte in de vorm van wolkbreuken, wat uiteraard het aanzien van het aardoppervlak enorm veranderde. Ze groeven snel paden naar de diepste plaatsen, de zeeën, om vervolgens weer te verdampen door chemisch gegenereerde hitte en de effecten van zonnestrallen en weer naar beneden te stromen.

De aanvankelijk halfvaste aardlagen werden verzacht. Er ontstonden enorme rivieren van modder die de zeeën bedekten en geleidelijk het oppervlak van onze aarde plat maakten. Het bewegende deeg bedekte op sommige plaatsen gebieden, creëerde fossielen, bedekte bossen en petroleumbronnen en vanaf nu is de bekende geologische ontwikkeling, die correct wordt beschreven door de geologie, onvermijdelijk het gevolg.

Ze zou echter de theorie van het krimpen van de aarde moeten laten vallen. Als de aarde zou krimpen, zouden we overal bergen hebben. Bovendien zou de zeespiegel in de loop van de tijd moeten stijgen. Maar het tegendeel is het geval.*) De fossielen van zeedieren op hoge bergen bewijzen dat daar ooit zee was. Bergen worden afgewisseld met enorme vlaktes. Er kan dus geen sprake zijn van krimp, maar slechts van een uitzettingsproces van de 'groeïende' aardkorst.

*) Recente metingen van de zeediepte in de Atlantische Oceaan hebben dieptes van slechts een paar honderd meter laten zien op plaatsen die enkele decennia geleden nog duizenden meters diep waren.

DEEL 4

Het mysterie van het zijn

De oorsprong van het leven.

We hebben nu het heden bereikt met onze evolutietheorie, de vorming van het huidige universum is ons duidelijk geworden en het enige mysterie dat overblijft is de oorsprong van het leven. De opvattingen van natuuronderzoekers hierover lopen sterk uiteen. Vroeger geloofden mensen in spontane generatie omdat de kleinste dieren werden gevormd binnen een voedingsoplossing. Latere experimenten hebben echter bewezen dat deze wezens werden gevormd uit de ziektekiemen die in de lucht of in de oplossing aanwezig waren. Toen deze ziektekiemen en sterilisatie voltooid waren, kon er uit het dode materiaal niets levends meer ontstaan.

Andere onderzoekers beschouwen kristallen en zelfs anorganische stoffen daarentegen als de laagste wezens, omdat elektrische krachten bewegingsverschijnselen veroorzaken. Maar kristallen groeien alleen door de ophoping van de stof. Van het leven moeten we echter de eigenschappen van voeding, uitscheiding, groei, voortplanting en erfenis eisen. De kunstmatige producten van het laboratorium voldoen op geen enkele wijze aan deze voorwaarden. De met een membraan bedekte druppels kunnen door osmose groeien en zelfs kruipende bewegingen maken; kristallen kunnen de vorm aannemen van de laagste organische wezens en bewegingen uitvoeren die vergelijkbaar zijn met die van levende wezens. Bovendien ontbreken alle bovengenoemde eigenschappen van het leven.

De supernaturalisten verklaren het leven als een bovennatuurlijke functie die ondoorgrondelijk en eeuwig is. Naast de krachten van de dode wereld gaan de vitalisten ook uit van een levenskracht die altijd heeft bestaan. De mechanisten beschouwen het leven ook als een fysisch-chemisch proces, als een mechanisch proces.

Volgens onze huidige kennis is de oorsprong van leven buiten het centrum van de wereld onmogelijk. Op het moment dat het eerste begin van het leven moet zijn ontstaan, bevond de wereld zich nog in een toestand die elke levensactiviteit op het aardoppervlak uitsloot. Maar zodra de tweede sfeer zich rond het centrum van de wereld had gesloten, was er een bepaald niveau van bescherming tegen invloeden van buitenaf.

Tegelijkertijd straalden de krachtstralingen van het universum radiaal naar het centrum van de wereld uit en beïnvloedden de vorming van atomen in zeer specifieke posities, wat sindsdien willekeurig heeft plaatsgevonden.

De atomen bewogen zich nu niet alleen naar buiten in een polaire oriëntatie rond het binnenste van de wereldkracht, maar stapelden zich ook radiaal naar het centrum op volgens de radiale krachtstralingen. Nu zijn zij zelf door hun revoluties krachtpaters geworden. Er werden polair roterende atomen omheen geplaatst, er werd een 'bol' gevormd, de oerbol. De effecten van de grove wereldkrachten konden nu alleen de buitenste (polair roterende) atoomlaag beïnvloeden, maar niet de celkern, de atoomdraden die radiaal uitstralen vanuit zijn eigen centrum. De cellen waren levenscentra geworden.

Het centrum van de wereld veranderde, zoals we hierboven zagen, voortdurend van locatie, zodat de cellen uit het centrum werden gescheurd zodra ze werden gevormd. Ze kwamen in het bereik van externe krachten en werden, na vele spiraalvormige cirkels, afgezet op de volgende bolvormige cortex. Het machtscentrum dat zij vertegenwoordigden, was in staat bruikbare atomen uit de directe omgeving op te zuigen en op te nemen. Wortels vormden zich naar beneden en bepaalde kanaalachtige organen naar boven totdat het wezen een bepaalde grootte bereikte en zich vervolgens voortplantte door nieuwe cellen van hetzelfde type in zichzelf te vormen, die ook beschermd waren tegen de invloed van externe krachten door de materie. We kunnen dit proces nog steeds onder de microscoop waarnemen in bepaalde kleinste plantachtige structuren.

De straling van gedachteachtige krachten van deze talloze levende wezens beïnvloedde nu ook voortdurend het centrum van de wereld. Uit de eerste stralingen en de emanaties van deze levende wezens ontstonden verschillende soorten materiële opslagplaatsen in de cellen die zich in het centrum van de wereld vormden.

Deze cellen werden ook op de dichtstbijzijnde bol afgezet, enzovoort tot in het oneindige. Er werden altijd hoger ontwikkelde wezens gevormd; veel cellen stelden zich onmiddellijk na hun ontwikkeling samen in bepaalde functionele

vormen onder invloed van de krachten die van alle kanten stroomden, grassen, varens, de plantenwereld, insecten, enz., vissen, reptielen en dieren. Er ontstonden amfibieën, vogels, zoogdieren en uiteindelijk mensen. Het hele proces vindt plaats in de loop van eeuwen. Maar elk soort wezen kon zich alleen in het centrum van de wereld vormen.

Zoals we weten, werden sferen zoals de onze vandaag de dag, als gevolg van de voortdurende verplaatsing van het centrum van de wereld, ook uit het centrum van de wereld verdreven. Ze draaiden als planeten rond de wereldas, ondersteunden het leven op hun binnenoppervlak en beschermden tegen alle materiële invloeden en verstoringen van buitenaf. In de loop van miljoenen jaren zijn ze steeds verder van het centrum van de wereld verwijderd en sommigen bereikten uiteindelijk de oppervlakte van onze aardbol.

Enige tijd daarvoor was de rotatie van de planeet om zijn eigen as gestopt onder invloed van de zwaartekracht die uit het binnenste, holle oppervlak van de aarde kwam, zoals we ook bij onze maan zien.*) De zwaartekracht van het aardoppervlak dreef alle wezens naar de kant van de planeet die naar ons toe keek. De tegenoverliggende zijde ging langzaam open, waardoor de planeet uiteindelijk een 'platte schijf' werd (die aanvankelijk langzaam om de wereldas draaide) met gigantische perifere bergen die voor levende wezens onoverkomelijk waren (zwaartekracht). Beetje bij beetje nestelde de schijf zich ergens op het aardoppervlak. Op onze continenten hebben we zeker de overblijfselen van dergelijke planetaire schijven die naar het aardoppervlak zijn gevallen.

*) Zoals we bij het ter perse gaan vernemen, heeft de voorzitter van de London Astronomical Society, professor Bickerton, onlangs opgemerkt dat de snelheid van de baan van de maan de afgelopen dertig jaar gestaag is toegenomen en dat de maan steeds dichterbij de aarde komt (oppervlak). Niemand kon zelfs maar een enigszins bevredigende verklaring voor dit proces geven. Professor Bickerton's mening dat een gigantische meteoriet op de maan viel aan de kant die van ons af was gericht. Het vergroten van de massa en snelheid, werd niet goed ontvangen door de aanwezige geleerden. Er werd betoogd dat de vrij constante nadering van de maan gedurende de afgelopen dertig jaar en de toename van de snelheid daarvoor te groot waren.

Wij stellen hierbij dat dit fenomeen, dat zeker al tientallen jaren bekend is bij de meeste astronomen, de Copernicaanse theorie van planeetbanen volledig weerlegt, maar de theorieën die we naar voren hebben gebracht volledig bevestigt. Van jaar tot jaar beweegt de maan zich meer in het zwaartekrachtgebied dat uitgaat van het aardoppervlak en blijft daarom achter in haar dagelijkse spiraalvormige baan rond de wereldas. Omdat de astronomen deze achterstand meten aan de hand van de vaste sterrenbol, die binnen 24 uur eenmaal om de wereldas draait, lijkt dit een vooruitgang.

Het meest interessante aan de bevinding van prof. Bickerton is dat de nadering van de maan zo snel plaatsvindt dat we kunnen verwachten dat de maan in de nabije toekomst zal dalen. Het bepalen van dit tijdstip zou een van de meest interessante taken zijn voor een ervaren astronoom. D.V.

Het ontwikkelingsproces wordt als volgt voorgesteld: laten we beginnen met de planeet die het plantenrijk naar ons toe bracht op het aardoppervlak, en ten tweede een planeet die water- en luchtdieren, reptielen, amfibieën, insecten en vogels herbergde, ten derde een zoogdierplaneet, ten vierde de planeet van het zwarte menselijke ras, ten vijfde die van het rode ras, ten zesde die van het gele ras, en ten zevende de planeet van het blanke ras. We vinden de verschillende rassen oorspronkelijk onvermengd op de relevante delen van de aarde (planeten). Uiteraard waren op de verschillende planeten ook andere flora en fauna aanwezig die overeenkwamen met de respectievelijke ontwikkelingsstaat van de planeet (een deel van de aarde)

Dit verklaart het ontbreken van overgangsfasen en plaatst het probleem van het isoleren van mensen op een nieuwe basis. Mensen kunnen nooit en te nimmer uit de levenscel van de orang-oetan tevoorschijn komen, zelfs niet via de beste en langste selectie. Een neger wordt nooit een blanke man.

De aanpassing van de soort aan de levensomstandigheden en de raciale

vermenging bewijzen niets tegen onze beweringen, omdat de structuur van het gemengd-rationaal lichaam uit twee soorten cellen bestaat. *) De aanpassing van de soort zal het karakter en de essentie van de cel niet veranderen, maar slechts in geringe mate de zuiging van de atomen uit het voedsel en daarmee de structuur. De vliegende vis wordt nooit een vogel, de hagedis wordt nooit een krokodil, de walvis blijft voor altijd op het niveau van een viszoogdier.

*) Gelukkig resulteert dit in het hoog fokken van rassen, b.v. de Ariër, is geenszins een ijdele illusie. Het is zeker mogelijk om de cellen van een lager ras er weer uit te krijgen door voortdurende selectie gedurende vele generaties.

De mens is dus ooit ook uit het midden van de wereld ontstaan. God schiep hen uit een beerput van aarde. Alle straling van de wereld die toen bestond, droeg bij aan de constructie ervan. Toen de menselijke cellen onder invloed van de zwaartekracht kwamen, verzamelden ze zich met kracht in de imposante structuur van het menselijk lichaam. Afhankelijk van de krachtuitstraling ontstonden er positieve en negatieve mensen, mannen en vrouwen. Deze reproduceerden zich door het uitscheiden van levenscellen via de geslachtsorganen in de vorm van de vrouwelijke eicel en de mannelijke spermadraad, die, afgezien van de grootte, geen erg significante verschillen in structuur vertonen. Door hun vereniging kunnen ze voedsel (atomen) opzuigen en op hun beurt nieuwe cellen van hetzelfde type vormen. Ook hier blijft de kern van het leven altijd binnenin.

Er wordt een nieuw lichaam gevormd in de moeder, net zo beschermd tegen de grove krachten van buitenaf als het ooit was in de oermoeder, het centrum van de wereld. Dus hetzelfde proces dat sinds onheuglijke tijden in het centrum van de wereld plaatsvond, wordt herhaald. De Ouden hadden gelijk toen ze de mens een microkosmos noemden. Het is feitelijk het ware beeld van alle krachten die in de kosmos actief waren ten tijde van zijn ontstaan.

Het denken.

Als we mensen en hun denken hebben uitgelegd als onderdeel van de wereld van verschijnselen elders, moeten we ook de essentie van het denken zelf in het gebied van ons onderzoek betrekken.

Het fundamentele probleem van alle filosofie ligt in de kennis van de wereld door middel van denken. Al het denken is echter gebaseerd op bepaalde ideeën, die op hun beurt weer gebaseerd zijn op bekende zintuiglijke indrukken. Er is geen denken zonder ideeën.

Wat wij uit de wereld herkennen zijn krachten, trillingen van de wereldether. Alleen onze hersenen nemen, door tussenkomst van de zintuigen, deze trillingen waar als kleuren, geluiden, geuren, enz. en gebruiken ze om hun wereld op te bouwen, die daarom varieert afhankelijk van de individuele neigingen. (smaken).

Iedereen leert zijn wereld kennen via andere mensen, vooral via zijn moeder. De moeder toont het kind een stuk brood en zegt het woord. Het beeld van het brood dringt via de ogen de hersenen binnen en vormt microscopisch een indruk op een specifiek punt in de hersensubstantie. Hetzelfde is het geval met het woord brood door het oor. De neus geeft de indruk van de geur. De tong, de smaaksensatie. De tastzenuwen van de vingers zorgen voor een specifieke sensatie. Het ontmoetingspunt van deze verschillende indrukken in de hersenen is dan de locatie van het begrip brood. Als iemand het woord brood hoort of leest, worden al deze andere zintuiglijke indrukken ook geactiveerd door deze nieuwe zintuiglijke indruk van het deel van de hersenen dat alle eerdere indrukken bevat die verband houden met het woord brood! De mens hoort het woord brood en ziet, proeft, voelt en ruikt tegelijkertijd het brood in zijn verbeelding.

Naarmate de opgroeiende persoon op deze manier steeds meer indrukken ontvangt en deze in de hersenen opslaat, wordt zijn wereld opgebouwd in de zuivere hersenen. (Geheugen). Deze talloze concepten combineren en vormen nieuwe concepten, uiteindelijk de abstracten. Maar hoe hoog we ook denken, we denken altijd materieel in de aangeleerde concepten van de materiële wereld.

In de droom trillen deze concepten verward of in een willekeurige volgorde. De hersenen ervaren de hierdoor veroorzaakte beelden, geluiden, gevoelens etc. dan ook als gebeurtenissen. In de staat van bewust denken trillen deze concepten in een bepaalde volgorde volgens bepaalde wetten (logica). Er worden ideeënstructuren en nieuwe combinaties van concepten (verbeelding) gevormd.

Het technische proces is dan het omgekeerde van dat van het ontvangen van indrukken. Het deel van de hersenen waarin het concept is opgeslagen trilt, creëert golfbewegingen in de ether, die vervolgens worden opgepikt door degenen die van buitenaf komen en daardoor bewust worden gemaakt aan de persoon. Gedachten zijn dus ethervibraties = krachten.

Wij zeiden: wat de mens weet over de wereld, is gebaseerd op zintuiglijke indrukken. Deze komen op hun beurt voort uit trillingen van de ether, dat wil zeggen uit krachten. Maar aangezien er, zoals duidelijk is bewezen, er veel meer trillingen (krachten) in de wereld zijn dan we met onze zintuigen waarnemen, kunnen we de hele wereld niet rechtstreeks via onze zintuigen herkennen. Bovendien ontgaat een groot deel van de zaak direct onderzoek.

Dit heeft de mensheid altijd reden gegeven om de aard van de wereld door middel van denken te onderzoeken. (Filosofie) Het is slecht om het onbekende uit het bekende te verklaren. Technische hulpmiddelen werden alleen ingezet ter ondersteuning van het denken op basis van de uitkomsten van het onderzoek. Duidelijk gesteld dat naast de grove materiële wereld die direct door de zintuigen kan worden waargenomen, er een ether moet bestaan waarvan we de trillingen (krachten) slechts gedeeltelijk via onze zintuigen waarnemen. Onze zintuigen nemen b.v. de elektrische golven niet waar, maar ze zijn 'echt' en worden in de radio-ontvanger omgezet in de mooiste muziektrillingen.

De hamvraag is nu: Zijn er krachten die ons nog onbekend zijn, maar die wel een impact op ons hebben? Beïnvloeden deze nog onbekende trillingen (krachten) misschien zelfs ons denken zonder dat we ons hiervan bewust zijn? Kan dit misschien worden gebruikt om het raadsel van het 'ik' te doorgronden? De wetenschap van alle tijden en volkeren, behalve de onze vandaag de dag, die afhankelijk is van de staat en gebureaucratiseerd, beantwoordt deze vragen met

een volmondig 'ja'. Reden genoeg voor ons om de relevante theorieën van de Ouden te onderzoeken.

Alle wetenschap van de Ouden was aerologie. Dit omvat al het zijn. Alles wat ontstond en verging, stond onder de invloed van de sterren, die het zijn op onverklaarbare wijze beïnvloedden.*)

*) Of de hedendaagse astrologie daadwerkelijk een wetenschap genoemd kan worden, valt nog te bezien. Feit is in ieder geval dat tot nu toe geen enkele bij de overheid werkzame wetenschapper het heeft aangedurfd astrologie wetenschappelijk te onderzoeken, laat staan te weerleggen. Professor Boll, die de astrologie vanuit een historisch standpunt behandelde, zorgde ervoor dat hij deze niet verwierp. D.V.

Onze eigen, zeer uitgebreide experimentele experimenten hebben ongetwijfeld een sterke invloed van astrale krachten op het zijn aangetoond. We kwamen tot de veronderstelling dat de trillingen (krachten) van de sterren van soortgelijke aard zijn als de trillingen die uit de hersenen komen en daarom dezelfde trillingen van de hersenen (gedachten) beïnvloeden.

De krachtsverhouding in het universum, die wordt bepaald door de posities van de sterren in de kosmos, ten opzichte van elkaar en op de plaats van geboorte, creëert de eerste indrukken in de hersencellen van de zich ontwikkelende mens, die, naast de eigenschappen die via de structuur van de cellen worden geërfd, gedurende het hele leven voorkomen.

Deze krachten veranderen de structuur van de hersenen, die wordt bepaald door erfelijkheid (ras). De hersenen vormen nu de mens. Elke subtiliteit van het lichaam, elke lijn, elke stip komt voort uit hersenactiviteit en is daarom onderhevig aan de invloed van gedachten (etherische trillingen) of dezelfde krachten van het universum. (Ziekten, hypnose, suggestie). Let wel, deze krachten beïnvloeden alleen de eigenschappen van de cellen die aanwezig zijn door erfelijkheid, waarvan de hogere ontwikkeling hier op ons aardoppervlak onmogelijk is.

Het proces kan als volgt worden verklaard: zoals uit onderzoek onomstotelijk is gebleken, bevat de bevruchte eicel het volledige genetische materiaal van alle voorgaande generaties. Vanaf het eerste moment van verdere ontwikkeling werken de astrale krachten op de hersencellen en geven zo de eerste indrukken. Het denken van het zich ontwikkelende wezen kan nu, in overeenstemming met het materiële denkproces dat we hierboven hebben beschreven, alleen bestaan uit de reproductie van de ontvangen indrukken. Dit is het onbewuste, puur instinctieve denken dat overeenkomt met de oerkrachten van het leven en dat vervolgens de aard van het lichaam ontwikkelt.

De sterrenbeelden veranderen, de ontwikkelende mens doorloopt alle stadia van de ontwikkeling. De verzamelde indrukken vermenigvuldigen zich en worden verfijnder, en de denkkrachten die ze teweegbrengen bouwen de subtiliteiten van het lichaam op. Totdat de sterren sterrenbeelden hebben gevormd onder wier invloed geboorte kan plaatsvinden.

Met de eerste uiting van het zelfstandig leven van de pasgeboren mens (eerste kreet) is de ontwikkeling voltooid, het resultaat van de ontwikkeling verschijnt nu als het 'ik'. De ervaring heeft geleerd dat op het moment van de geboorte, d.w.z. het begin van de activiteit van het 'ik', een effectief sterrenbeeld, bepaalt de essentie van het 'ik' voor het hele leven. De krachten van latere sterrenbeelden beïnvloeden de mentale activiteit en daarmee het lot van de mens, maar ze kunnen niet langer de aard van zijn 'ik' beïnvloeden.*)

*) We benadrukken uitdrukkelijk dat dit geenszins filosofische speculatie is, maar eerder empirische wetenschap van duizenden jaren oud, die we ook hebben geverifieerd op basis van meer dan 1000 individuele lotgevallen. Wij vragen de staatswetenschappers om bewijs van het tegendeel te leveren. Het is een serieuze onderzoeker onwaardig om de duizenden jaren oude empirische wetenschap van de invloed van de sterren te verwerpen zonder wetenschappelijk onderzoek. D.V.

We moeten ons daarom het 'ik' voorstellen als het resultaat van de indrukken van alle kosmische gedachteachtige krachten die actief zijn op het moment van de geboorte op de structuur van de hersenen, die anders bepaald wordt door erfelijkheid, en die gedurende het hele leven in de hersenen zijn opgeslagen. Dit bepaalt de aard van de hersenen en daarmee van de gehele mens. De wil, de drijvende krachten, instincten, fysieke constitutie, karaktereigenschappen, de manier van denken etc., kortom, de essentie van de mens, die bepaalt dan ook grotendeels zijn lot.

Het parallellogram van krachten die voortkomen uit de trillingen van dezelfde, soortgelijke indrukken in de hersenen, of deze indrukken nu worden veroorzaakt door de astrale krachten die bij de geboorte inwerken, door eerdere ervaringen of door de hemelse krachten die actief zijn op het moment van denken, vormt de keten van gedachten, het opeenvolgende bewustzijn van de verschillende concepten.

Hierdoor ontstaan er indrukken in de hersenen die later resoneren. De persoon in kwestie verrijkt zijn schat aan kennis en zijn ervaring.

De diepte van de indrukken varieert uiteraard. Herhaling versterkt het, (memoriseren) de stofwisseling egaliseert het langzaam. (Vergeten). Zullen we later b.v. door het kijken naar een foto aan een gebeurtenis worden herinnerd, resoneren alle indrukken die daarmee samenhangen opnieuw, afhankelijk van de mate van diepgang die ze nog hebben. De trilling versterkt de reeds gedeeltelijk genivelleerde indrukken (vervaagde herinneringsbeelden) en beschermt ze tegen vergetelheid gedurende een tijd die overeenkomt met de intensiteit van de nieuwe indruk.

Denken zou dus eigenlijk een materieel proces zijn. De denkende mens is een automaat die indrukken erft, absorbeert, opslaat en combineert, in die zin dat het concept dat voortkomt uit het respectievelijke oscillerende deel van de hersenen alle andere concepten of hun hersencellen die er op de een of andere manier mee verbonden zijn, treft met het parallellogram van de respectieve krachten die inwerken zijn de beslissende factor, welke term volgt op de term die eerder in me opkwam. De structuur van de hersencellen, de aard van het 'ik' bepaalt grotendeels de reactie op de prikkels van de buitenwereld.

De krachten die de menselijke zintuigen vanuit de buitenwereld bestormen, of het nu gaat om licht, geluid, planeten of andere krachten, stimuleren bepaalde delen van de hersenen die zijn gecoördineerd door soortgelijke eerdere indrukken, waardoor eerder vastgelegde concepten worden geactiveerd die daarmee verband houden en die met elkaar in verbinding staan, deze combineren zich om nieuwe concepten (abstracten) te vormen die mensen denken. Dit proces vindt plaats volgens zeer specifieke wetten die nog niet volledig zijn onderzocht. De beroemde onderzoekers Coué (autosuggestie) en Freud (psychoanalyse) laten bepaalde wetmatigheden in het denken zien.

De gedachten die uit het menselijk brein komen (etherische trillingen, krachten), vooral die welke onbewust zijn voor de mens, beïnvloeden andere mensen, brengen mensen samen of vervreemden hen, wekken sympathie en antipathie op, afhankelijk van het soort trillingen dat de ander uitstraalt is er ontvankelijk voor. Het zijn onze onbewuste gedachten die ons naar geluk of ongeluk drijven en ons lot bepalen.

Volgens wat tot nu toe is gezegd, zou de denkende mens niets anders zijn dan een automaat die reageert op externe prikkels. Elk gevoel verzet zich tegen deze veronderstelling. Bovendien wordt het weerlegd door de vraag waarom iemand onder harmonieus of disharmonisch slechte sterrenbeelden wordt geboren, terwijl deze zo'n grote invloed op zijn wezen hebben. Ze gaven daarop het antwoord: De persoon in kwestie had een bepaalde constitutie, niet omdat de sterren bij de geboorte een bepaalde positie innamen, maar omdat zijn 'ziel' voorheen tot in het oneindige in nieuwe lichamen werd geboren en een bepaald lichaam tijdens deze lange zielenmigratie herboren moet worden onder het sterrenbeeld dat met deze toestand overeenkwam.*)

*) Het is nog steeds een overtuiging van vele miljoenen mensen. D.V.

Hoe voor de hand liggend deze zin het probleem op het eerste gezicht ook uitlegt, het is niet bestand tegen onze kennis van de aard van de wereld. Er is alleen maar kracht en materie. De aard van de materie is tamelijk volledig

onderzocht. Aan de ene kant van het periodieke systeem van elementen bevinden zich de gasvormige elementen, aan de andere kant de stralende elementen die vervallen tot ether. Er kan geen ziel tussen zitten die op de een of andere manier uit materie bestaat en niet waarneembaar is voor onze zintuigen. Maar als de ziel uit krachten bestaat, dan is er geen individuele beperking en bovendien wordt kracht alleen gegenereerd en in stand gehouden door voortdurende inwerking van materie op de ether.

Verder: In de chaos van krachten zou een individueel beperkte ziel bestaande uit kracht geen seconde standhouden, om nog maar te zwijgen van de onsterfelijkheid en de andere eigenschappen die we van een ziel moeten eisen.

Aan de andere kant vereist het feit dat de invloed van de sterren primair de aard en het lot van de mens bepaalt de aanname van de onsterfelijkheid van de individuele mens en dat het lot wordt bepaald door het huidige leven na de dood. (Reïncarnatie en Karma).

Volgens onze huidige kennis kunnen we ons dit proces alleen maar zo voorstellen dat de persoon die op het aardoppervlak leeft, onbewust de indrukken van alles wat hij deed en alles wat hem overkwam in zijn hersenen opsloeg. Op het moment van overlijden, waarop de druk van de levenscellen (osmose), die ongeveer 20 atmosfeer bedraagt, ophoudt en de levenscellen dode eiwitten worden, zorgt de enorme kracht die daarbij vrijkomt ervoor dat alle indrukken in één keer trillen. *) Als resultaat van de constructie van de wereld gaat elke vrijgekomen kracht naar het centrum van de wereld. Hier, waar voortdurend nieuwe levenscellen worden gevormd en geassembleerd tot wezens die nog geen verleden hebben dat op enigerlei wijze door indrukken wordt bepaald, veroorzaakt de som van de krachten die uit de hersenen van de "gerekruteerde" persoon komen, op een nieuw gevormde levenscel dezelfde indrukken die aanwezig waren in de hersenen van de persoon die op het aardoppervlak "stierf". Het 'ik' heeft zich daarom overgebracht naar een nieuw stoffelijk lichaam, **) d.w.z. gereïncarneerd, alleen in de andere zin, in termen van kracht.

*) Degenen die op het laatste moment van groot gevaar voor hun leven werden gered, zeggen unaniem dat voordat ze het bewustzijn verloren, hun hele vorige leven zich met ongelooflijke snelheid voor hun geest afspeelde.

***) Dit is in principe hetzelfde proces dat plaatsvindt tijdens de radiobeeldoverdracht met behulp van de zielecel.

Lees opnieuw wat er over het 'ik' is gezegd om de betekenis van dit proces duidelijk te maken. Het genetisch materiaal van alle voorgaande generaties van het ras, de hemelse invloeden op het moment van de geboorte, gewijzigd door die tijdens het leven vanaf de geboorte. De som van de indrukken uit de omgeving resulteert in het 'ik' dat wordt overgedragen op de nieuwe materie. Het nieuwe lichaam van het 'ik' verschilt daar duidelijk enorm van de verschijning van het menselijk lichaam op het aardoppervlak, het is aangepast aan de krachten die op zijn nieuwe plek heersen (zwaarte, licht, etc.) en is samengesteld uit levenscellen die zijn de jongste structuren in het universum die momenteel het hoogste niveau van perfectie hebben bereikt.

We gaan ervan uit, zoals al eerder beschreven, dat de structuur van de levenscellen wordt bepaald door alle krachten die actief zijn op het moment van hun vorming. De samenstelling van deze cellen tot individuele wezens kan daarentegen alleen zo worden verklaard dat een 'ik', overgedragen op het moment dat een cel ontstaat, een aantal cellen samenvoegt tot een individueel wezen. Dit wezen zal zich nestelen op het binnenste concave oppervlak van de dichtstbijzijnde bol (oorspronkelijke zon).

Zodra de sterren een sterrenbeeld vormen waarvan de krachten precies overeenkomen met de ontwikkelingstoestand van het 'ik', sterft het huidige lichaam van het 'ik'. Het 'ik' wordt dan op de beschreven manier geïncarneerd in een lichaam op het binnenste concave oppervlak van de volgende oudste bol. Van daaruit gaat de reeks incarnaties via de planeten en de maan naar het aardoppervlak. Ten slotte begint de cyclus opnieuw, en oneindig. Het 'ik' is op zichzelf onsterfelijk, alleen het lichaam waarin het zich bevindt is sterfelijk.

De vraag rijst: waarom reist het 'ik' in reïncarnatie over alle planeten? Alleen een analogie kan ons hier een antwoord geven. Van de jongste, hoogst ontwikkelde levenscel in het centrum van de wereld naar de oudste, meest

grofstoffelijke levenscel op het aardoppervlak is een enorme sprong. Maar de natuur maakt geen sprongen. Het pad van het 'ik' is analoog aan de ontwikkeling van het leven vanuit het centrum van de wereld via de planeten en de maan naar het aardoppervlak. Het is mogelijk dat tijdens de werking van de sterrenbeelden die de overgang van de "Ik" van de ene planeet naar de andere vindt een terugkoppeling van de krachten in de zin van het radioapparaat plaats, wat het effect op een bepaald punt uiteraard enorm versterkt.

Maar altijd zijn alleen de levenscellen die zich op de volgende planeet bevinden ontvankelijk voor de trillingen die uit het stervende lichaam van het 'ik' voortkomen. Om deze reden kan bijvoorbeeld het 'ik' dat de maan verlaat alleen maar op het aardoppervlak incarneren.

Het 'ik' als zodanig is onsterfelijk, maar verandert voortdurend van toestand. Met elke incarnatie in bestaande cellen veranderen hun genetische samenstelling en de ontwikkelingstoestand van de respectieve omgeving hun aard. De denkactiviteit, de reactie op de zintuiglijke indrukken, wordt bepaald door de interactie tussen de toestand van het 'ik', uitgedrukt door het sterrenbeeld op het moment van geboorte, en het genetische materiaal van het betreffende lichaam. Het resultaat is de toestand van het 'ik' bij het verlaten van het lichaam, tot in het oneindige.

De betekenis van de wereld.

Als men de oorsprong en ontwikkeling van de door ons beschreven wereld beschouwt, van de ether tot het menselijke lichaam van het Arische ras op het aardoppervlak, de ontwikkeling van het ego, de voortdurend hogere ontwikkeling van de organismewereld, dan rijst onmiddellijk de vraag over de aard van God, die de oorzaak van het zijn is. Verder is er de vraag naar het absolute begin en einde van het zijn.

Het "niets" waaruit alles moet zijn ontstaan, is onvoorstelbaar. Evenzo een absoluut begin en een absoluut einde. Deze vragen gaan daarom de grenzen van het menselijke cognitieve vermogen te boven. Wat we met behulp van het denken kunnen doorgronden, is de aard van de fenomenale wereld. De onderliggende oorzaak hiervan, God, bestaat niet in de zin van kracht en materie en ontsnapt daarom aan ons onderzoek.

Het is niet de natuur, de wereld van de schijn, die wonderbaarlijk en onverklaarbaar is, maar eerder de natuurwetten. De dynamiek van het systeem, de goddelijke wereldorde, volgens welke al het wezen in een bepaald ritme trilt. Het eeuwige sterven en worden. 'Zelf doet er niet toe, noch is er kracht, dus niets' is het principe van de gebeurtenissen, de werkelijke oorzaak van de wereld van de schijn, dus goddelijk. *)

*) Een voorbeeld kan dit verduidelijken: Een enkel bankbiljet is een bedrukt stuk papier. De kwestie heeft geen verdere gevolgen. Ook komen er geen denkkrachten van hem uit. En toch heeft de uitvinding van het geld en de daarmee samenhangende arbeidsverdeling het menselijk leven grondiger veranderd dan enige andere uitvinding ooit heeft gedaan. De denkkrachten die door het monetaire systeem in de hersenen van mensen worden geactiveerd, zijn ongelooflijk groot. De dynamiek van het systeem, zelf een 'niets', noch kracht, noch materie, maakt de arbeidsdeling mogelijk en daarmee het bestaan van de hedendaagse mensheid. Elke verandering in het 'systeem' - inflatie of deflatie - heeft enorme gevolgen voor kracht en materie en kan hele volkeren vernietigen.

Dit 'niets' in de zin van kracht en materie is de oorzaak van de wereld van de schijn - God is zich niet bewust van zichzelf. Het is daarom heel duidelijk dat de ontwikkeling van de wereld het doel nastreeft van het creëren van een wezen waarin God weet dat hij zichzelf kan zijn. Als de mens in de loop van zijn ontwikkeling tot de kennis komt van alle natuurwetten en daarmee van de objectieve wereld van de goddelijke orde, dan zal hij gelijk zijn aan God, in absolute harmonie met het zijn, God en mens zijn één. De betekenis van de wereld is vervuld.

Maar zelfs vandaag de dag, aangezien God bestond vóór het begin van de wereld van verschijnselen, moet er een absolute logica van de dingen zijn. Een voortdurend streven naar harmonie met God, dat in alle wezens aanwezig is. Dit is de diepste basis van de logica in het menselijke denkproces, de wet van het denken die nog nauwelijks is onderzocht. De absolute logica der dingen streeft ernaar bewust te worden in de mens. Dit streven kan alleen tot uitdrukking komen in het menselijk denken. Dit is de reden waarom grote denkers en zieners *) ook merken dat zij afwijkingen van logisch denken als pijn ervaren.

*) De organen van de ziener zijn zo ontworpen dat ze de toekomst zien vanuit verschillende gebeurtenissen, analoog aan de wetten van gebeurtenissen.

Het goddelijke in de mens verschijnt ons daarom als een streven naar absolute harmonie met het zijn, de vereniging met God, onafhankelijk van de respectievelijke toestand van het 'ik'. Dit is aanwezig in alle mensen, evenals in de hele natuur. De mate waarin het effect heeft, hangt af van de kenmerken van de betrokkene. Hun ontwikkelingsstaat bepaalt de mate waarin het goddelijke principe impact kan hebben. Op de lange termijn zijn alle krachten die mensen aanvallen en hun denken beïnvloeden echter niet in staat de absolute logica van de goddelijke wet te elimineren. Ontwikkeling streeft er onverbiddeijk naar dat

mensen de wet erkennen en beheersen. Zodra dit is gebeurd, is al het lijden gestopt. Het koninkrijk van God op aarde.

De nieuwe ethiek.

Hier moeten we onszelf de vraag stellen: wat kunnen we vandaag doen om de ontwikkeling van de wereld naar perfectie en de ontwikkeling van het 'lagere ego' naar harmonie met het zijn te bevorderen?

We hebben onderkend dat de ontwikkeling van de wereld (vorming van nieuwe levenscellen in het centrum van de wereld) en de ontwikkeling van het 'ik' afhankelijk zijn van gedachteactiviteit. Dus als we de wereld willen veranderen, moeten we het denken van mensen veranderen.

Bovendien: alle denkrachten komen samen in het centrum van de wereld. Daar ligt het brandpunt van de spirituele krachten van de wereld. Als het goddelijke principe actief is in de hele natuur en het daadwerkelijk tot uitdrukking brengt in gedachteactiviteit, dan moeten de gedachten die samenkomen in het centrum van de wereld de hoogste graad van bewustzijn vertegenwoordigen die God kan hebben in de huidige staat van ontwikkeling van de wereld. Het centrum van de wereld is daarom de manifestatie van God en aangezien alle gedachten hier samenkomen, is het feitelijk de zetel van de wereldziel, almachtig.

Omdat de sterkere kracht er altijd naar streeft de zwakkere gelijk te maken, zal de gedachtekracht die hier samenvloeit ook een impact hebben op het denken van individuele mensen. De som van alle gedachten van individuele mensen over de hele wereld beïnvloedt het lot van de wereld op elk moment in de tijd. Om dit lot te beïnvloeden, is het noodzakelijk om het denken van de mensheid zelf in ethische zin te beïnvloeden, om de gedachten van de hele mensheid in bepaalde richtingen te sturen. (De kracht van het idee)

Omdat het denken van de individuele mens tot stand komt in de wisselwerking tussen zijn gezindheid en de krachten die van buitenaf op hem inwerken, kunnen we het denken alleen maar zodanig verbeteren dat we de omstandigheden, de bestaansvoorwaarden van de individuele mens verbeteren. Maar dit is alleen mogelijk als we de oorzaak van het lijden in al zijn vormen onderkennen. Al onze maatregelen moeten worden aangepast aan de aard van de zaak of de aard van de mensen.

Religies van alle tijden probeerden mensen te verbeteren door moraliteit te prediken. Maar zoals de ervaring leert, kan hiermee niets worden bereikt, omdat egoïsme inherent is aan de menselijke natuur. Dit veroordelen is niet acceptabel. De onderdrukking ervan veroorzaakt tegengestelde krachten die ook niet in het belang zijn van de ontwikkeling.

In principe is er ruimte voor alles in de kosmos als het harmonieus in het geheel past. We moeten de essentie van de dingen onderkennen en deze ten dienste stellen van de menselijke ontwikkeling. Het egoïsme kan ook in dienst van de ontwikkeling worden gesteld door middel van de juiste kennis van het zijn. Als iemand eenmaal heeft ingezien dat alles wat hij doet iets is dat hij voor zichzelf doet, zal zijn correct erkende eigenbelang hem niet langer toestaan slechte dingen te doen.

Alles wat hij doet of wat er met hem gebeurt, wordt onuitwisbaar in zijn hersenen ingeprent en wordt onderdeel van zijn onsterfelijke 'ik'. Een echte egoïst zal er altijd naar streven om door zijn daden voortdurend de toestand van zijn ego, zijn 'ik', te verbeteren. Daarnaast zal hij echter proberen de menselijke instellingen in de wereld te perfectioneren, zodat de prikkels die zij uitstralen van de zintuigen en hersenactiviteit (denken) van mensen altijd tot het goede zullen leiden en de grootst mogelijke harmonie met het goddelijke principe teweeg zullen brengen.

Wanneer dergelijke bevindingen worden toegepast op de verschillende terreinen van menselijke instituties, resulteren ze in geheel nieuwe eisen. Het economische leven, waarin iedereen er vandaag de dag naar streeft om van het werk van anderen te leven, de politiek die dit mogelijk maakt uit te buiten, de machthebbers het grootst mogelijke deel van het werkloze inkomen te geven, en alle andere menselijke instellingen moeten fundamenteel veranderd worden.

Als het 'ik' feitelijk onsterfelijk is en alles wat een mens doet op hem afstraalt (karma), dan heeft het geen zin om zichzelf geestelijk te vernietigen in de strijd om het dagelijkse stukje brood of om macht en bezit.

Bovendien: het 'ik' keert altijd terug naar het aardoppervlak. Het doet er dus niet toe in welke toestand het menselijk materiaal verkeert als het 'ik'

vervolgens terugkeert! Het 'ik' wordt geboren als kind van deze mensen en moet leven binnen de menselijke instellingen die dan in de wereld bestaan. Reden genoeg voor het 'ik' om al zijn krachten in dienst van de vooruitgang te stellen. De oplossing van het sociale vraagstuk, het zuiver houden van het ras en het op hoog niveau voortbrengen van het menselijk ras zijn daarom belangrijke eisen.

Alle voorgaande religies predikten moraliteit en beloofden beloningen of straffen (wortel en stok) na de dood, met als resultaat fiasco's. Waarom? Wij zijn niet van plan om welke religie dan ook te bestrijden, maar willen er alleen op wijzen dat de kennis van het zijn de voorwaarde is voor de religiositeit van de moderne mens. Tegenwoordig bestaat het contrast tussen religie en wetenschap omdat de leringen van religie niet langer in harmonie kunnen worden gebracht met de stand van de menselijke kennis en omdat, aan de andere kant, de wetenschap als resultaat van het Copernicaanse systeem een standpunt heeft bereikt dat eenvoudigweg het idee van God uitsluit. In werkelijkheid sluit de wetenschap op geen enkele wijze het geloof in God uit. De ultieme kennis, de hoogste kennis, leidt, zoals we hebben bewezen, terug naar God.

Slotwoord.

Dit brengt ons aan het einde van onze overwegingen. Helaas maakte de beperkte ruimte van deze eerste inleidende tekst een exacte filosofische uitwerking van het materiaal niet mogelijk. Vaak moest ik genoegen nemen met het simpelweg presenteren van de ideeën van Neupert. Immers: aan de ene kant Copernicus, het zinloze en doelloze groeien en vergaan van de bekende enorme gloeiende bollen. Eindelijk de hittedood van het universum. Dode bollen in de eeuwige, ijzige nacht. Op het onbeduidende stipje van planeet Aarde de mens als een nog onbeduidender stipje en overigens een wat hoger ontwikkeld aapdier.

Maar laten we leven, de mensheid, gevangen in zo'n arm wereldbeeld, zegt tegen zichzelf en handelt dienovereenkomstig. Iedereen kan de gevolgen zien. Oorlogen, strijd voor en macht van allen tegen allen.

Aan de andere kant Neupert. Met een paar stoutmoedige duwtjes gooit hij het hele kaartenhuis van het materialistische wereldbeeld omver en laat hij een organisch ontwikkelend universum voor onze ogen ontstaan. Terwijl in Copernicus de mensheid niets was, wordt hier ieder individu in een creatieve relatie gebracht met de wereld als geheel. De mens krijgt weer een volledig gevoel van zijn spirituele kracht en zijn menselijkheid. Hij beseft dat de mens een product is van zijn omstandigheden, de omstandigheden maar zijn door mensen geschapen. Het waren altijd individuen die de omstandigheden in de geschiedenis veranderden, die vervolgens andere mensen voortbrachten.

Had Copernicus misschien een vermoeden van de ramp die zijn theorieën voor de mensheid veroorzaakten toen hij weigerde zijn geschriften vóór zijn dood te publiceren? Uiteindelijk waren zij de oorzaak van het materialistische tijdperk dat zojuist ten einde is gekomen, dat zulke grote daden heeft verricht op puur materialistische gebieden en daarbij de mensheid bijna heeft vernietigd. De individuele mens werd gedegradeerd tot een machine, een kuddemens.

Karl Neupert bereikte de grote prestatie van de geest om deze afgoden omver te werpen. Hoewel sommige details van zijn wereldbeeld nog verbetering behoeven, staat de waarheid ervan over het geheel genomen buiten twijfel. De culturele impact van zijn onderwijs kan echter alleen ontstaan als het mogelijk is dit voor een zo groot mogelijke kring van intellectueel geïnteresseerden toegankelijk te maken. Alleen op deze manier kan de 'Republiek van de Letteren' gedwongen worden een standpunt in te nemen.

Na het oplossen van het sociale vraagstuk is niets zo belangrijk als het komen tot een nieuwe ethiek. Copernicus heeft onbedoeld alle ethiek om zeep geholpen, wat ook de pogingen van de katholieke kerk verklaart om het Copernicaanse systeem te onderdrukken. Ja, men is in de verleiding om daadwerkelijk te geloven in de onfeilbaarheid van de katholieke kerk, waarvan de rechters in 1635 in Rome over het Copernicaanse systeem oordeelden: het is absurd, filosofisch verkeerd en formeel. Pas in 1828 hief de kerk het verbod op.

Wij zijn degenen die dit onderdrukkende beleid willen excuseren, of zich anderszins willen uitspreken tegen het paternalisme of de onderdrukking van vrije menselijke intellectuele activiteiten door de staat, de kerk of de autoriteiten. Maar als men de gevolgen van het valse materialistische wereldbeeld in relatie tot religie en ethiek in ogenschouw neemt, moet men de kerk het recht op zelfverdediging verlenen. In onze huidige omstandigheden moeten we allemaal het gebrek aan echte wetenschappelijke kennis van de verbanden voelen, zelfs in puur economische termen. Er zal pas verbetering komen als de mensheid de ware ethiek heeft herwonnen. De spot met vuil en vuur, die volgens de Copernicaanse visie de kosmos vertegenwoordigt, laat in zijn erbarmelijke armoede geen enkele ethiek toe voor de denkende mens.

Alle eerdere ons bekende wereldbeelden plaatsten de mens in een persoonlijke relatie met het universum. Ja, ze brachten mensen en hun leven het nauwst in verband met wat er in de sterrenhemel gebeurde. Denk aan astrologie of de oude legendes van de goden. Vanaf oneindige afstanden konden de sterren echter geen enkele invloed meer uitoefenen op de mens en het is niet meer dan logisch dat astrologie daarom door de wetenschap als bedrog wordt afgeschilderd.

Ik wil hier geen lans nemen voor de astrologie van vandaag, maar ik wil niet nalaten de volgelingen van de astrologie te wijzen op de tegenstrijdigheid tussen hun leringen en het Copernicaanse wereldbeeld, wat logischerwijs leidde tot de afwijzing van astrologie door officiële astronomie. Vanuit Copernicaans

standpunt gezien zeker terecht. Als het bijvoorbeeld vele jaren duurt voordat het licht van de vaste ster Algoli, die astrologen als buitengewoon kwaadaardig omschrijven, ons bereikt, hoe kunnen de schadelijke gevolgen dan op tijd optreden? ze zijn feitelijk overtuigd van hun wetenschap, waardoor mensen gedwongen worden het Copernicaanse wereldbeeld te verwerpen.

Religie heeft ook het grootste belang bij het elimineren van het Copernicaanse systeem, dat bijna atheïsme afdwingt. Hoe moet in dit ongelooflijk grote, Copernicaanse universum het onbeduidende stipje menselijke wezens op het even onbeduidende stipje van de planeet Aarde een persoonlijke relatie met God aangaan? Binnen het Copernicaanse wereldbeeld was er maar één ding: wetenschap of religie. Een harmonieuze vereniging van de twee was onmogelijk. Maar is atheïsme het doel van de wetenschap? Nee! Ware wetenschap moet naar God leiden. Zodra de ultieme waarheid is doorgrond en de objectieve wereld is gevonden, zal de mensheid terug naar God worden geleid. God en de mens zijn één. Want alle zonde is onwetendheid, misstap. Hij die alles weet wat bestaat, staat hierboven. Als mensen alle wetten van het zijn zouden kennen, zou er geen lijden in de wereld zijn. Iedereen zou in het bezit zijn van het grootst mogelijke geluk dat zou worden beroofd van de respectieve ontwikkelingsstaat in de wereld.

Genoeg en goed. In dit boek hebben we de valsheid van het Copernicaanse wereldbeeld aangetoond. Het is eigenlijk niet nodig om het schadelijke, anticulturele effect ervan op de mensheid verder te bewijzen aan een mensheid die de wereldoorlog heeft meegemaakt. Ik doe daarom een beroep op iedereen die oprecht is over de opkomst van de mensheid om dit boek te verspreiden. Het eerste doel is om de officiële wetenschap te dwingen een standpunt in te nemen en de ban van de stilte te doorbreken. Als dit eenmaal is gebeurd, is de weg vrij voor de culturele effecten van het nieuwe wereldbeeld. Kritiek kan ons geen kwaad doen, het is welkom. Waarheden kunnen niet worden weerlegd, ze kunnen hooguit worden verzwegen. Ga aan het werk! Help de vooruitgang winnen.

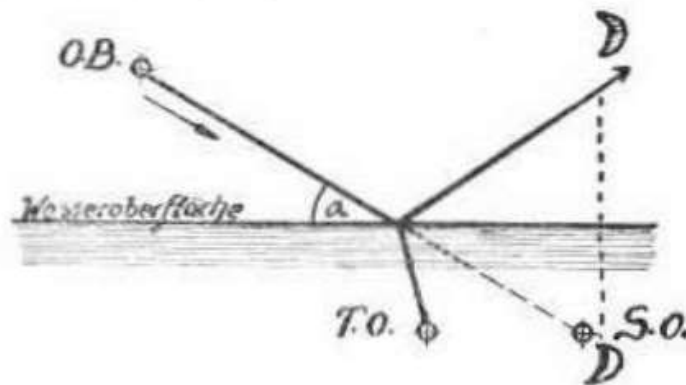
JOHANNES LANG

BIJLAGE

Tekeningen, tabellen, speciale uitleg

Nr. 1

de breking van de lichtstraal.

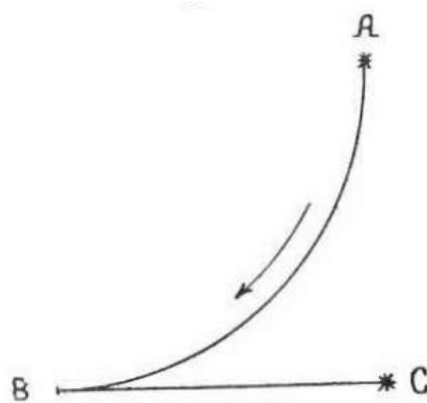

Uitleg

De van het onder water liggende object T.O. uitgaande lichtbundel wordt bij het overgaan in de lucht gebroken. Het oog O.B. verplaatst de locatie nu in de richting van de invalshoek, zodat het zoekt naar het object op S.O. Door reflectie verschijnt de maan op dezelfde plaats. Het "zichtbare beeld" bewijst dus niets over de "echte plek".

Nr. 2

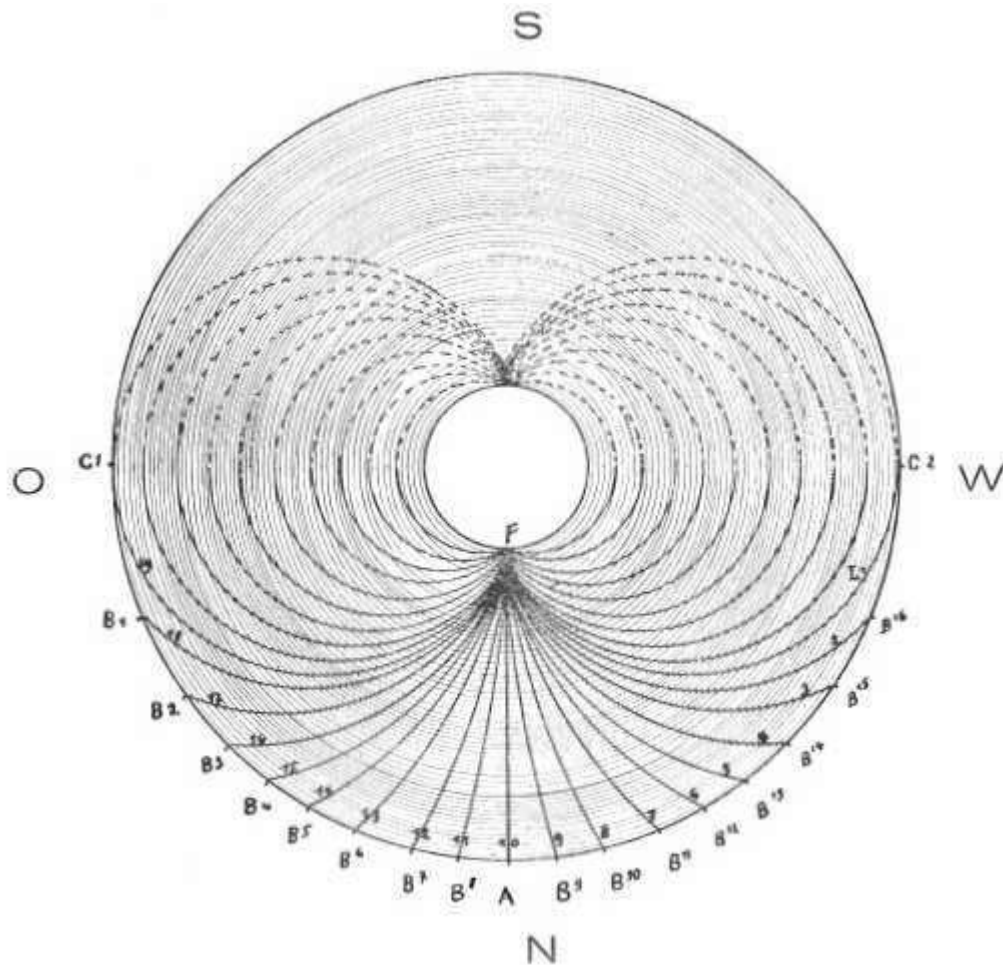
de kromming van de lichtstraal.

Uitleg

De van het onder water liggende object T.O. uitgaande lichtbundel wordt bij het overgaan in de lucht gebroken. Het oog O.B. verplaatst de locatie nu in de richting van de invalshoek, zodat het zoekt naar het object op S.O. Door reflectie verschijnt de maan op dezelfde plaats. Het "zichtbare beeld" bewijst dus niets over de "echte plek".

De kromming van het licht in de ruimte.

Buitenste cirkel = aardoppervlak op de evenaar.

Binnenste cirkel = vaste sterrenbol.

Dichte cirkelvormige lijnen = zwaartekrachtgolven.

F = vaste ster.

A = plaats waar het licht van de ster loodrecht bereikt.

B1-16 Plaatsen waar het licht van de ster onder een min of meer grote invalshoek komt.

C1 en C2 plaatsen waar het licht van de ster net bereikt. "Het gaat onder of komt op"

L1-19 Lichtstralen (cirkelvormige boog in de tekening, in werkelijkheid ellipsen vanwege de verschillende mate van afbuiging op de verschillende delen van het pad, overeenkomend met de magnetische krachtlijnen.

Gestippeld: Terugstromende lichtstralen die het aardoppervlak niet bereiken.

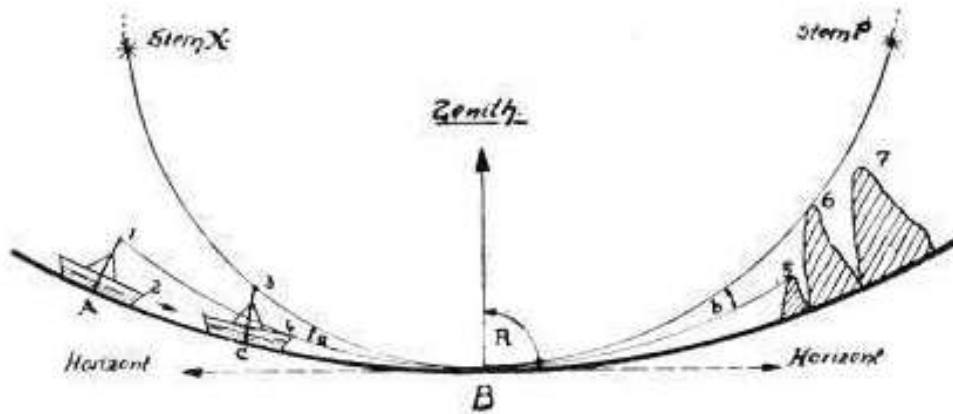
Uitleg

Het licht van de vaste ster F straalt als een bol van golven in alle mogelijke richtingen. Om locatie A te bereiken, snijdt hij verticaal door alle lagen, zodat hij niet wordt afgebogen. De lichtstralen die de locaties B 1-16 en C 1 en 2 bereiken, moeten de zwaartekrachtgolven op hun pad min of meer schuin snijden en worden daarom afgebogen volgens de bekende brekingswetten. Als gevolg hiervan ziet elke locatie de ster vanuit een andere invalshoek.

De vaste sterrenbol draait voortdurend in de richting van oost naar west. Als gevolg hiervan reist de lichtbundel 10 van locatie A naar locatie B9, die vervolgens de ster direct boven zichzelf ziet, aangezien lichtbundel 10 niet wordt afgebogen. Tegelijkertijd bevindt lichtstraal 11 zich op locatie A. Locatie A ziet de ster niet meer verticaal boven zichzelf, maar naar het westen in de richting van de invalshoek richting de 'horizon'. Locatie C 1 ziet hem niet meer op allemaal, omdat de lichtbal ziet dat de ster nu niet meer wordt bereikt en op weg is naar locatie C 1.

De vaste sterbol roteert één keer binnen 24 uur, dit geldt ook voor de locatie van de ster. Elk punt van de evenaar wordt dus twaalf uur lang door zijn stralen bereikt onder voortdurend veranderende invalshoeken. Het oog zoekt altijd naar de locatie van de ster in de richting van de betreffende invalshoek, net zoals bij het kijken naar objecten onder water. Dit creëert de grootste optische illusie die we kennen. De indruk van een bel die boven de aarde is geplaatst, de lucht of het firmament genoemd, waarin de sterren opkomen, culmineren en weer onder de horizon zinken.

De kromming van het licht op het aardoppervlak.

Uitleg

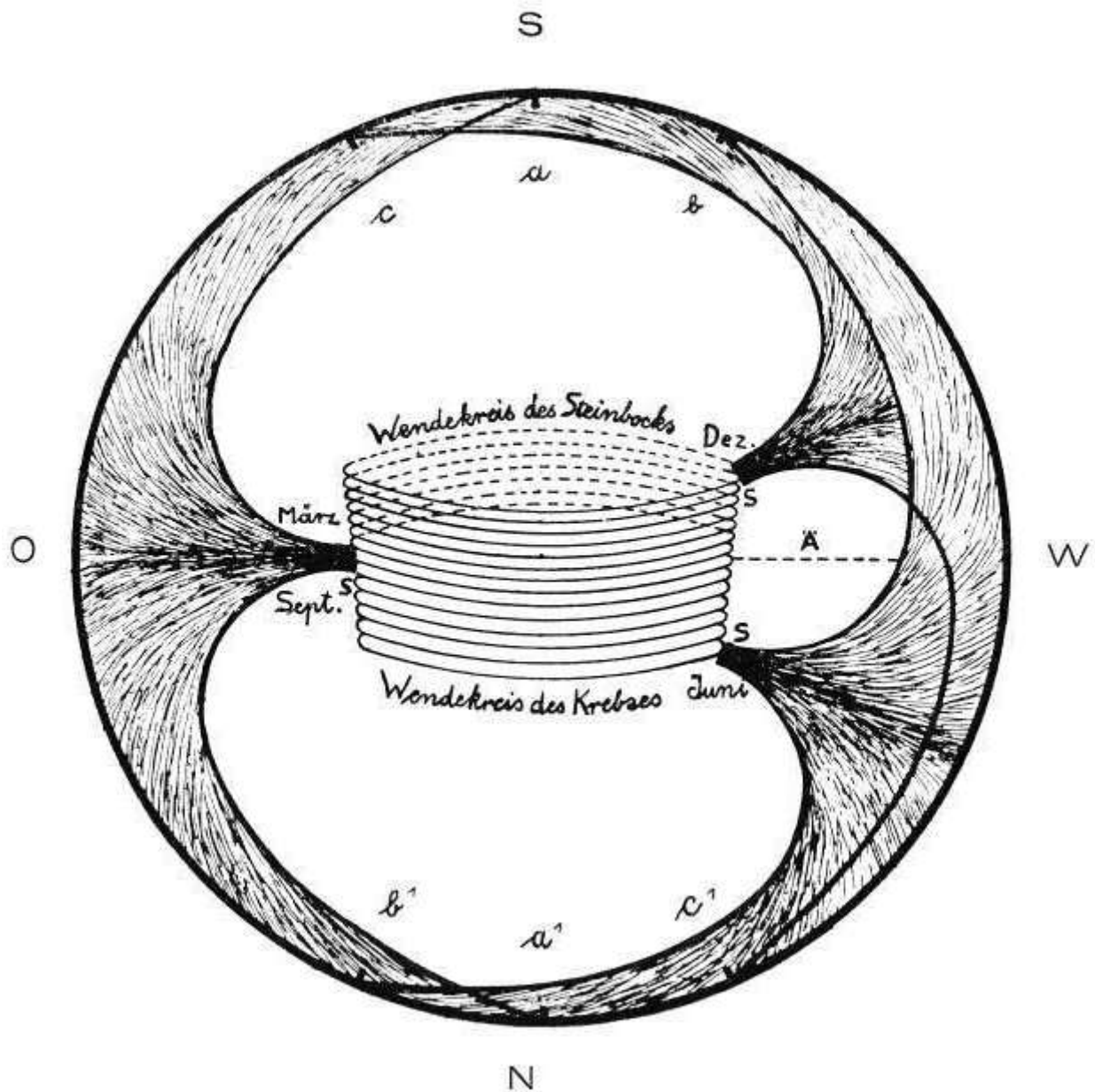
De lichtbundel afkomstig van 1 en 4 bereikt het oog van de kijker aan de horizon, zodat het oog de top van de mast A en de boeg van het schip C op dezelfde plaats ziet. Ster x en masttop C (3) worden "hoger" gezien volgens de grotere invalshoek ten opzichte van de horizon, namelijk onder hoek a. Het naderende schip lijkt "te stijgen" totdat het de horizon bereikt.

Berg 6 is zichtbaar onder hoek b hoger aan de hemel dan Berg 5. Berg 7 is onzichtbaar achter Berg 6 omdat de lichtstralen die daaruit voortkomen niet door berg 6 kunnen gaan. Als je de locatie van de kijker hoger verplaatst volgens de lichtcurven, zie je ook Berg 7.

Ster P is zichtbaar op bergtop 6 zonder de ware locatie in de ruimte te bepalen.

Nr. 5

Oorsprong van de seizoenen.

O = oost

W = west

S = zuid

N = noord

A = evenaar

s = zonneschijf

Buitenste cirkel => Aardoppervlak (meridiaan)

Spiraal = echte pad van de zon

a, b, c, a', b', c' = plaats op de meridiaan

Gearceerde lijnen = lichtstralen afkomstig van de zon.

Uitleg

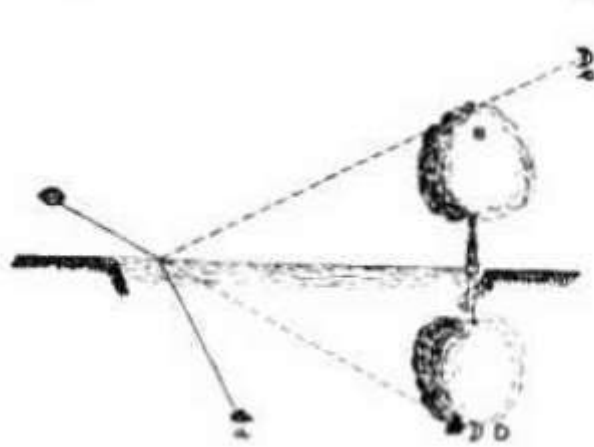
Parallel aan het vlak van de evenaar beweegt de zon jaarlijks in dagelijkse cirkels in een kegelvormig spiraalvormig pad van de kreeftkeerkring en weer terug. Ten tijde van de equinoxdagen (maart en september) bedekken de stralen het aardoppervlak vanuit a (zuidpool) naar a' (noordpool). De zon beschrijft elke dag een spiraal-cirkel, daarom hebben alle plaatsen op een meridiaan op hetzelfde tijdstip zonsopgang of zonsondergang.

In december draait de zon rond de Steenbokskeerkring. De stralen reiken van c - c'. Omdat het dagelijks in het vlak van de evenaar draait, bevindt de grotere helft van het halfrond van licht zich voortdurend op het zuidelijk halfrond van het aardoppervlak. Als je de revolutie van de lichte hemisfeer plastisch voorstelt, zul je merken dat de plaatsen tussen e en b de hele dag in het licht zijn, terwijl de plaatsen el, al en b¹ in het donker zijn. Daartussen neemt de lengte van de dag toe naarmate de zuidelijke breedtegraad toeneemt.

In juni gebeurt hetzelfde in omgekeerde volgorde. Nu is de Noordpool voortdurend in het licht, de Zuidpool in het donker. Hoe verder naar het noorden, hoe langer de dag.

Nr. 6

Optische illusie.

Uitleg

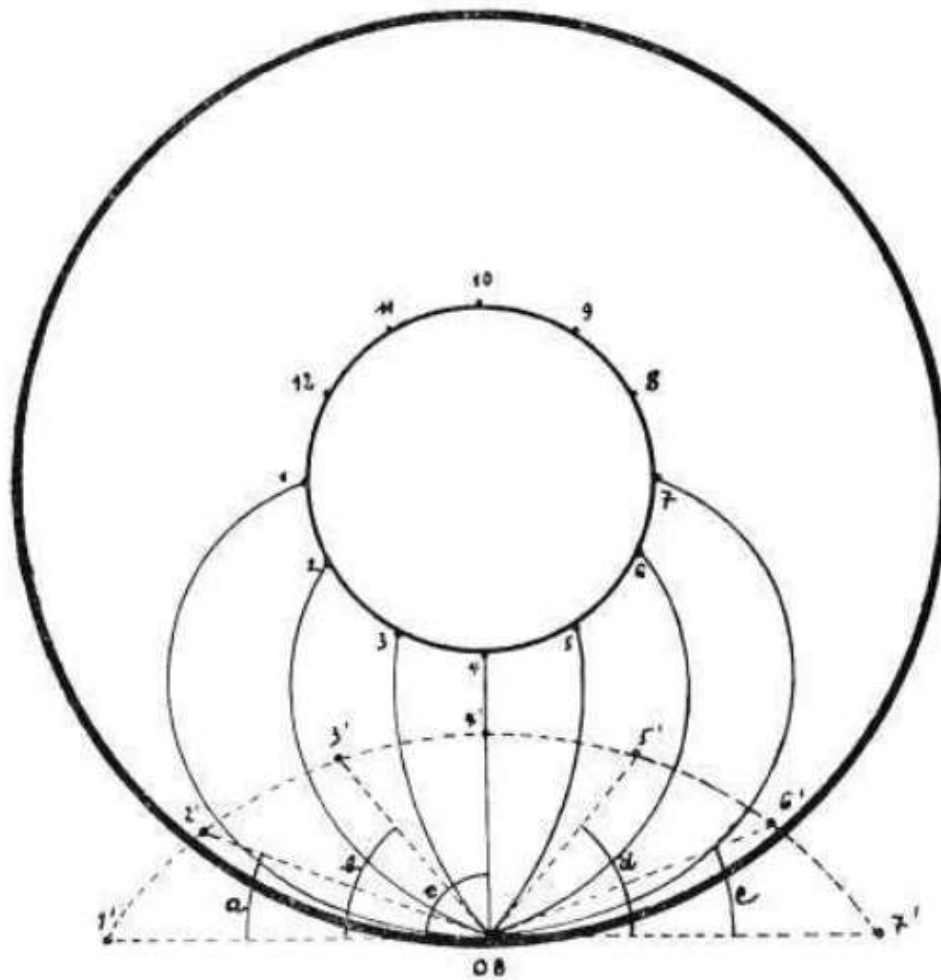
Het oog ziet op locatie D in het water:

- 1) Steen a
- 2) Boomtop b
- 3) Maan c

Als een persoon niet de mogelijkheid zou hebben om het beeld gezien op locatie D. direct te onderzoeken, zou hij ook uitgaan van de ware locaties van de objecten die daar op locatie D worden gezien. In de ruimte is er geen mogelijkheid tot direct onderzoek, zodat mensen tot nu toe gedwongen zijn te zoeken naar de ware locaties van de sterren op de plaatsen die door de optische illusie worden voorgesteld.

Nr. 7

Het firmament als optische illusie.

Buitenste cirkel = aardoppervlak (evenaar)
Binnenste cirkel = vaste sterrenbol
O. B. = locatie van de waarnemer
1 - 12 = ware locaties van vaste sterren
1' - 7' = schijnbare locaties van vaste sterren 1-7
Rechte lijn (1-7) (gestippeld) = Horizon
Halve cirkellijn (1-7 gestippeld) Hoek. = firmament
a - e = hoek

Uitleg

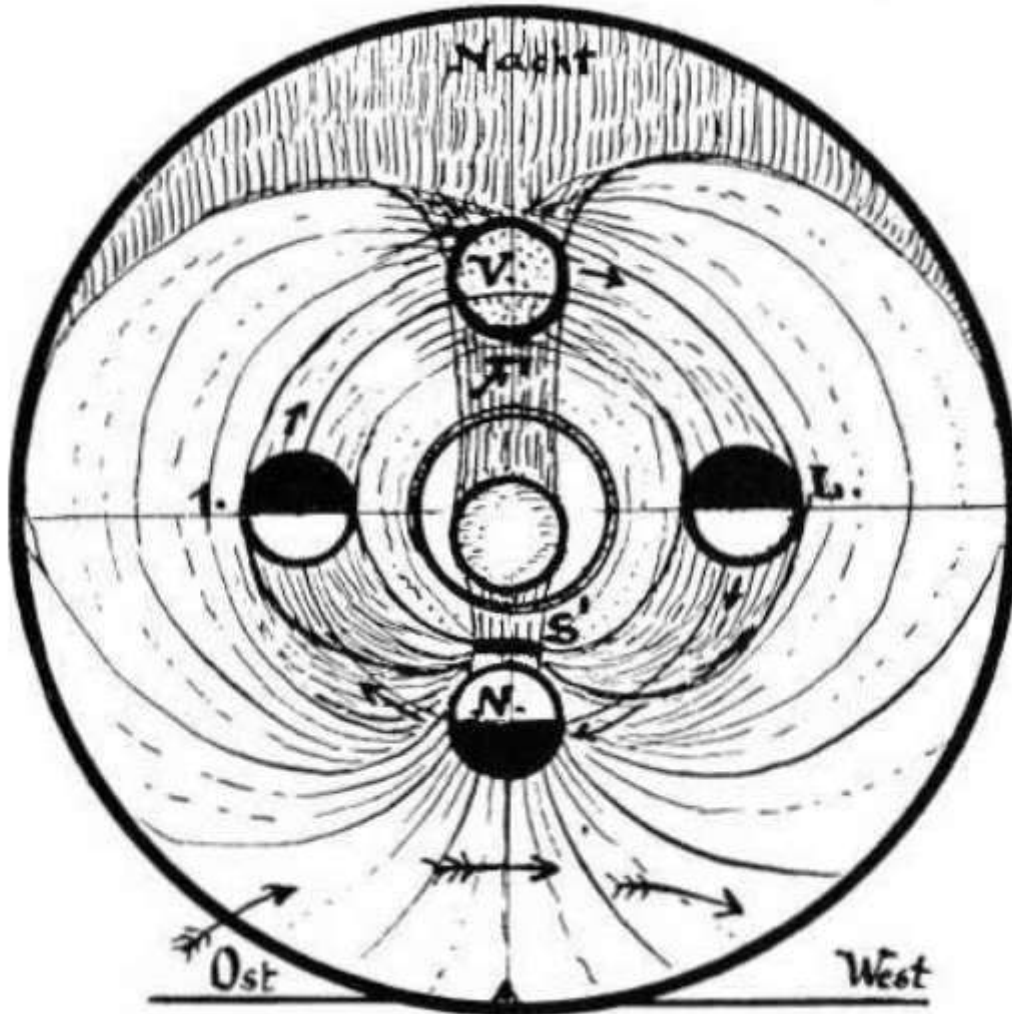
Het licht van de vaste ster 4 bereikt de locatie van de waarnemer in een recht pad en wordt daarom niet afgebogen. Het oog van de waarnemer ziet daarom de schijnbare locatie van de ster in de richting van de werkelijke locatie,

Het licht van de vaste sterren 3 en 5 wordt daarentegen afgebogen en gekromd door de zwaartekrachtgolven. Het oog verplaatst zijn locaties naar 3' en 5', afhankelijk van de invalshoek van de lichtstralen. De hoeken b en d geven de afstand aan van hun schijnbare locatie tot de horizon.

Het licht van sterren 2 en 6 wordt nog meer afgebogen. De invalshoek is dienovereenkomstig groter en daarom verplaatst het oog zijn locatie meer naar de horizon in overeenstemming met de invalshoek. De hoeken e en a geven de afstand tot de horizon aan. (2', 6').

Door de kromming bereikt het licht van de sterren 1 en 7 de locatie van de kijker onder een invalshoek van bijna 0° . Dienovereenkomstig verplaatst het oog hun locatie naar de horizon (1', 7'). De sterren komen momenteel op of gaan onder.

Maanfasen.

Uitleg

Vanwege de kleinheid van dergelijke afbeeldingen kunnen de curven enz. alleen worden opgenomen als hulpmiddel bij het denken: de maan draait binnen 29 ½ dag tegen de zon in, met een achterstand van N via 1, V, L weer naar N = nieuwe maan. De zon staat achter hem, hij heeft licht achter zich en schaduw voor zich. In het 1e kwartier (1) is het licht rechts naar de zon gericht, bij een volle maan (V) wordt de maan aan alle kanten verlicht, in het laatste kwartier (L) valt het licht van de zon van links. In de tussenposities valt het zonlicht dat rond de kern van de wereld stroomt onder een hoek op de maan ten opzichte van onze locatie op aarde. Alleen zien we dit 'beeld' op alle plaatsen op dezelfde manier loodrecht op de korst uitstralen (niet in directe 'rechte lijnen', maar op het aardoppervlak in de bekende bochten). - Het dagelijkse pad is omgekeerd 1-N-L-V, blijkbaar oost-west, zoals de pijlen aangeven. F is de schaduwkegel van de zon S' in de ruimte achter V. - Als de volle maan (spiraalen!) in de kegel valt, is er sprake van een maansverduistering.

De ontstaan van de elementen.

I

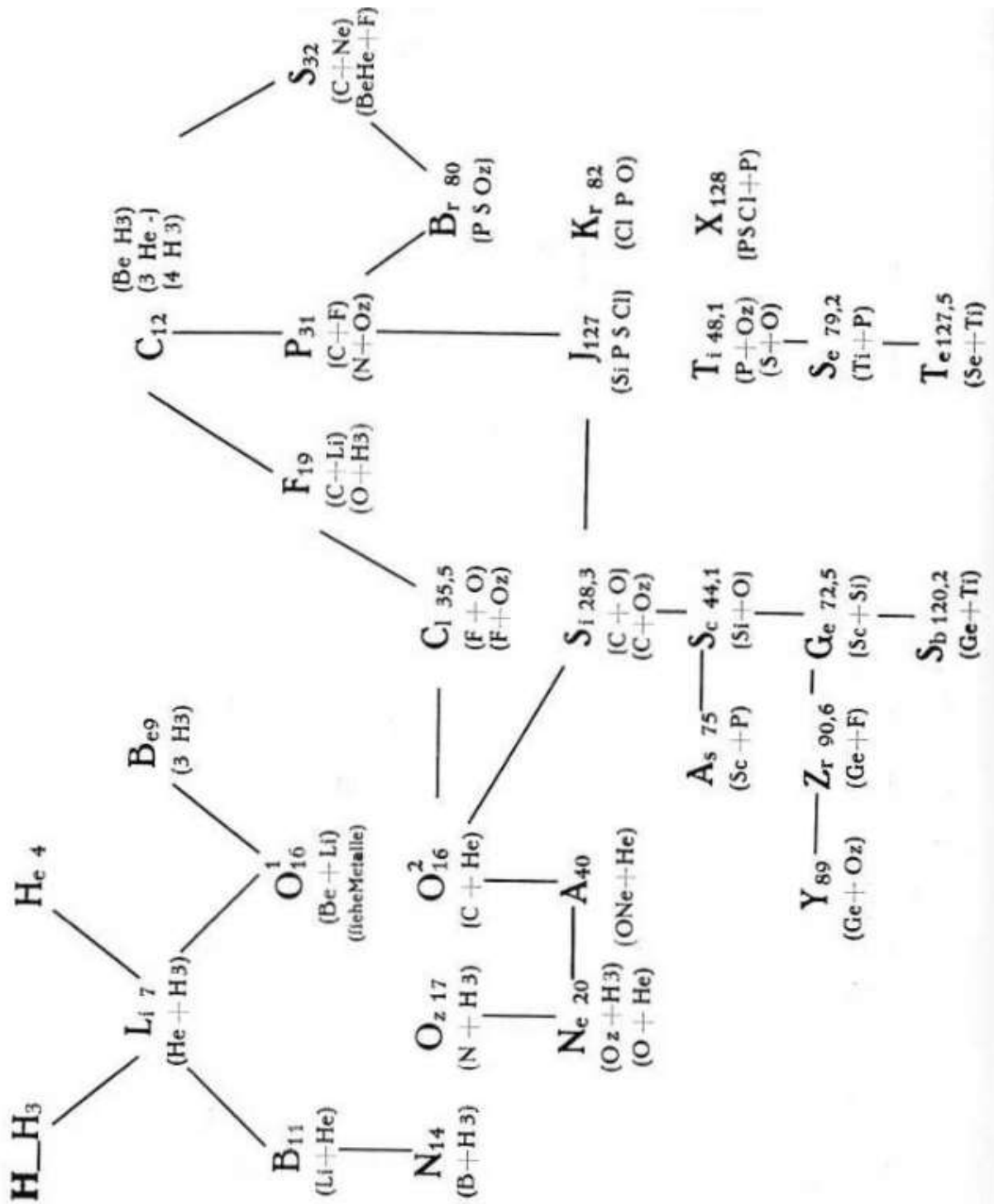
Chemische symbolen en atoomgewichten van de elementen*).

Ag	Silber	108		N	Stickstoff	14
Al	Aluminium	27		Na	Natrium	23
Ar	Argon	40		Nb	Niobium	93,5
As	Arsen	75		Ne	Neon	20
Au	Gold	197		Ni	Nickel	58,7
B	Bor	11		O	Sauerstoff	16
Ba	Barium	137,4		Os	Osmium	191
Be	Beryllium	9		P	Phosphor	31
Bi	Wismut	208		Pb	Blei	207
Br	Brom	80		Pd	Palladium	106,7
C	Kohlenstoff	12		Pt	Platin	195
Ca	Calcium	40		Ra	Radium	226
Cd	Cadmium	112,4		Rb	Rubidium	85,5
Cl	Chlor	35,5		Rh	Rhodium	103
Co	Kobalt	59		Ru	Ruthenium	101,7
Cr	Chrom	52		S	Schwefel	32
Cs	Caesium	132,8		Sb	Antimon	120
Cu	Kupfer	63,6		Sc	Scandium	44
F	Fluor	19		Se	Selen	79,2
Fe	Eisen	56		Si	Silicium	28,3
Ga	Gallium	70		Sn	Zinn	119
Ge	Germanium	72,5		Sr	Strontium	87,6
H	Wasserstoff	1,01		Ta	Tantal	181
He	Helium	4		Te	Tellur	127,5
Hg	Quecksilber	200		Th	Thorium	232,4
In	Indium	114,8		Ti	Titan	48
Ir	Iridium	193		Tl	Thallium	204
J	Jod	120		U	Uran	238,5
K	Kalium	39		V	Vanadium	51
Kr	Krypton	83		W	Wolfram	184
La	Lanthan	139		X	Xenon	130
Li	Lithium	7		Y	Yttrium	89
Mg	Magnesium	24,3		Zn	Zink	65,4
Mn	Mangan	55		Zr	Zirkonium	90,6
Mo	Molybdän	96				

*) Unwichtige weggelassen.

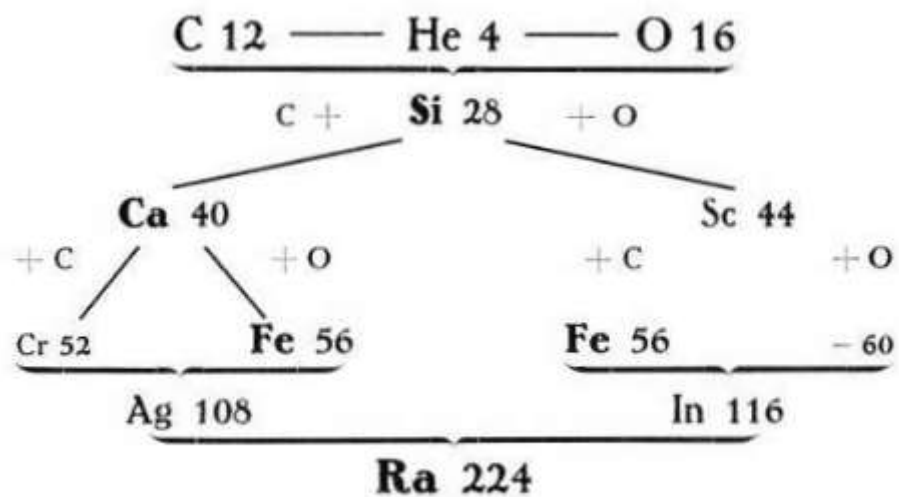
II.

De halogenen en metalloïden.

III.

De oorspronkelijke structuur van de wereldbol.

Uitleg van de chemische tabellen.

Voor II. *Halogenen en metalloïden*. De rangschikking zelf bewijst de aangegeven formatie door de nabijheid van de originele elementen.

De tabel toont de vorming van de basisvormen Li, Be, C, daaruit de twee takken O en Si net als F, Cl en P. S. Door het mengen van de twee stromen ontstaan de metalloïden van Sc tot Sb enerzijds, en anderzijds de halogenen en edelgassen van Ar tot J. Wat opmerkelijk is, is de vorming van de elementen uit naburige voorgangers; bijv. de verschillen J en Te, Sb en Sn, A en K, Se en Br, Si en Al, Ge en Ga etc.

Voor IV. *Metalen*. De rangschikking houdt zich niet aan het zogenaamde periodieke systeem. Opgemerkt moet worden dat de elementaire keten niets gemeen heeft met de chemische verbinding ($Mn = K + O$ is volgens scheikundigen niet hetzelfde als KO). Bovendien waren er originele vormen, bijvoorbeeld O = 16, die geen gas zijn, dat wil zeggen harde metalen, in tegenstelling tot de gasbinding, die de andere soorten zachte metalen vormde (Na, K, Rb, Cs, Sr. enz.). Het uiteindelijke resultaat was de straalmaterialen U en Th, die weer in ether vervielen.

De twee stammen zijn Li en Be, die samen een keten vormen om O' te vormen. Deze oorspronkelijke 'zuurstof' van een vast type vormt nu een reeks elementen van Na tot Ni enerzijds en van Mg tot Co anderzijds, waarbij de elementen van de andere tabel zijn opgenomen. Vervolgens worden Cu en Zn gevormd. Beide gecombineerd geven primordiaal cesium, dat de elementen van Ta tot Th produceerde. Cu vormde de elementen van Ru tot U, van Zn kwamen die van Sr tot U tevoorschijn. De zijkant serie B, AI resulteerde in In tot LI. De huidige zachte elementen Na, K, Rb, Cs zijn producten van de nieuwste formatie uit het gas-zuurstof. Gezien de veelzijdige bindingsmogelijkheden is het duidelijk dat variëteiten, zoals Eka-mangaan enz. worden gevonden, omdat de meeste elementen zijn samengesteld uit een aantal bindingen die op bepaalde plaatsen afzonderlijk voorkwamen en verbonden waren met andere soortgelijke buitenstaanders, zodat er speciale variëteiten ontstaan. Vergelijkingen van de eigenschappen in fysische en chemische termen met de gegeven eigenschappen zijn opmerkelijke composities. De ketens die zich voorbij uranium en thorium uitstrekken, zijn rottende stralingselementen die onze zone niet ontleed bereiken. Door het afsplitsen van H³- en He-atomen zijn omzettingen van elementen mogelijk, b.v. Lood 207 in goud 197 of ijzer plus chroom geeft elementair zilver etc. Het effect van Stralende elementen kunnen worden ontleed uit hun formaties P. Cl. gemakkelijk om de restauratieve en reconstructieve elementen te begrijpen. Wat interessant is, is de reeks 'zeldzame aardmetalen' bestaande uit Cs en Li tot Ti, die alle atoomgewichten correct weergeven. De tabel met de structuren van alle elementen zal later in een apart werk verschijnen.

De atoomtheorie van Niels Bohr, Rutherford enz. De elektrische interpretatie van , volgens welke het "atoomnummer of atoomnummer" het element zou moeten karakteriseren, is fundamenteel verkeerd. Het volgende proces zal aantonen dat de vorming van het element niet plaatsvond in een ontwikkeling van getalreeksen: 1) $Li + Be = O$. Opnieuw O met $Li = Na$ 23. Aan de andere kant $O + Be = Mg$ 25.

dus: 2)

- 1 $Na + O = K$ 39
- 2 $Na + O = Cu$ 62
- 3 $Na + O = Rb$ 85
- 4 $Na + O = Ag$ 108
- 5 $Na + O = Cs$ 131
- 8 $Na + O = Hg$ 200

3)

1 Mg + O = Ca 41
2 Mg + O = Fe 56 *)
3 Mg + C = Sr 87
4 Mg + C = Cd 112
5 Mg + C = Ba 137
8 Mg + C = Ra 212

verder: 4)

1 Al + C = K 39
2 Al + C = Zn 66
3 Al + C = Zr 93
4 Al + C = Sb 120
8 Al + C = Ra 228

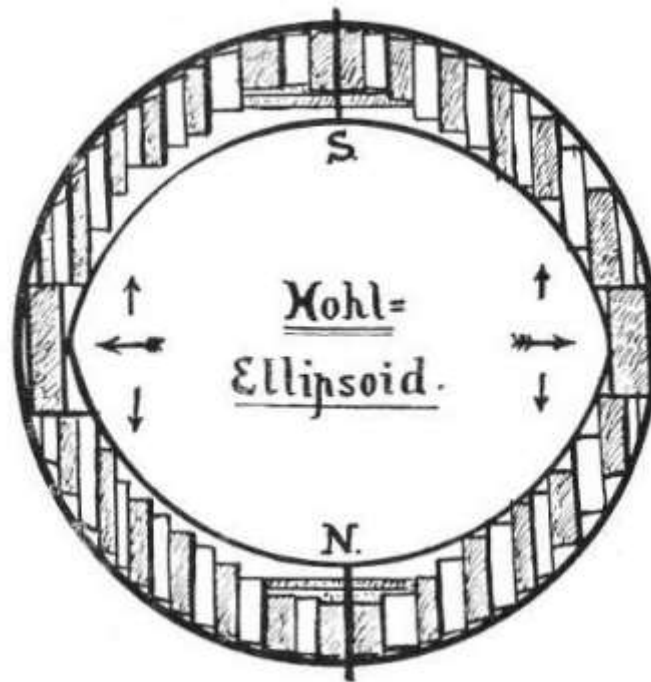
*) O ontleedt C + He.

De 5 elementen Li, Be en B zijn respectievelijk met O gecreëerd. C nu een aantal ringen als raamwerk voor een holle bol. Nu werd Li meteen toegevoegd vanaf O + C, dus de essentiële elementen waren aanwezig.

Gelijkzijdig gevormd uit C + Ci = F en de metalloïden, in de vorm van de metalen in de bovenstaande tabel. We kunnen de tusselementen zien die uit deze hoofdtringen zijn gemaakt.

Na afkoeling vormden zich dan chemische verbindingen.

De vorming van de holle bolaarde

Uitleg

De figuur toont de positionering van de oorspronkelijke ringen van de atomen om een holle bol te vormen. De lichte atomaire vormen bevinden zich aan de polen, vandaar water en ijs daar. Op de evenaar bevinden de zwaarste atomen zich in de diepte. Zo gebeurde opslag in de prehistorie met rotatie, onder interne gasdruk. Tijdens de daaropvolgende afkoeling vonden verschuivingen plaats volgens de totaal verschillende specifieke gewichten (zware dampen kunnen lichte stoffen in de vaste toestand zijn, bijvoorbeeld Rb, Cs of omgekeerd Fe Cu enz.), De nog vloeibare metalen migreerden als aderen en stromen. Chemische catastrofes onder de schors vormden bergen en valleien, de geologische vormen. Buiten in het 'niets' lost deze holle bol op in ether. De pijlen laten zien hoe de substantie uit het centrum van de wereld komt, zijdelings stroomt en zich vernauwt.

Dit was een voortdurend proces. Een paar elementen van de beginvormen vormen een kleine bol. Door de verdere opname van materiaal worden meerdere elementen geblokkeerd en kan de bol groeien totdat de processen worden geremd.